

**CÜBBELİ AHMET HOCAFENDİ CENNET MEKAN SULTAN ABDÜLHAMİD HAN HAZRETLERİ'NİN
4. TORUNU HARUN ABDULKERİM OSMAÑOĞLU BEYEFENDİYİ
MERTER'DEKİ MÜTEVÂZİ HÂNESİNDE ZİYARET ETTİ**

Hânedânın Sürgünü ile ilgili Orhan Osmanoğlu ile
Yapılan Röportaj **Lâlegül Ekibi** sh: 10

Halifelik Niçin Kaldırıldı? Hanedan Niçin Sürüldü?
Hasan KUDUOĞLU sh: 26

Cinlerin Varlığını İnkâr Edenlerin
İ'tikâdi Durumları Hakkında

Resul BÖLÜKBAŞ sh: 16

Şiilerle İslâm Birliği
Mümkün mü?

Mustafa ÖZCAN sh: 56

Peygamberimiz ﷺ'in Adaletini
Övdüğü Hükümdar: Nuşirevan

Ahmet ŞİMŞİRGİL sh: 70

İşte Budur Humeyni
Dediğiniz!-2

Ömer Faruk KORKMAZ sh: 22

Çanakkale Zarefi'nin Şifresi ve
İlâhi Yardım

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER sh: 50

Ne Kadar Günahı Olsa da Kişiyi Cennete
Girdirecek Farklı Bir Kelime-i Şehâdet

sh: 96

**Bir Senelik Belâlardan Korunmak
İçin 15 Mart Salıyı 16 Mart'a
Bağlayan Gece Okunacak Sûreler
ve Zikirler sh: 84-85**

**Sıkıntıların, Dertlerin ve Kederlerin Açılması,
Rızkın Kolaylaşması, Hapistekinin Kurtulması, İstekeklerin Âcil
Yerine Gelmesi ve Zalimlerin Gözlerinden Gizlenmek İçin
Okunacak Dört Farklı Duâ sh: -93-96**

EDİTÖRDEN

Şehâdet, Allâh-u Te'âlâ'nın mümin kullarına bahsettiği en yüksek mertebelerden biridir. Her müslüman bu yüce makama ulaşmayı arzu eder. Şehâdete inanan, bu yüce manevi makama talip olan yiğitler, savaş meydanlarında ölümden korkmazlar. Çünkü iyi bilirler ki **şehidlik**, ölümsüzlüğe açılan kapıdan geçip daha güzel bir diyara, asıl vatan olan cennete göç etmektir.

Allah yolunda canlarını feda etmekten çekinmeyen şehidler, son nefeslerini verirken yüzlerinde tatlı bir tebessüm görülür. Bedenleri kan revan içinde kalıp paramparça olurken bile, onların yüzlerini böylesine güldüren şey nedir? Bu **şehâdet** nasıl tılsımlı bir şeydir ki, eller, kollar parçalanırken; mermiler, **mızraklar**, **süngüler** bedenleri delik deşik ederken yüzlerine **böylesine** bir tebessüm yayılıyor.

Şehîd; "**şâhid**" kelimesinin mübalağalı şeklidir. Şâhid ise bir olayı gören, o olaya şahitlik eden kişidir. Dolayısıyla Allah yolunda öldürülenlere şehid denilmesinin bir sebebi de, şehitlerin son nefeslerinde cenneti görmesi sebebiyledir. Yani şehitler; ruhlarını teslim ederken cennette gidecekleri makamı görür ve buna şâhid olurlar. Bu durumda, cennetin sonsuz güzelliklerini gören gözlerde, elbette üzüntü değil sürür ve mutluluk olacaktır.

Abdullah b. Abbas (*Radiyallâhu Anhümâ*)'an rivayet edildiğine göre, **Resûlullah** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuşlardır:

"Uhud savaşında kardeşlerimiz şehid olunca Allah onların ruhlarını yeşil kuşların içine yerleştirdi. Onlar cennet nehirlerinden içerler, meyvelerinden yerler ve Arş'ın gölgesi altında asılı bulunan altın kandillere konarlar.

Onlar yiyecek ve içeceklerin tadını, eğlenip dindikleri yerin güzelliğini görünce:

- **Kardeşlerimizin cihaddan uzak durmalarını için, bizim cennette rızıklandırıldığımızı onlara kim bildirecek?** dediler. Allâh-u Te'âlâ:

- **Sizin arzunuzu onlara Ben duyururum,** buyurdu. Ve şu ayeti kerimeleri inzal buyurdu:

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölümler sanmayın. Bilâkis onlar diridirler, Rabb'leri katında rızıklandırılırlar.

Allah'ın kendilerine fazlından verdiği ihsanlardan dolayı sevinç içindedirler. Arkalarından henüz kendilerine katılmayan (henüz şehid olmamış) kimselere de, hiçbir korku olmayacağını ve üzülmeceklerini müjdelemek isterler." (*Ali İmran: 169- 170*)

Allah-u Teala, kıyamete kadar gelecek olan bütün şehid yakınlarına müjde olsun diye, şehidlerin ahirette nimet içindeki yaşadıklarını, bu ayetle bizlere açıkça haber vermiştir.

Bir diğer Hadisi şerifte Efendimiz (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyuruyor:

"Cennete giren hiç kimse dünyaya geri dönmek istemez, yeryüzünde olan her şey orada vardır. Ancak şehid böyle değil. O mazhar olduğu ikramlar sebebiyle yeryüzüne dönüp on kere şehit olmayı temenni eder." buyurmuştur.

Kıymetli Lâlegül Dergisi Okurları!

Çanakkale Zaferi'nin sene-i devriyesinde, ecdadımızın şehâdet arzusunu unutmayalım ve yeni nesle de unutturmayalım. Dedelerimiz şehitliği en üstün mertebe, gaziliği de en büyük rütbe kabul ederek dinini, vatanını düşmana karşı canı pahasına muhafaza etmiş ve Çanakkale'de, dünya çapında bir destan yazmıştır.

Çanakkale'de şahlanmış olan o ruh, aslında milletimizin mayasını oluşturan ruhtur. Evlatlarımıza ve yeni nesle bu rûhu anlatıp şehâdet duygusunu aşılmalıyız. Çünkü cihad şuuru olmayan, şehâdetten habersiz olan; din, vatan ve mukaddesat uğruna ölümü göze alamayan toplumlar kahraman yetiştiremezler. Kahraman yetiştiremeyen toplumlar ise heyecanını kaybetmeye, yozlaşmaya ve neticede yok olmaya mahkûmdurlar.

Allahın verdiği canı yine Ona tahsis edip nice zaferlerin altına kanlarıyla imza atanlara; **şehid** olarak Rabbine kavuşmayı temenni edip, duasının başına **şehâdeti** koyan **tüm şehidlere** selam olsun!..

Fi Emanillah!

Mustafa Özşimşekler

ADRES

Tuana Basın Yayın
Çınar Mah. Osman Gazi Cad. No: 50/A
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0212 435 10 58

Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam sahibine aittir.

LÂLEGÜL DERGİSİ ADINA İMTİYAZ SAHİBİ

Tuana Basın Yayın

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

GENEL MÜDÜR
Gürsel YILDIZ

REKLAM MÜDÜRÜ
Suat YILDIZ
0212 435 50 50

YAYIN TÜRÜ
Yerel, Sürekli, Aylık

BASIM YERİ
Promat Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Orhangazi Mahallesi 1673.Sokak No:34
Esenyurt-İstanbul
Tel: 0212 622 63 63 - Fax: 0212 605 07 98
www.promat.com.tr

YURTIÇİ ABONELİK BEDELİ (YILLIK)
120 TL

YURTDIŞI ABONELİK BEDELİ (YILLIK)
100 Euro

ABONELİK İÇİN BANKA HESAP BİLGİLERİ
Gürsel YILDIZ

ALBARAKA TÜRK TL HESABI
İBAN: TR14-0020-3000- 0064-8648-0000-09

ALBARAKA TÜRK EURO HESABI
İBAN: TR57-0020-3000-0064-8648-0000-11

POSTA ÇEKİ HESAP NUMARASI
Gürsel YILDIZ
105 907 20

TEMSİLCİ İRTİBAT
0212 435 10 58

ABONE DAĞITIM
Tuana Basın Yayın
0212 435 10 58

ABONE İŞLEMLERİ
0212 912 10 06

İÇİNDEKİLER

KASTAMONU'LU AHMED SİYÂHÎ HAZRETLERİ'NİN "TARİKAT-I HÂLİDİYYE ÂDÂBÎ" RİSÂLESİ TERCEME ve ŞERHİ

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

08 **HADİSLERLE SÜNNETLER**
TAHÂRET (DİNÎ TEMİZLİK) İLE İLGİLİ BAZI SÜNNETLER

40 **BİR SAHÂBİYİ TANIMALIM**
HZ.SA'D İBİNİ EBİ VAKKAS (Radiyallâhu Anh) (3.BÖLÜM)

54 **EDEBİYYÂT**
ÇANAKKALE ŞEHİDLERİNE

64 **KISSADAN HİSSELER**
"ONA SÖYLEYİN HAKKINI HELÂL ETSİN"

66 **SAĞLIK**
GÜNÜMÜZDE KISIRLIK

68 **TİBB-İ NEBEVÎ**
PEYGAMBER EFENDİMİZ ﷺ İN BÜTÜN RAHATSIZLIKLARI İLÂHÎ RUKYE İLE GENEL TEDAVİ YÖNTEMİ

• DUALAR ve ZİKİRLER •

84 **DUALAR ve ZİKİRLER**
85 Bir Senelik Belâlardan Korunmak İçin 15 Mart Salıyı 16 Mart'a Bağlayan Gece Okunacak Süreler ve Zikirler

85 **DUALAR ve ZİKİRLER**
89 Doksan Beşinci İsm-i Şerîf « اَلْبَدِيعِ » İsm-i Şerîfi ve Havâssı

90 **DUALAR ve ZİKİRLER**
92 Doksan Altıncı İsm-i Şerîf « اَلْبَاقِي » İsm-i Şerîfi ve Havâssı

94 **DUALAR ve ZİKİRLER**
96 Sıkıntıların, Dertlerin ve Kederlerin Açılması, Rızkın Kolaylaşması, Hapistekinin Kurtulması, İstekeklerin Âcil Yerine Gelmesi ve Zalimlerin Gözlerinden Gizlenmek İçin Okunacak Dört Farklı Duâ

**SULTAN ABDULHAMİD HAN'IN
5. TORUNU MEHMET ORHAN
OSMANOĞLU İLE MÜLÂKÂT**

■ LÂLEGÜL ARAŞTIRMA
▶10

**ÇİNLERİN VARLIĞINI İNKAR
EDENLERİN İTİKÂD
DURUMLARI**

■ RESUL BÖLÜKBAŞ
▶16

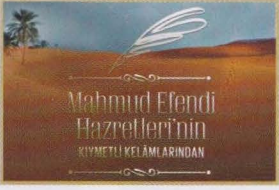
**İŞTE BUDUR HUMEYNI
DEDİĞİNİZ! (2)**

■ ÖMER FARUK KORKMAZ
▶22

**HALİFELİK NİÇİN KALDIRILDI?
HANEDAN NİÇİN SÜRÜLDÜ?**

■ HASAN KUDUOĞLU
▶26

**EFENDİ HAZRETLERİ'NİN
İLMÎ KELÂMLARI**

▶36

**EVLİLİK ve EŞLERİN
BİRBİRLERİYLE MÜNASEBETİ**

■ HÜSAMETTİN VANLIOĞLU
▶42

**ÇANAKKALE ZAFERİ'NİN
ŞİFRESİ ve İLÂHİ YARDIM**

■ MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
▶48

**ŞİİLERLE İSLÂM BİRLİĞİ
MÜMKÜN MÜ?**

■ MUSTAFA ÖZCAN
▶56

**PEYGAMBER EFENDİMİZİN
'İN ADALETİNİ ÖVDÜĞÜ
HÜKÜMDAR: NUŞİREVAN**

■ Prof.Dr. AHMET ŞİMŞİRGİL
▶70

BEYNİMİZ

■ Prof.Dr. VOLKAN TUZCU
▶78

**BİLİNÇSİZ EBEVEYN OLMA
YÖNTEMLERİ**

■ Mehtap KAYAOĞLU
(Psikolojik Danışman &Psikoterapist)
▶80

Lalegül Dergisi Yıllık Abonelik

**Yurtiçi
Abonelik ₺120**

**Yurtdışı
Abonelik €100**

0212 912 10 06
www.lalegulnesriyat.com

ABONE HEDİYELERİ

**5 Adet Boyama ve
Hikaye kitabı**

**2 Adet Osmanlı
Sultanları Yapbozu ve**

**Cübbeli Ahmet Hocaefendi'nin
Kadın Halleri Risalesi**

HÂLİD-İ BAĞDÂDÎ HAZRETLERİ'NİN HALİFESİ
KASTAMONU'LU AHMED SİYÂHÎ HAZRETLERİ'NE AİT
“TARİKAT-I HÂLİDİYYE ÂDÂBİ” RİSÂLESİ

TERCEME ve ŞERH AHMET MAHMUT ÜNLÜ

GEÇEN AYKİ YAZININ DEVAMI

Milli Eğitim Bakanlığı, Kastamonu Kitaplığı, 787 noda kayıtlı
“Risâle-i Haddâdîzâde el-Hâc eş-Şeyh Ahmed Efendi en-Nakşibendî”
İsimli Risalede Ahmed Siyâhî Hazretleri şöyle buyurmuştur:

Rahmân ve Rahîm olan Allâh'ın Adıyla!

**Bütün hamdler âlemlerin Rabbi olan Allâh-u Te'âlâ'ya
mahsustur. Salât-ü selâm Efendimiz Muhammed'in, Ehl-i
Beyt'inin ve tüm sahâbesinin üzerine olsun.**

62) (Zâhirî ilimlerle uğraşanlar da tarîkâta girebilirler, bunda bir mâni yoktur.) Bazı kimseler kalb-i selîm tahsilinin farz-ı ayn (Allâh-u Te‘âlâ’dan gayrı herhangi bir şeye bağlanıp kalmaktan kurtulmuş bir kalp kazanmanın herkese farz) olduğundan gâfil olup: “Ledün ilmini (mânevî yolun kazandırdığı çalışmakla elde edilmeyen bilgileri) tahsil etmek, (tefsir, hadîs ve fıkıh gibi) zâhir ilimleri tahsil etmeye engeldir, önce zâhir ilimleri tahsil edin, daha sonra tarîkâta dahil olursunuz (girersiniz)” diyerek hak sûturinde (doğru konuşuyormuş gibi) görünüp âşıkları men ederler (tasavvufa girmekten engellerler).

Oysa onlar: “(Tarîkat derslerine çalışarak kalp gözünü açmaksızın) kör kalple (zâhirî) derslere çalışmak ilmin tahsiline mâni değilken bir kimse Allâh’tan havf (korku) üzere olup tevbe-istiğfâr ederek (tarîkat derslerini yapması sebebiyle) kalbinin kirini giderip abdest ile **Allâh** için (okuyup

okutmaya niyet ederek) derslere çalışsa bunun zâhirî ilimlerin tahsiline engel olmadığı evleviyetle sabittir” diye düşünmeliydiler ama bundan gafildirler.

Böyle söyleyen kimseler ders okutmakla meşhur olup, ilim ve amelleriyle gurura kapılarak **Allâh**’ın fazlını ümit etmezler. Halbuki özellikle **Allâh-u Te‘âlâ**’nın fazl-u ihsânı (kulların ilim ve amellerine karşılık olmaksızın lütfettiği iyilikler) sekaleynin amelinden (insanlarla cinlerin yaptığı tüm hayırlı işlerden) daha hayırlıdır.

Bu kişiler (zâhirî ilimle uğraşıp tarîkat ehlini beğenmeyenler) kendilerini âlim, ârif zannedip nefislerindeki kalp katılığından dolayı mürşidleri zem ederler oysa bilmezler ki şöhret (kendileri gibi mânevî yoldan nasipsin olan) nâkıs(mânevîyatı eksik olan şahıs)lar hakkında âfettir, fakat ârif-i billâh hakkında (Allâh-u Te‘âlâ’yı tanıyan velîlerin meşhur olması onlar için) şereftir ve kemaldir.

Zira nice içki içenler ve namazı terk edenler ve nice ayıp günah işleyenler, tarikata ilk girdiklerinde kötü amellerine pişman olup tevbekâr olmuşlar ve kendilerini ıslah etmiş(düzeltilmiş)lerdir. Eğer onlar buna karşı: “Bazı müridleri hâlâ şimdi günah işler görüyoruz” diyerek tenkit ederlerse şöyle cevap verilir:

«النَّادِرُ كَالْمَعْدُومِ.»

“(Meşhur kaideye zikredildiği üzere:) ‘Vukuu nâdir olan şey, yok gibidir.’ Lakin onlar dahî evvelki hallerine nispeten yine de sizden iyidir” diye cevap veririz. Zira (siz bunca ilminize rağmen hâlâ insanların ayıplarını araştırmaktasınız) onun (günah işleyen bir müridin) noksanlarını gözetmek (âyet-i kerimede zemmedilen tecessüs fiiline bulaşmaktır ki bu) şeytan sıfatıdır, akılları buna bile ermiyor, demek ki bunlar gaflette kalmışlardır.

«اللَّهُ يَهْدِيكُمْ بِالصَّوَابِ.»

“Allâh-u Te‘âlâ sizleri doğruya hidayet etsin.” Âmîn!

63) Ve dahî **Rasûl-ü Ekrem ve Nebiyy-i Muhterem** ﷺ Efendimizin (Abdullâh ibni Amr ibni Âs kanalıyla):

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ الْإِيمَانَ لَيَخْلُقُ فِي جَوْفِ أَحَدِكُمْ كَمَا يَخْلُقُ الثُّوبُ الْخَلْقُ، فَاسْأَلُوا اللَّهَ أَنْ يُجِدَّ الْإِيمَانَ فِي قُلُوبِكُمْ.»

“Şüphesiz ki sizin kalbinizdeki îmân, eski elbisenin yıprandığı gibi (günahlardan dolayı) yıpranır. Öyle ise Allâh-u Te‘âlâ’dan kalplerinizdeki îmânı yenilemesini isteyin” (Hâkim, el-Müstedrek, no:5, 1/4) buyurduğu rivayet edilmiştir. O halde sabah-akşam herkesin şu duayı okuması lazımdır:

«آمَنْتُ بِاللَّهِ وَبِمَا جَاءَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ تَعَالَى مُجْمَلًا وَتَفْصِيلًا عَلَى مُرَادِ اللَّهِ تَعَالَى كَمَا هِيَ فِي نَفْسِ الْأَمْرِ، آمَنْتُ بِرَسُولِ اللَّهِ وَبِمَا جَاءَ مِنْ عِنْدِ رَسُولِ اللَّهِ تَعَالَى مُجْمَلًا وَتَفْصِيلًا كَمَا هِيَ فِي نَفْسِ الْأَمْرِ، آمَنْتُ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَبِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ مِنَ اللَّهِ تَعَالَى وَالْبَعْثِ بَعْدَ الْمَوْتِ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، اللَّهُمَّ إِنِّي أُوَدِّعُكَ شَهَادَتِي؛ دِينِي وَإِيمَانِي وَلِسَانِي وَقَلْبِي وَجَمِيعَ أَعْضَائِي وَاحْفَظْهَا فِي حَيَاتِي وَعِنْدَ وَفَاتِي وَبَعْدَ مَمَاتِي بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ! وَصَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.»

“Allâh-u Te‘âlâ’ya îman ettim, Allâh’tan gelen şeylere Allâh-u Te‘âlâ’nın murâdı üzere haddi zâtında gerçek nasılsa o şekilde icmâlen ve tafsîlen (açıklaması yapılmamış olanlara topluca, tafsîlâtı yapılmış olanlara ise tüm teferruatıyla) îman ettim.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) e îman ettim, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den gelen şeylere haddi zâtında gerçek nasılsa o şekilde icmâlen ve tafsîlen (açıklaması yapılmamış olanlara topluca, tafsîlâtı yapılmış olanlara ise tüm teferruatıyla) îman ettim.

Ben **Allâh-u Te‘âlâ**’ya, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, âhiret gününe, kader (takdir edilen şeyler)in hayırlısının ve şerlisinin (yaratılmak yönünden) **Allâh-u Te‘âlâ**’dan olduğuna ve öldükten sonra dilmeye inandım.

Ben şehâdet (şâhitlik) ederim ki; **Allâh-u Te‘âlâ**’dan başka hiçbir ilâh yoktur ve ben yine şehâdet ederim ki; **Muhammed** (*Sallâlâhu Aleyhi ve Sellem*) **Allâh-u Te‘âlâ**’nın kulu ve Rasûlüdür.”

Ey **Allâh!** Ben bu şehâdetimi, dînimi, îmânımı, dilimi, kalbimi ve bütün uzuvlarımı Sana emanet ettim, hayatımda da vefatımda da ölümümden sonra da bunları muhafaza eyle. Ey acıyanların en merhametlisi! Rahmetinle (duamı kabul eyle)! **Allâh-u Te‘âlâ** Efendimiz Muhammed’e, Ehl-i Beytine ve bütün sahâbesine salât eylesin. Âlemlerin Rabbi olan **Allâh**’a hamdolsun.”

Sûfiyyeden **Şeyh Hâris** (*Rahimehullâh*) buyurmuştur ki: “İnsanın en şiddetli belası kalbini **Allâh-u Te‘âlâ**’dan gafil kılmaktır. Bu halde (gafillerle oturulup kalkılırsa) kalbe gaflet hâdis olur (onlarla oturanın kalbi de Allâh’ın zikrini unuttur), bu durumda ise:

﴿وَلَا تُطِعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَن ذِكْرِنَا﴾

“Bizim zikrimizden kalplerini gâfil ettiğimiz kimselere itaat etme” buyruldu.

(*Kehf Sûresi:28*)

Zira ehl-i zikir olmayan kimselerle sohbet eylemek ehl-i zikir olanlara külli (büsbütün) zarardır, bundan sakınmak gerekir.

Hâlid ibni Ma‘dân (*Rahimehullâh*)ın şöyle dediği nakledilmiştir: “Her kişinin yüzünde iki gözü vardır, onlar ile dünyalık ve zâhir (maddî) işlerini görürler, kalplerinde dahî iki gözü vardır, onlar ile de âhiret ve bâtın (mânevî) işlerini görürler. **Hakk Sübhânehû ve Te‘âlâ** bir kuluna hayır murâd ederse kalbinde olan gözlerini açar, böylece

o kişi o gözlerle zâhiren görünmeyen, ama vaad olunan (âhirette verileceği söz verilen) şeyleri görürler. Lakin **Allâh-u Te‘âlâ** bir kulu hakkında iyilik dilemezse onu kalp gözlerini açmaz. Bu durumda onun hakkında:

﴿أَمْ عَلَىٰ قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا﴾

“Onların kalpleri üzerinde kilitleri mi vardır” (*Muhammed Sûresi: 24*) âyet-i kerîmesinin mânâsı geçerli olur.

(Âyet-i kerîmede buyrulduğu üzere:)

﴿وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِندَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ أَمْلًا﴾

“(Faydası sonsuza dek) **kalıcı olan o** (tesbîh, hamd, tevhd ve tekbîr zikirleri, beş vakit namaz, oruç, hac ve zekât gibi) **sâlih ameller ise Rabbin katında sevap bakımından da daha iyidir**, (ileriye dönük) **beklenti**(ye girilecek şeyler) **yönünden de pek hayırlıdır**. (Nitekim insan dünyâda kendisine ümit bağladığı birçok şeyden fayda görememektedir. Bu sâlih amellere bağladığı emellerden ise mutlaka istifade edecektir.)” (*Kehf Sûresi:46*)

«اللَّهُمَّ أَحْسِنْ عَاقِبَتَنَا فِي الْأُمُورِ كُلِّهَا وَأَجِرْنَا مِنْ خِزْيِ الدُّنْيَا وَ عَذَابِ الْآخِرَةِ»

“Ey **Allâh!** Bütün işlerde âkıbetimizi güzel et ve bizi dünyanın rezilliğinden ve âhiretin azâbından muhâfaza et” (*duâsı risâlemizin sonu olsun. Sizler de bu duaya devam ederseniz ölene kadar bir belaya uğramazsınız.*)

Risâlemiz tamam oldu. Bizlere bu faydalı ilimleri nakleden Kastamonulu Ahmed Siyâhî Hazretleri’ni, onun ve cümlemizin şeyhi Hâlid-i Bağdâdî Hazretleri’ni ve Silsile-i Meşâyihimizi Rabbimiz bütün ihvân tarafından hayırla mükâfatlandırınsın. Âmîn! Ruhları için el-Fâtiha!

HADİSLERLE SÜNNETLER

TAHÂRET (DİNÎ TEMİZLİK) İLE İLGİLİ BAZI SÜNNETLER

14) Abdestte tertibe (sıraya) riayet etmek sünnettir.

Abdestle ilgili Mâide Sûresi'ndeki âyet-i kerîme, zâhirî itibarıyla tertibi (sırayı gözetmeyi) ifade etmektedir. Yani önce yüz, sonra kollar, sonra başa mesh son olarak da ayakların yıkanmasını zikreder. Hanefî mezhebinin dışında başka mezhepler bunu yani tertibe riayet etmeyi vacip görürler.

Hanefî mezhebi ise âyet-i kerîmede cümleleri birbirine atfederek “vav” harfinin tertip ifade etmeyeceğini bilakis mutlak cem (genel manada birlikte yapma) mânâsını bildireceğini söyleyerek tertibe riayet etmenin vacip değil sünnet olduğunu söylemiştir.

Ayrıca buna delalet eden hadîs-i şerîfler vardır. Nitekim **Mücâhid** (Radiyallâhu Anh) **Abdullâh ibni Mes'ûd** (Radiyallâhu Anh)ın şöyle dediğini rivâyet etmiştir:

عَنْ مُجَاهِدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ عَبْدُ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: «لَا بَأْسَ أَنْ تَبْدَأَ بِرِجْلَيْكَ قَبْلَ يَدَيْكَ.»

“**Ellerinden önce ayaklarınızla başlamada bir sakınca yoktur**”. (Dârakutnî, es-Sünen, Tahâret:30, no:7, 1/89)

15) Abdest uzuvlarını art arda yıkamak sünnettir. Nitekim **Câbir** (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ عُمَرَ بْنَ الْخَطَّابِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَخْبَرَهُ أَنَّهُ رَأَى رَجُلًا تَوَضَّأَ لِلصَّلَاةِ، فَتَرَكَ مَوْضِعَ ظُفْرِ عُلَى ظَهْرٍ قَدَمِهِ، فَأَبْصَرَهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: «إِرْجِعْ فَأَحْسِنْ وُضُوءَكَ»، فَرَجَعَ فَتَوَضَّأَ ثُمَّ صَلَّى.

“**Ömer ibni'l-Hattâb** (Radiyallâhu Anh)ın kendisine anlattığına göre; **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) namaz için abdest alan bir adamın ayağının üstünden tırnak kadar bir yeri yıkamadığını görünce: ‘**Dön, abdestini güzel al (tamamla), sonra namaz kıl**’ buyurdu. O kişi de dönüp yeniden abdest aldı, sonra namaz kıldı.” (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:134, 1/21)

Yani ayağındaki bir yeri yıkamayınca sadece o yeri yıkayarak abdestini tamamlayabilirdi. Fakat aradan zaman geçmiş olduğundan uzuvlarını art arda yıkama sünnetini terk etmiş olacaktı.

Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ona bu sünneti yerine getirmesi için yeniden güzelce sünnetlerine riayet ederek abdest almasını talim etti ki bu da uzuvlardan biri kurumadan diğerini yıkamanın sünnet olduğunu gösterir.

16) Elleri bileklere kadar yıkayarak abdeste başlamak sünnettir. Nitekim **Ebû Hureyre** (Radiyallâhu Anh) **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) in şöyle buyurduğunu rivâyet etmiştir:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا اسْتَيْقَظَ أَحَدُكُمْ مِنْ مَنَامِهِ، فَلَا يَغْمِسَنَّ يَدَهُ فِي إِيَّاهِ حَتَّى يَغْسِلَهَا ثَلَاثًا، فَإِنَّهُ لَا يَدْرِي أَيْنَ بَاتَتْ يَدُهُ.»

“Biriniz uykudan uyandığında elini üç defa yıkamadan kabına daldırmasın. Zira o, elinin nerede gecelediğini (necâset yerlerine dokunup dokunmadığını) bilemez.” (İbnü Hibbân, es-Sahîh, no:1062, 3/345)

İşte bu hadîs-i şerîf uykudan uyanan kişi hakkında olsa da fakihler (fıkıh âlimleri), bu hükümün umûmî olup her abdestin öncesinde elleri bileklere kadar üç defa yıkamanın sünnet olduğunu söylemişlerdir.

17) Ayrıca bu ve aynı manada rivâyet edilmiş diğer hadîs-i şerîfler sebebiyle uykudan uyanan kişinin abdest almasının sünnet olduğu da söylenmiştir.

18) Abdestte elleri yıkarken altına su ulaşması için parmaktaki çok sıkı olmayan yüzüğü hareket ettirmek sünnettir. Çok sıkı ise çıkartmak gerekir. Nitekim **Ebû Râfi‘** (Radiyallâhu Anh) in şöyle dediği rivâyet edilmiştir:

عَنْ أَبِي رَافِعٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: «كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا تَوَضَّأَ وَضُوئُهُ لِلصَّلَاةِ حَرَكَ خَاتَمَهُ فِي إِصْبَعِهِ.»

“Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) namaz için ab-

dest aldığında parmağındaki yüzüğü hareket ettirirdi.” (Dârekutnî, Tahâret:27, no:16, 1/83)

19) Her işe sağ taraftan başlamak sünnet olduğu gibi abdestte çift olan uzuvları da sağdan yıkamaya başlamak sünnettir. Nitekim **Âişe** (Radiyallâhu Anhâ)nın şöyle dediği rivâyet edilmiştir:

عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا وَذَكَرَتْ: «أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يُحِبُّ التِّيَامُنَ مَا اسْتَطَاعَ فِي طُهُورِهِ وَنَعْلِهِ وَتَرَجُّلِهِ.»

“Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) mümkün oldukça abdestinde, nalinlerini (terliklerini) giyerken ve saçını-sakalını tararken önce sağ tarafa başlamayı severdi.” (Nesâî, Zînet:63, no:112, 1/83)

20) Abdest alırken sakalları hilallemek (parmakları sakal aralarına girdirmek) sünnettir. Nitekim **Şakîk ibni Seleme** (Radiyallâhu Anh)ın şöyle dediği rivâyet edilmiştir:

عَنْ شَقِيقِ بْنِ سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: رَأَيْتُ عَثْمَانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ يَتَوَضَّأُ فَخَلَلَ لِحْيَتَهُ، وَقَالَ: «هَكَذَا رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تَوَضَّأَ.»

“Osmân (Radiyallâhu Anh)ı abdest alırken gördüm sakallarını hilalledi ve: ‘Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)î, böyle abdest alırken gördüm’ dedi.” (Dârimî, Mukaddime:33, no:731, 1/69)

21) Abdest alırken parmak aralarını hilallemek de sünnettir. Nitekim **Lakît ibni Sabire** (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ لَقِيطِ بْنِ صَبْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا تَوَضَّأْتَ فَخَلِّلِ الْأَصَابِعَ.»

“Abdest aldığında parmaklarını hilalle.” (Tirmizî, Tahâret:30, no: 38, 1/56)

HÂNE DÂNIN SÜRGÜNÜNÜN 92. SENE-İ DEVRİYESİ MÜNÂSEBETİ İLE SULTAN ABDULHAMİD HAN'IN 5. TORUNU MEHMET ORHAN OSMANOĞLU İLE MÜLÂKÂT

Mehmet Orhan OSMANOĞLU

Soru: *Sultân Abdülhamid Hân'ın vefâtının sene-i devriyesi olan 10 Şubat'ta ne gibi faaliyetler olacak ve örnek temsil eden hayatından misaller nelerdir?*

(Mehmet Orhan Osmanoglu) Cevap: 10 Şubat'ta Sultân Abdülhamid Hân dedemizin türbesinin başında hatim indiriyoruz daha doğrusu hatimler yapıyor ve türbenin başında hatimler indiriyoruz duâlar ediyoruz ve her sene bunu yapıyoruz orada.

Bugünlerde Orta Doğu'daki olan hâdisele-ri anlamak için dedemiz Sultân Abdülhamid Hân'ı anlamak çok önemli.

Neler yapmış siyasi hayatında, ne tip adımlar atmış, nasıl ona komplolar hazırlanmış inanın bana belki 100 yılı aşmış -1908'de vefât etmiş çünkü- ve bugünümüze kadar Sultân Abdülhamid Hân'ın hâlâ o zamanki attığı siyasi cesur adımları bizim günümüzde gerçekten karşımıza çıkıyor.

Dedemiz - Allâh rahmet eylesin- büyük bir evliyâ idi! Öncelikle onu bir söyleyeyim ben, dedem olsun diye söylemiyorum ama gerçekten bu büyük şeyhler tarafından büyük âlimler tarafından onun evliyâ olduğunu söylüyorlar.

Dedemiz Abdülhamid Hân şu noktaya çok önem verdi; halifelik. Bakmış ki İslâm âlemi dağılıyor, ümmet dağılıyor ve o da: "Nasıl ben ümmeti bir arada tutabilirim ve İslâm'ı nasıl tekrar bir arada tutabilirim?" demiş ve bakmış elinde çok büyük bir silah var, o silah da halifelik silahı. Bakıyoruz ki mektuplarda, devlet adamlarının yazışmalarında halifeliğin üstüne çok basarak Halife-i Müslimîn, Hâdimü'l-Haremeyni's-Şerîfeyn yani iki Hareme yani Medîne'nin ve Mekke'nin hâdimi yani hizmetkârı olarak dedemiz Sultân Abdülhamid Hân halifelige çok önem verdi.

Çünkü o tarafta; Orta Doğu tarafında İngilizlerin büyük bir oyunu vardı. Nedir o oyun? O bölgeyi istilâ etmek; Hicaz'dan başlayıp bütün oraları istilâ etmek. Zaten Sultân Abdülhamid Hân tahta geçtiğinde Mısır elden gitmişti. Zaten Mısır'ı aldılar, ondan sonra Hicaz'a döndüler. Mâlum Lübnan, Suriye, Ürdün ve Irak elden çıkıyordu ve Sultân Abdülhamid Hân bu oyunu yani İngilizlerin oyununu bozdu. Tabi ne kadar başarılı oldu? Çünkü tahta geçtiğinde mâlum Rus harbiyle karşılaşılıyor ve Osmanlı Devleti Ruslara karşı mağlup oluyor. Birinci meclisi kapatıyor ve bütün dizginleri eline alıyor.

Unutmayalım ki dedemiz tahta geçtiğinde önünde önemle bekleyen bazı konular vardı. En önemlisi Sultân Abdülazîz Hân'ın şehîd edilmesi ki dedemiz bunu kimin yaptığını çok iyi biliyordu. Yani Avni Paşa, Mithat Paşa dörtlü çete bunlar ve bunları bir an önce adâletin karşısına çıkartmak. Bu dosya çok önemli bir dosyaydı ve onu yaptı. Arkasında abisinin tahtan indirilmesi, 93 gün Sultân Murad'ın tahta kalması, İttihat ve Terakki tarafından, Avni Paşa ve Mithat Paşa tarafından tahtan indirilmesi...

Tabi haliyle Sultân Abdülhamid Hân tek bir adam olarak tahta geçiyor, yanında güvenebileceği bir paşa yok, güvenebileceği kimse yok. Fâtihten Sultân Mehmed Hân büyük ceddimizin, Yavuz Sultân Selim'in, Kanûni Sultân Süleyman'ın yanındaki lalalar, yanındaki mollalar ve büyük vezirler onun yanında yoktu. Sultân Abdülhamid tek başına idi. Kimler ile savaşıyordu? Sadece İngilizlerle değil.

İngilizlerin büyük bir oyunu vardı Orta Doğu'da. Orada dönen büyük dolaplar vardı. Osmanlı Devleti'ni bitirme, hilâfeti bitirme... Büyük ceddimize Sultân Abdülhamid Hân'a teklif edilenler, Yahudilerin para karşılığında Filistin'i istemeleri...

Şimdi bu konuyu bir netleştirelim de; dedemize Sultân Abdülhamid Hân'a aslında bu şekilde böyle çok saygısızca gelinmedi. Bu teklifler yapıldı ama çok dolaylı teklifler yapıldı. Theodor Herzl Sultân Abdülhamid Hân'ın karşısına geçmek istedi ama kabul etmedi, çünkü niyetini biliyordu.

Sonra padişahın da dostu olan Polonyalı arkadaşı Phillip Newlinsky vasıtasıyla teklif götürdü. "Bize yardımcı olursanız ve Filistin'de bir vatan edinme hakkı verirsiniz, Osmanlı Devleti'nin borçlarını öderiz" gibi satır altı notlar verdi.

Koskocaman bir devlete, cihân padişahına "Sen burayı ver de, şu kadar altın verelim" diye bir teklif olmaz, olamaz! Sultân Abdülhamid Hân dedemiz iyi bir dinleyici idi, karşısına birisi geçtiği zaman sonuna kadar dinler, olayı kavrar ve hemen cevap vermezdi. Tabi dedemiz onların isteğini onaylamadı.

Aslında Sultân Abdülhamid Hân'ın tahta çıkmasıyla İngilizlerin oyunu da allak bullak oldu. Çünkü Osmanlı Devleti Sultân 5. Murat'ta bitiyordu yani Sultân Abdülhamid'i bir kukla parça olarak görüyorlardı, fakat o dizginleri eline alınca devletin ömrü 33 sene uzadı.

İngilizlerin oyunu bölgeye hâkim olmak yer altı zenginlerine hâkim olmak ve ikinci planda halîfeliği kaldırmaktı. Yani hesapları çok farklıydı ama Allâh-u Teâlâ'nın da bir hesabı vardı.

Bir hesabı var ve 33 sene gecikti bu hesap. Sultân Abdülhamid Hân'ın vefâtı ile ve bakıyoruz artık Türkiye'de bir padişahlık var ama bu padişah herhangi bir yetkisi yok.

Bugünkü Sayın Recep Tayyip Erdoğan'ın yetkisi ile o zamanki sultan Reşad'ın yetkisi aynıydı hatta inanın bana bugün Sayın Erdoğan'ın yetkisi Sultân Reşad'dan daha fazladır. Çünkü o zaman tamamen II. Meşrutiyet ilân edildi. II. Meşrutiyet ilân edildikten sonra padişahın yetkileri çok aza indirildi ve önüne gelen hangi belge geliyorsa imzalıyordu, çünkü korkuyordu, zira ipler ve silah İttihat ve Terakki'nin elindeydi.

Nitekim Osmanlı Devleti 1. Dünya Savaşı'na girdi. Efendim Sultân Reşad'ın imzası var. Evet imzası var ama İttihat Terakki'nin ve Enver Paşa'nın tabi burada hataları var, hem de çok var.

Tabi 3 Mart 1924'te sürgün ile karşılaşıyoruz! Tabi cumhuriyet kuruluyor, cumhuriyet kurulduğunda saltanat kalkıyor sadece hilâfet kalıyor, hilâfet de 1924'te kaldırılıyor.

Fakat biz anlıyoruz ki yani bu bütün yapılan işler, bütün bu yapılan entrikalardaki amaç sadece Osmanlı Devleti'nin bitirilmesi değil, hilâfetin kaldırılmasıdır. Çünkü bakın bugün İslâm âlemi dağınık.

Bakıyorsunuz mezhepler bir yandan kendi aralarında çatışıyor, Şiiiler Orta Doğu'da kendi mezheplerini yaymaya çalışıyor, Vehhabiler bir yandan.

Geçenlerde ben İtalya'daydım, Yûnûs Emre Vakfı davetlisi olarak gittik. Allâh râzı olsun İtalya'da bir gezmede patrikhane gitme durumum oldu. Patrikhaneye gidip bir görmek istedim. Vatikan'a da gittim içeriye girmek istedim ve bakmak istedim. Orada gerçekten çok büyük ve muazzam bir şekilde dünyaya biz hükmediyoruz havasını yansıtmaya çalışmışlar.

Aynı günde bir İtalya'dan, Vatikan'dan bir muhabirle görüşmem vardı, röportajım vardı. Bana orada enterasan sorular sordu. Sorduklarının içerisinde orayı nasıl bulduğum da vardı. "Güzel buldum ama biraz üzgünüm" dedim. "Niye üzgünsünüz?" dedi. "Şu yönden üzgünüm, İslâm âleminin bir başı olması gerekirdi. Siz nasıl burada bir papayı baş olarak görüyorsanız, bizim Halîfemiz olması gerekirdi dedim. Ne yazık ki 1924'de Halîfeliğin kaldırılması ile İslâm başsız kaldı bugün" dedim.

Sonra şöyle dedim: "Bakın basit bir örnek vereyim; bir evde on çocuk var, başlarında da bir baba var, siz o babayı orasan alırsanız, çocukların biri terörist olur, diğeri hırsız olur, aynen bizim de şu anda başımız alınmış gibi... Bu da halîfeliğin bulunmamasından sebep. Bugün Halîfelik olmuş olsaydı bu kâtil İşid olur muydu?! Olsa da yaşar mıydı?!"

Hilâfet sizin papalığa benzemez, sadece dînî değildir hilâfet, ayrıca siyasi bir mevkidir, güçtür, kudrettir. Dört büyük halife ki; Hazreti Ebû Bekr, Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali, bu dört halîfeden sonra Emevî, Abbasi ondan sonra Memrükler, Fatımîler bunlardan sonra İslâm'a en çok hizmet eden 620 sene boyunca Osmanlı Devleti'dir. Onlar en ücrâ köşelere bile yardıma gitmiştir.

Size basit bir örnek vereyim, belki sizi alâkadar etmez ama, ben yurt dışına çok sık giderim, Orta Doğu'ya giderim, Avrupa'yı da gezdim. Size iki tane örnek vereceğim.

Mısır'da bir yer var, Tanta diye bir şehir var. Orada çok büyük bir zât yatıyor; Ahmed-i Be-

devî Hazretleri. Ahmedî Bedevî Hazretleri Ehl-i Bey'ten büyük bir zât.

Bakın orada Sultân Mustafa o zâtın kabrinin arkasına büyük bir bina yaptırarak bir hân yaptırmış, hanın içerisinde vakıf var, çeşmeler var. Bu Tanta şehri 4 milyon nüfusa sahip olan ve çok bilinen bir şehir değil yani bir İskenderiye, bir Port Said, bir Kahire gibi değil ama Osmanlı oraya gitmiş ve hizmet götürmüştü.

Osmanlı Afrika'nın ortasına gitmiş, Müslümanlara hizmet götürmüştü, Osmanlı Şam'ın bile en ücrâ yerlerine hizmet götürmüştü. Mesela Şam'a gidenler bilir. Şam'ın içerisinde Kasiyun dağı var. O dağın tepesinde kırk evliyanın toplandığı yer var. Bu zâhirî kırk evliyâ değil, bunlar bizim gözle göremeyeceğimiz evliyâ.

Bunların arada bir toplandığı yer o dağın tepesinde, ben gittim ziyaret ettim. İlk defa orayı ziyarete gittiğimde hakikaten hayran ve şok oldum. Çünkü ben oraya ziyaret ederken baktım ki o yapının orada bir levha var. Arapça olarak şöyle yazıyordu:

'İmâr edilmiş 1885'de, Sultân Abdülhamid Hân' diye yazılmış.

Dağın tepesine araba gitmez, 45 dakika yaya olarak gidiyorsunuz. Orada o levhayı görüyorsunuz ve diyorsunuz ki 'Dedemin nereden aklına gelmiş, nasıl görmüş, kimler bilgiler getirmiş ki burayı imar ediyor?' Bu noktada şunu söyleyebiliriz ki halifeliğin önemi çok büyüktür.

Bugün halife başımızda olsaydı bu olaylar olmazdı. İslâm'ın içerisinde parçalanma olmazdı. Böyle mezhep savaşları olmaz ve sizin isteğiniz aslında bizim birbirimize düşmemizdir. İlerideki olacak olan savaşlar için zemin hazırlanıyor şu anda ve Suriye'de bu başlatılıyor. Kâfir Rusya bunun arkasında ve destekliyor."

SORU: Sultân Abdülhamid Hân cennet mekânı dünya geneli nasıl izliyor, nasıl takip ediyor?

(Mehmet Orhan Osmanoğlu) CEVAP: Şimdi İtalya'da Roma'da serginin içerisinde bir konferans yaptık. Katılanların %70 ile %80'i Roma'dan İtalyan'dı. Biz Fatih Sultân Mehmet Hân'ı tanıtmaya gittik, bir belgeseli vardı.

Hem de bir sergi tanıtmaya gittik; Fatih Sultân Mehmet Hân'ın sergisi. Orada çok ilgi gördüm ve şaşırıdım. Gerçekten İtalyan halkını bize yakın gördüm. Yani Türklere yakın gördüm. Sorularından öyle anladım, belki de oraya gelen insanlar öyleydi. Şimdi Avrupa halkının Osmanlı'ya bakışını ve Türklere bakışı nasıl olduğunu ben tam böyle bilmiyorum. Ama İtalya'da gördüğüm kadarıyla bir ilgileri var fakat önemli olan burada devletlerin başındaki insanlar. Yani şimdi bizden her zaman korkmuşlardır.

Bakın hiçbir Avrupa ülkesi her ne kadar dost görünse de Almanya olsun, İngiltere olsun, Fransa olsun, bunların hiçbiri Türkiye'nin eski gücünü kazanmasını istemezler!!!

Bugün görüyoruz bunları şu anda. Biz son 10 yılda Türkiye'nin başına örülen o çorapları görüyoruz yani. Bunları anlamak için çok akıllı olmak gerekmez. Bugün Almanya bile bize dost görünüyor ama Almanya bile Türkiye'nin güçlü olmasını istemiyor. Niye istemiyorlar? Çünkü biliyorlar ki eğer Türkiye güçlü olursa bütün bölgeye hâkim olacak! Artık Osmanlı zamanındaki fütihat olmaz ama burada yapacağımız gönül fütihatını biliyorlar.

Bugün Suriye'de hakiki bir secim olsa, buradaki yönetimi seçerler! Mısır'da da bugün hakiki bir seçim olsa bizim buradaki hükümeti seçerler. Biz şu anda gönülleri fethediyoruz ve bunu görüyorlar. Osmanlı'nın gücünü şu anda son 10 sene bir dönüş olduğunu ve bunu ellerinden geldiği kadarıyla bu planı bozmaya bu işi bozmaya, Türkiye'yi o karanlık günlerine, sağ-sol kavgalarına, anarşizme geri döndürmeye çalışıyorlar. Bakın Güney Doğu'da bir savaş halindeyiz. Bunların arkalarında kimler var bunlar biliniyor! Devlet de biliyor yani hepimiz biliyoruz. Ben inanmıyorum bugün dost dediğimiz Amerika'nın bize gerçekten dost olduğuna. Türkiye bugün iyi olursa Orta Doğu'ya hakim olur!

SORU: Bazı haklar yendi, devlet size gereken önemi ve özeni gösteriyor mu? Gereken ilgi ve alakanın gösterildiğini düşünüyor musunuz?

(Mehmet Orhan Osmanoğlu) CEVAP: Şimdi biraz daha geri gitmek istiyorum. Çünkü biz ai-

lecek 1924'te Mart ayında yurdu terk ettik yani ettirildik. Bizim için çok acı bir şey, aile için çok acı bir şey... Biz Türkiye'den çıktığımızda, büyüklerimiz her gün, her saat, her dakika, her saniye geri döneceğiz diye beklediler.

Çok acı hayatlar geçirdik. Üstad Kadir Mısıroğlu'nun kitabında var bu hatıralar. Murat Bardakçı'nın kitabında var.

Sürgün 1924'te yaşandı, sonra rahmetli Adnan Menderes'in gayretiyle 1952'de kadınlara, sonra 1974'te de erkeklere dönüş izin çıktı. Fakat yurda dönüyorsunuz ama vatandaşlık almıyorsunuz. Türkiye'ye gelmek bir izne tabi, konsolostan vize alıyorsunuz. Gelin diyorlar ama bir yandan da vatandaşlık vermiyorlar!

1974'de aile reisimiz babam Harun Efendi ile bunu yaşadık. Yaşım küçüktü, 12 yaşındaydım ve biz Suriye'deydik. 1974'de af çıktığı gibi bize mektup geldi "Af çıktı, Türkiye'ye gelmenizde herhangi bir sakınca yoktur gelebilirsiniz" diye.

Babam daha okur okumaz gözleri doldu ve baktım böyle ağlamaklı hafif hafif ağlıyor. Ben geldim ve: "Hayırdır baba ne oldu?" dedim "Oğlum hani babaannen hep anlatır ya senin dedelerin kılıç kuşanır, sarayları var, işte onlar dünyayı fethetti ya. İşte onların başkentine gidiyoruz" dedi. Ben de şaşırıdım. "Hani bizi Türkiye'ye almıyorlardı?" dedim. Babam: "Sen daha küçüksün, bunları anlamazsın. Biz bunun hasreti ile yandık" dedi.

O zaman birisi İstanbul'a gideceği zaman tek bir şey söylemiş babam: "Ne olur bana biraz kum getirir misin oradan?" dermiş. Hep bunu babama sormuştum. "Benim için kokusu bile yeter" derdi.

Büyüklerimiz çok çekti... 1974'te Ağustos ayını hiç unutmuyorum ki tarihini ben çok iyi hatırlıyorum. Daha ben 11 yaşımı yeni bitirmiştim. İlkokulu bitirdim, babamla ve annemle Türkiye'ye geldik. Ben çok duygulandım. Çünkü hep babaannem tarafından bizim ülkemizin olduğunu, İstanbul'un bizim olduğunu anlatılıyordu. Geldiğimde Türkçe bilmiyordum, sonradan öğrendim. Babam Türkiye'de okumama karar verdi ve öyle hayatımıza devam ettik.

1976'da bir başvurumuz oldu vatandaşlık- la ilgili ve 1976'dan 1985'e kadar yani 10 yıl içerisinde devamlı vatandaşlık dosyamız kayboldu. Ne zaman vilayete gitsek, sorgulama yapsak "Dosyanız yok" derler, tekrar sil baştan yeniden başvuru yaptık.

Yaklaşık olarak bizim üç defa dosyamız kayboldu. Yani o zamanki hükümetler bizim Türkiye'de bulunmamızı istemediler, vatandaşlık almamızı istemediler.

Ta ki 1985'in sonlarında -Allâh râzı olsun-Turgut Özal zamanında üç ay zarfı içerisinde bizi vilayetten çağırıldılar ve vatandaşlığımızı aldık.

1985'te vatandaşlığımızı aldıktan sonra Türk vatandaşlığına geçtik ve ailecek büyük bir pasta kestik. Hem de sevine sevine, çok mutlu olduk. Efendim ondan sonra ticari hayata atıldım ve ondan sonraki gelen hükümetler tarafından tarafımıza bakılmadı. Yaşiyor muyuz, burada mıyız, değil miyiz, hep uzak kaldık.

Medyadan uzak kaldık, gelen hükümetlerden uzak kaldık! Sadece eski siyasi partilerden görüştüğümüz sevdiğimiz üç isim vardı ki bunlar tarihte iz bırakmış Rahmetli Necmeddin Erbakan'la görüşmelerimiz oldu. Bizlere çok saygısı hürmeti vardı ve aileyi çok severdi. Bir de Merhum Alparslan Türkeş'le babam görüştü, ben görüştüm. Aileye karşı gerçekten çok saygısı vardı, bir de şehit edilen Merhum Yazıcıoğlu ile arkadaşlığım vardı hatta bir dostluğumuz vardı. Onunla da görüşüyorduk ama asla ve asla siyasilerle görüştüğümüzde bir talebimizi, bir isteğimizi asla ve asla gündeme getirmedik ve söylemedik de.

2001 ile 2002 yıllarında Sayın Recep Tayyip Erdoğan hükümeti yani Ak Parti hükümeti bize saygılı davrandı. Recep Tayyip Erdoğan Bey'i İstanbul Belediyesi'ne talip olduğunda da tanırdık. Babamla da tanıştırdı.

Necmettin Erbakan ve Milli selâmet Partisi'nden, Refah'tan bir diyalogumuz, bir hürmetimiz, saygımız vardı ve Ak partinin kurulmasıyla beraber Osmanlı'ya karşı bir saygı ve hürmeti devlet tarafından görüyoruz, Allâh râzı olsun.

Mesela Konya'daki kutlamalara bizi üç defa çağırıldılar, geçtiğimiz yıl da çağırıldılar, ondan önceki yılda da çağırıldılar. İstanbul'un fethinde iki defa çağırıldılar, Allâh râzı olsun. İade-i itibar demeyeyim. Çünkü bizim itibarımız gitmedi hiçbir zaman. Bizim itibarımız her zaman vardı. Allâh'a şükür yani tekrar aileyi kucakladılar bu çok güzel bir şey. Bir talebimiz asla olmaz, olamaz da! Yani bizim talebimiz ne olacak ki hükümetten. Yani bize kucak açmaları bizim için çok büyük bir şey.

Şu anda Türkiye gerçekten bir yükselişte. Tarihiyle beraber kucaklaşarak ve Osmanlı'ya sahip çıkarak şu anda bir yükselişte ve buna mâni olmak istiyorlar! Allâh muvaffak etmesin mâni olmak isteyenleri.

Demin bahsettim, Avrupa ülkeleri bize karşı! Ateş çemberi var, ne yazık ki! Burada ne yazık ki bakıyoruz bazı siyasi partiler yurt dışına çıktıkları zaman sanki Türkiye'nin aleyhine bir kampanya yapıyorlar. Bu ne biçim siyaset yani belki konumuz değil ama ben çok üzülüyorum. Bunu gündeme getirmek istiyorum. Bugün elbirlik oldular, bakın Fransa'da bir yürüş yapıldı. 1 milyon yada 1.5 milyona yakın insan teröristlere karşı bütün muhalif partiler elbirlik oldular.

Holland'a dediler ki "Sen ne karar alırsan, biz arkadayız." Komünist partisi olsun, efendim en sağcı partisi olsun, hepsi Holland'ın arkasından destek verdiler. Ama bugün ne yazık ki bazılarına göre Ak parti gitsin de kim gelirse gelsin mantığında, dışarıdan bir ülke bile gelecekse buraya ona bile razılar. Böyle bir zihniyet var ne yazık ki! Bu nasıl bir siyasi parti ya?!

Bu Türkiye hepimizin ya, bugün bu duvar yıkılırsa hepimizin üzerine yıkılır!

SORU: Soy isminizin değiştirilmek istenmesi hakkında ne düşünüyorsunuz, eski soy isminizi ne kadar kullandınız?

(Mehmet Orhan Osmanoğlu) CEVAP: Şimdi bizim soy ismimiz Suriye'deyken Âl-i Osman'dı. Türkiye'ye geldiğimizde biz de Âl-i Osman diye devam etsin istedik fakat "Bu soy isim buram buram Osmanlı kokuyor" dediler. "Başka bir soyad bulun" dediler.

Sonra dediler ki: “Osmanoğlu soyadı Türkiye’de o kadar çok var ki, bişey olmaz. Bunların arada kaynar.” Ben soyadımı lise sonuna kadar hep Âl-i Osman diye kullandım. Mesela beni sevmeyen hocalar vardı. Kim olduğumu bilirlerdi. Bana Âl-i Osman demezlerdi, “Ali Osman gel, Ali Osman git” derlerdi. Türkçem zayıftı, bazı kelimeleri telaffuzda zorlanıyordum. Bir gün tahtaya çıkıp soyadımı yazdım Âl-i Osman diye. Hoca:

“Daha Türkçe bilmiyorsun, soy adını nasıl yazıyorsun” dedi. Ben de: “İlk öğrendiğim şey soy adımdır. Türkçe bilmiyorsam, soyumu da bilmiyorum demek değildir hocam” dedim!!!

SORU: Merhum Abdülhamid Hân cennet mekân zamanında medya şimdiki gibi olmadığından bir çok şeyden haber alınamıyordu. Bugün medya büyük bir güç mü, bu konuda ne düşünüyorsunuz?

(Mehmet Orhan Osmanoğlu) CEVAP: Vallâhi biz medyadan uzak durduk ama magazinsel programlara çıkmamak şartıyla sohbet programlarına katıldık. Türkiye’de medyanın gücü çok. Gerçekten medya bugün insanları yönlendirebiliyor, hatalı da yönlendirebiliyor. Ben bütün medyaya sesleniyorum; bugün Türkiye’de medyanın tek bir vücut olması gerekiyor. Ak parti meselesi değil bu, Recep Tayyip Erdoğan meselesi değil. Bilmiyorlar ki şu anda yıkmak istedikleri şey Türkiye’dir. Tek bir vücut halinde olmamız lazım.

SORU: Cübbeli Ahmet Hocamız da sohbetlerinde aralıklarla Merhum Abdülhamid Hân’ı zikreder. Siz, Cübbeli Ahmet Hocamızla ne zaman tanıştınız? Kısaca bahseder misiniz?

(Mehmet Orhan Osmanoğlu) CEVAP: Sayın hocamızla bizim çok kadim bir dostluğumuz var. Tabi başta Mahmud Efendi’nin talebelerini ve ondan gelen bütün cemaatin bizim başımızın üzerinde yerleri var, çok değer veriyoruz hocamızla devamlı sohbet ederiz.

Şimdi hani derler ya fikrin neyse zikrin o olur. Şimdi hocamızın da devamlı Sultân Abdülhamid Hân’a çok değer verdiğini, zor yıllarda padişahlık yaptığını, büyük bir evliyâ olduğunu anlatıyor saolsun.

Murat Bardakçı’nın aslında güzel bir lafı var, Ali’nin külahını alıp Mehmet’e, Mehmet’in külahını alıp Ali’ye giydirmek.

Bunu Sultân Abdülhamid için söyler. Dede-miz gerçekten büyük bir dehâdır ve bugünümüze ışık tutacak akıl oyunlarını idare etmiştir.

Bugün Türkiye Cumhuriyeti’ne ve Sayın Recep Tayyip Erdoğan’a da aynı komplolar kuruyor gibi görüyorum ben.

SORU: Abdülhamid Hân cennet mekânı anma programlarından bizlere bahseder misiniz?

(Mehmet Orhan Osmanoğlu) CEVAP: Şimdi aslında her ay bizim böyle bir programımız yok. Şubat ayında onu anmak için türbenin başında hatim indiriliyor, Kur’ân-ı Kerîm okunuyor.

Ayrıca Mart ayı bizim sürgüne çıkarıldığımız ay olduğundan bizim için hüznüldür. Babamın bize hep dediği şeydir. “Oğlum Orhan! Aman unutmayın 4 ile 5 Mart’ta akşamları gece saat 12’den sonra iki rekât şükür namâzını kılmayı unutmayın.”

Yani artık yurdumuza döndüğümüzden bunun şükürü için. Bizim Mart ayında yaptığımız, genellikle bol bol nâfile ve şükür namazlarıdır. Çünkü bizim için yurda dönüş büyük bir nimettir. İnanın bana paralar, saraylar, köşkler, yalılar... bunlar hiç gözümüzde yoktur ama Allâh kimseyi vatansız etmesin!

SORU: Lalegül televizyonu açılalı 1.5 sene oldu ama Türkiye’de ve dünyada çok fazla izleyeni var. Onlara neler söylemek istersiniz?

(Mehmet Orhan Osmanoğlu) CEVAP: Efendim şimdi Lalegül FM, Lalegül televizyonu benim arabamda devamlı takip ettiğim kanallarım 1. Kanal Lalegül fm, televizyonu da açtığım zaman 1. kanalım Lalegül’dür. Türkiye’de bence şu anda büyük bir hizmet yapıyorsunuz gerçekten. Çok büyük bir hizmet yapıyorsunuz. O kadar kirli kanallar var ki sizin gibi dürüst, dînine sahip, Ehl-i Sünnet ve’l-Cemaat kanal yok.

Çok güzel ışık tutuyorsunuz bugünümüze... Bugün bir yandan İşid, bir yandan Şiiler, bir yandan Vehhabilerin Türkiye’nin içerisine girme planları var. Siz insanlara ışık tutuyorsunuz, siyasetten, dedikodudan ve magazinden uzak ciddi programlar yaparak hizmet ediyorsunuz. Ben çok tebrik ediyorum ve gerçekten beğeni ile de izliyorum.

Allâh muvaffak etsin.

Resul BÖLÜKBAŞ

CİNLERİN VARLIĞINI İNKAR EDENLERİN İ'TİKÂDİ DURUMLARI HAKKINDA BİR YAZIDIR

Rahmân ve Rahîm Olan Allâh'ın Adıyla.

Hamdü şükür bizlere dini mübin İslam'ın en büyük nimet olarak ihsan eden **Allâh'a** selatu selam İslam'da örnek ve üsvei hasene olarak gönderdiği **Peygamber** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'e ve onun aline ve ashabına olsun

Muhterem Okurlarım;

Üç seneye yakın bir zamandan buyana islam akaidi ile ilgili yazılarımı okumaktasınız gönül isterdiki yazılarının daha çok inkarcılara ve ateyistlere reddiye olsun ama malesef sizinde idrak ettiğiniz gibi yazılarımın ağırlığı daha çok din adamı olduğunu iddia eden ve dini akidelere ta'an eden, din adına dinin necip mensupları olan milletimizin itikadını bozmak ve onları şüpheye düşürmek için gayret eden sözde din bilginlerine reddiye yapmaktan kendimizi alamıyoruz dini mubin İslam'ın karşıtları olan din düşmanlarından dinimize gelen zarardan dini müdafa ediyorum diyen din tahripçilerinin verdiği zarar daha çoktur bu sözde din alimleri kabir azabını, miracı, israyı, kaderi inkar edenler ve hatta cenabı hakkın kemal sıfatlarının bazılarını yanlış yorumluyarak itikadı manada

bid'ad ve hatta şirke düşen hoca müsveddeleri ile uğraşmaktayız şimdide Kur'ân'ın Kerim'in müteaddit surelerinde varlığından bahsedilen cinleri inkar eden bir takım zındıklar ortaya çıkmıştır.

Yüce kitabımızın bir sûresinin adı Cin sûresi olup sure-i celilenin tamamı cinlerden bahsederken kalkıp bunları inkar eden veya münasip olamayan ve asla caiz olamayan te'ville tevîl etmek suretiyle **Allâh**'ın kelamını te'vîl ve teğyirden öte onu inkar eden din tahripçilerinin şerrinden **Allâh**'a sığınıyoruz.

Bunlara hoca demektense munkir, ehli şirk ve zındık demek daha uygun olur. Şüphesiz 6 iman esasından biri olan kitaba özellikle Kur'ân-ı Kerim'e inanmamak onu değiştirmeye kalkmaktan daha büyük zulüm ne olabilir (*Bakara 79. ayet*)

فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُمُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لَيْسَتْ رَأْيًا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ ﴿٧٩﴾

Vay o kimselere ki, elleriyle Kitab'ı yazarlar, sonra da onu az bir karşılığa değiştirmek için, "Bu, Allâh'ın katındandır" derler. Vay ellerinin yazdıklarından ötürü onların hâline! Vay kazandıklarından dolayı onların hâline! ve ayrıca

Hûd Sûresi 18. ayet

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أُولَٰئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَىٰ رَبِّهِمْ وَيَقُولُ الْأَشْهَادُ هَٰؤُلَاءِ الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿٨١﴾

Kim Allâh'a karşı yalan uydurandan daha zalimdir? İşte bunlar, Rablerine arz edilecekler ve şahitler de, "Rablerine karşı yalan söyleyenler işte bunlardır" diyeceklerdir. Biliniz ki, Allâh'ın lâneti zalimler üzerindedir.

Hud Sûresi 19. ayet

الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿١٩﴾

Onlar (halkı) Allâh yolundan alıkoyan ve onu eğri ve çelişkili göstermek isteyen kimselerdir. Hem de onlar ahireti inkâr edenlerin ta kendileridir.

Bu ayetlere baktığımızda bu sözde alimim diye geçinenlerin gerçek kimliklerini beyan etmekte olduklarını anlıyoruz. Cinleri inkar edenlerin Kur'ân'ı azımuşanda Kur'ân ayetlerinden ne kadar çok ayet inkar ettiklerini hiç düşündüler mi?

Tespit edebildiğim kadarıyla kitabımızın Hz. Kur'ân'ın muhtelif surelerinde mevcut olan ve cinlerin varlığından bahseden ayetlere muhalefet ederek cinleri inkar etme cüretinde bulunanlara taaccub etmemek mümkün değildir. Ama şurayıda unutmamak lazımdır ki kaybedecek bir şeyi olmayan insanlar cürretkar ve cesur olurlar şimdi Kur'ân-ı azımuşanda cinlerle alakalı zikri geçen ayetleri tek tek sıralıyalım

1- En'âm Sûresi 100. ayet

وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ وَخَرَقُوا لَهُ بَنِينَ وَبَنَاتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿١٠١﴾

Bir de cinleri Allâh'a birtakım ortaklar yaptılar. Oysa onları O yarattı. Bilgisizce Allâh'a oğullar ve kızlar da uydurdular. O, onların niteledikleri şeylerden uzaktır, yücedir.

Burada cinleri yüce Allâh'ın yaratığı varlıklar olduğu saraheten arz edilmektedir.

2- En'âm Sûresi 112. ayet

وَكَذَٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيَاطِينَ الْإِنْسِ وَالْجِنِّ يُوحِي بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُورًا وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١١٢﴾

İşte böylece biz her peygambere insan ve cin şeytanlarını düşman kıldık. Bunlar aldatmak için birbirlerine yaldızlı laflar fısıldarlar. Rabbin dileyseydi, bunu yapamazlardı. O hâlde, onları iftiralarıyla baş başa bırak.

Burada peygamberlere düşman olan varlıklardan bahsedilirken cin ve insanların bazıları eşit şekilde zikredilmektedir.

3- En'âm Sûresi 130. ayet

يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا قَالُوا شَهِدْنَا عَلَىٰ أَنْفُسِنَا وَغَرَّتْهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَشَهِدُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿١٣٠﴾

(O gün Allâh, şöyle diyecektir:) "Ey cin ve insan topluluğu! İçinizden size âyetlerimi anlatan ve bu gününüzün gelip çatacağı hakkında sizi uyan peygamberler gelmedi mi?" Onlar şöyle diyecekler: "Biz kendi aleyhimize şahitlik ederiz." Dünya hayatı onları aldattı ve kâfir olduklarına dair kendi aleyhlerine şahitlik ettiler.

4- Araf Sûresi 38. ayet

قَالَ ادْخُلُوا فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِكُم مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ فِي النَّارِ كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ لَّعْنَتْ أُخْتَهَا حَتَّىٰ إِذَا ادَّارَكُوا فِيهَا جَمِيعًا قَالَتْ أُخْرَاهُمْ لِأَوْلَاهُمْ رَبَّنَا هَٰؤُلَاءِ أَضَلُّونَا فَآتِهِمْ عَذَابًا ضِعْفًا مِّنَ النَّارِ قَالَ لِكُلِّ ضِعْفٍ وَلَكِن لَّا تَعْلَمُونَ ﴿٨٣﴾

Allâh, şöyle der: “Sizden önce gelip geçmiş cin ve insan toplulukları ile birlikte ateşe girin.” Her topluluk (arkasından gidip sapıklığa düştüğü) yoldaşına lânet eder. Nihayet hepsi orada toplandığı zaman peşlerinden gidenler, kendilerine öncülük edenler için, “Ey Rabbimiz! Şunlar bizi saptırdılar. Onlara bir kat daha ateş azabı ver” derler. Allâh, der ki: “Her biriniz için bir kat daha fazla azap vardır. Fakat biliyorsunuz.

5- Araf Sûresi 179. ayet

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ
لَّا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَّا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ
لَّا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَئِكَ
هُمُ الْعَافِلُونَ ﴿٩٧١﴾

Andolsun biz, cinler ve insanlardan, kalpleri olup da bunlarla anlamayan, gözleri olup da bunlarla görmeyen, kulakları olup da bunlarla işitmeyen birçoklarını cehennem için var ettik. İşte bunlar hayvanlar gibi, hatta daha da aşağıdadırlar. İşte bunlar gafillerin ta kendileridir.

6- Hûd Sûresi 118-119. ayet

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَا يَزَالُونَ
مُخْتَلِفِينَ ﴿٨١١﴾ إِلَّا مَن رَّحِمَ رَبُّكَ وَلِذَلِكَ خَلَقَهُمْ
وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لِأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِّنَ الْ

Rabbin dileyeydi, insanları (aynı inanca bağlı) tek bir ümmet yapardı. Fakat Rabbinin merhamet ettikleri müstesna, onlar ihtilafa devam edeceklerdir. Zaten onları bunun için yarattı. Rabbinin, “Andolsun ki cehennemi hem cinlerden, hem insanlardan (suçlularla) dolduracağım” sözü kesinleşti.

7- Hicr Sûresi 27. ayet

وَالْجَانَّ خَلَقْنَاهُ مِن قَبْلُ مِن نَّارِ السَّمُومِ ﴿٧٢﴾

Cinleri de daha önce dumansız ateşten yaratmıştık.

8- İsra Sûresi 88. ayet

قُلْ لِّئِنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنسُ وَالْجِنُّ عَلَىٰ أَن يَأْتُوا بِمِثْلِ
هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ
ظَهِيرًا ﴿٨٨﴾

De ki: “Andolsun, insanlar ve cinler bu Kur’ân’ın bir benzerini getirmek üzere toplansalar ve birbirlerine de destek olsalar, yine onun benzerini getiremezler.

9- Kehf Sûresi 50. ayet

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ كَانَ
مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ عَن أَمْرِ رَبِّهِ أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِّن
دُونِي وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا ﴿٥٠﴾

Hani biz meleklerle, “Âdem için saygı ile eğilin” demiştik de İblis’ten başka hepsi saygı ile eğilmişlerdi. İblis ise cinlendendi de Rabbinin emri dışına çıktı. Şimdi siz, beni bırakıp da İblis’i ve neslini, kendinize dostlar mı ediniyorsunuz? Hâlbuki onlar sizin için birer düşmandırlar. Bu, zalimler için ne kötü bir bedeldir!

10- Neml Sûresi 17. ayet

وَخَشِرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودُهُ مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ وَالطَّيْرِ
فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٧١﴾

Süleyman’ın, cinlerden, insanlardan ve kuşlardan meydana gelen orduları onun önünde toplandı. Hep birlikte düzenli olarak sevk ediliyorlardı.

11- Neml Sûresi 39. ayet

قَالَ عِفْرِيتٌ مِّنَ الْجِنِّ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَن تَقُومَ مِّن
مَّقَامِكَ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ ﴿٩٣﴾

Cinlerden bir ifrit, ”Sen yerinden kalkmadan ben onu sana getiririm ve şüphesiz ben, buna güç yetirecek güvenilir biriyim” dedi.

12- Secde Sûresi 13. ayet

وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدَاهَا وَلَكِن حَقَّ الْقَوْلُ
مِنِّي لِأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِّنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿٣١﴾

Eğer dileyseydik, herkese hidayetini verirdik. Fakat benim, “Andolsun, cehennemi hem cinlerden hem de insanlardan dolduracağım” sözüm gerçekleşecektir.

13- Sebe Sûresi 13. ayet

يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِّن مَّحَارِبٍ وَتَمَاثِيلَ وَجِفَانٍ
كَالْجَوَابِ وَقُدُورٍ رَّاسِيَاتٍ اعْمَلُوا آلَ دَاوُودَ شُكْرًا
وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّكُورُ ﴿٣١﴾

Cinler, Süleyman için dilediği biçimde kaleler, heykeller, havuz gibi çanaklar ve sabit kazanlar yapıyorlardı. Ey Davûd ailesi, şükredin! Kullarımdan şükredenler pek azdır.

14- Sebe 14. ayet

فَلَمَّا قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلَىٰ مَوْتِهِ إِلَّا دَابَّةُ الْأَرْضِ تَأْكُلُ مِنسَأَتَهُ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ الْجِنُّ أَن لَّو كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ

Süleyman'ın ölümüne hükmettiğimiz zaman, onun ölümünü onlara ancak değneğini yemekte olan bir kurt gösterdi. Süleyman'ın cesedi yıkılınca cinler anladılar ki, eğer gaybı bilmiş olsalardı aşağılayıcı azap içinde kalmamış olacaktı.

15- Sebe 41. ayet

قَالُوا سُبْحَانَكَ أَنْتَ وَلِيِّنَا مِن دُونِهِمْ بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ أَكْثَرَهُمْ بِهِم مُّؤْمِنُونَ ﴿١٤﴾

(Melekler) derler ki: “Seni eksikliklerden uzak tutarız. Onlar değil, sen bizim dostumuzsun. Hayır, onlar cinlere ibadet ediyorlardı. Onların çoğu cinlere inanıyordu.

16- Saffat 158. ayet

وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجِنَّةِ نَسَبًا وَلَقَدْ عَلِمَتِ الْجِنَّةُ إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿٨٥١﴾

Allâh ile cinler arasında da nesep bağı kurular. Oysa cinler de kendilerinin Allâh'ın huzuruna getirileceklerini bilirler.

17- Fussilet 25. ayet

وَقَيَّضْنَا لَهُمْ قُرَنَاءَ فَزَيَّنُوا لَهُمْ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِم مِّنَ الْجِنِّ وَالإِنسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَاسِرِينَ ﴿٥٢﴾

Biz onların başına birtakım arkadaşlar sardık da bu arkadaşlar onlara geçmişlerini ve geleceklerini süslü gösterdiler. Böylece kendilerinden önce gelip geçmiş olan cin ve insan toplulukları ile ilgili o söz (azap), onlar için de gerçekleşti. Çünkü onlar ziyana uğrayanlardı.

18- Ahkaf 18. ayet

أُولَئِكَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِن

قَبْلِهِم مِّنَ الْجِنِّ وَالإِنسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَاسِرِينَ ﴿٨١﴾

İşte onlar, kendilerinden önce cinlerden ve insanlardan gelip geçmiş topluluklar içinde, haklarında o sözün (azabın) gerçekleştiği kimselerdir. Şüphesiz onlar ziyana uğrayanlardır.

19- Ahkaf Sûresi 29. ayet

وَإِذْ صَرَفْنَا إِلَيْكَ نَفْرًا مِّنَ الْجِنِّ يَسْتَمِعُونَ الْقُرْآنَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوا أَنصَبُوا لَنَا فَمَا لَنَا فُضِّي وَلَوْ أَلَىٰ قَوْمِهِمْ مُّنْذِرِينَ ﴿٩٢﴾

Hani Kur'ân'ı dinlemek üzere cinlerden bir grubu sana yöneltmiştik. Onlar, onun huzuruna gelince birbirlerine, “Susun!” dediler. Kur'ân'ın okunması bitince de uyarıcı olarak kavimlerine döndüler.

20- Zariyat Sûresi 56. ayet

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونَ ﴿٦٥﴾

Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.

21- Rahman Sûresi 15. ayet

وَخَلَقَ الْجَانَّ مِن مَّارِجٍ مِّن نَّارٍ ﴿٥١﴾

“Cin”i de yalın bir ateşten yarattı.

22- Rahman Sûresi 31. ayet

سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيُّهَا الثَّقَلَانِ ﴿١٣﴾

Yakında sizi de hesaba çekeceğiz, ey cinler ve insanlar!

23- Rahman Sûresi 33. ayet

يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالإِنسِ إِنِ اسْتَطَعْتُمْ أَن تَنْفُذُوا مِن أَفْطَارِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ فَانفُذُوا لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَانٍ ﴿٣٣﴾

Ey cin ve insan toplulukları! Göklerin ve yerin uçlarından bucaklarından geçip gitmeye gücünüz yeterse geçip gidin. Büyük bir güç olmadıkça geçip gidemezsiniz.

24- Rahman Sûresi 39. ayet

فَيَوْمَئِذٍ لَا يُسْأَلُ عَن ذَنْبِهِ إِنسٌ وَلَا جَانٌّ ﴿٩٣﴾

İşte o gün ne insana, ne cine günahı sorulmayacak.

25- Rahman Sûresi 56. ayet

فِيهِنَّ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ لَمْ يَطْمِئِنَّنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ

Oralarda bakışlarını sadece eşlerine çevirmiş dilberler vardır. Onlara eşlerinden önce ne bir insan, ne bir cin dokunmuştur.

26- Rahman Sûresi 74. ayet

لَمْ يَطْمِئِنَّنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ﴿٤٧﴾

Onlara, eşlerinden önce ne bir insan ne bir cin dokunmuştur.

27- Cin Sûresi 1-2. ayet

قُلْ أُوْحِي إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْآنًا عَجَبًا ﴿١﴾ يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ وَلَنْ نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا ﴿٢﴾

(1-2) (Ey Muhammed!) **De ki: “Bana cinlerden bir topluluğun (Kur’ân’ı) dinleyip şöyle dedikleri vahyedildi: “Şüphesiz biz doğruya ileten hayranlık verici bir Kur’ân dinledik de ona inandık. Artık, Rabbimize hiç kimseyi asla ortak koşmayacağız.**

28- Cin Sûresi 5. ayet

وَأَنَّا ظَنَنَّا أَن لَّن نَقُولَ الْإِنْسَ وَالْجِنُّ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا
“Şüphesiz biz, insanların ve cinlerin Allâh hakkında asla yalan söylemeyeceklerini sanıyorduk.”

29- Cin Sûresi 6. ayet

وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ الْإِنْسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا ﴿٦﴾

“Doğrusu insanlardan bazı kimseler, cinlerden bazılarının sığınmışlardı da, cinler onların taşkınlıklarını artırırlardı.”

30- Cin Sûresi 19. ayet

وَأَنَّهُ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللَّهِ يَدْعُوهُ كَادُوا يَكُونُونَ عَلَيْهِ لِبَدًا

“Allâh’ın kulu (Muhammed), O’na ibadet etmek için kalktığında cinler nerede ise (Kur’ân’ı dinlemek için kalabalıktan) onun etrafında birbirlerine geçiyorlardı.

31- Nas Sûresi 1-6

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ﴿١﴾ مَلِكِ النَّاسِ ﴿٢﴾ مَلِكِ النَّاسِ ﴿٣﴾ مَلِكِ النَّاسِ ﴿٤﴾ إِلَهِ النَّاسِ ﴿٥﴾ مَلِكِ النَّاسِ ﴿٦﴾

الْحَنَاسِ ﴿٤﴾ الَّذِي يُوسِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ ﴿٥﴾

مِنَ الْجِنَّةِ وَ النَّاسِ ﴿٦﴾

(1-6) **De ki: “Cinlerden ve insanlardan; insanların kalplerine vesvese veren sinsi vesvesecinin kötülüğünden, insanların Rabbine, insanların Melik’ine, insanların İlâh’ına sığınırım.”**

Bütün bu ayeti celilerden anlaşılıyor ki cinlerin varlığına inanmak zerurati diniyedendir ve inkar edenler mu’meni bih (iman edilmesi farz olan) kat-i ve sarîh olan nashları inkar ve reddetmektir böyle oluncada cinlerin varlığını inkar edenlere munkir ve müşrik demekte bir beis görmemekteyiz.

Ayeti celilelere baktığımızda nahiv kurallarını bilen, fesahet ve belağatdan anlıyan kimseler cinlerin varlığında asla şüphe etmez zira ayeti celilelere bakıldığında cinlerin Allâh tarafından ateşten yaratılmış olan mahlukat oldukları aşikardır asla tereddüte mahal yoktur.

Cinler yaratılış itibarıyla insanlardan önce olduklarından dolaydırki cin ve insanların zikredildiği her yerde önce cinler sonra insanların adı geçmektedir nahivde ve ilmi belağatda bir kaide vardırki şey nefisine atf edilemez.

Bunu şunun için yazıyorum cinleri inkar eden bedhahlar şunu söylemektedirler Kur’ân da zikri geçen cinlerden murad daha önce görül-müyen ve varlığını sürdüren değişik ırkda insanlar olduğunu söylemektedirler eğer onların dediği doğru olsaydı cenabı hak insanları cinlere atf ederek zikretmezdi zaten ayetii celileler tek tek mealleriyle okunduğu zaman cin taifesini inkar etmenin Kur’ân-ı kerimin inkar etmek olduğunu anlamak için alim olmaya bile gerek yok.

Muhterem okurlarım cinleri inkar edenlere reddiye olarak bu kadar çok ayeti celilelere haccet varmıydı diye düşünebilirsiniz elbette bunların bu batıl inaçlarını çürütmek için bir ayet bile kafidir ancak bu kimseleri bir daha ağız açamayacak şekilde ilzam etmeyi gerekli gördüğümündendir ki konuyla alakalı bütün ayetleri serd etmeyi kendime vazife gördüm bu gibi hezeyanların peşinde olan kimseler hangi ünvan altında olurlarsa veya hangi makamı işgal etmiş olsalarda asla bunlara itibar edilmez çünkü bunlar okumuş cahillerdir cenabı hak şerlerinden İslâm’ı ve Müslümanları korusun selam ve dua.

İŞTE BUDUR HUMEYİNİ DEDİĞİNİZ! (2)

HZ. EBUBEKİR VE ÖMER'E BÜYÜK İFTİRA

Humeynî büyük bir ihtiras ve hımbıllıkla savunduğu İmamet meselesinde de hissiyatının kurbanı olur ve Hulefâ-i Raşidîn'den Hz. Ebu Bekir ve Ömer hakkında kantarın topuzunun kaçtığını gösteren ifadeler kullanır.

“Keşfu'l-Esrâr” ında İmamet mevzuunu ele alan Humeynî, İmamiye'nin bu konuda ne denli haklı olduğunu ispatlamaya çalışır ve buna dair bir takım deliller zikreder. Sonrasında sözü, kendince zikrettiği iki halifenin bu konudaki kasıtlarına getirir ve bu iki halifenin maksatlarının ne pahasına olursa olsun hilafeti elde etmek olduğunu ifade eder. Humeynî, bu meyanda şöyle bir itirazın getirilebileceğini söyler:

“Belki de birisi çıkıp şöyle diyecektir: Kur'an şayet açık bir şekilde imametten bahsetseydi Şeyhayn (Ebubekir ve Ömer, Ö.F.K.) buna karşı bir tavır sergilemezlerdi. Hatta onlar karşı tavır sergileseler dahi insanlar onların bu tutumlarını kabulle karşılamazlardı.”¹

Muarızı tarafından gelebilecek böyle bir itirazı “Biz burada şimdi bu ikisinin Kur'an'ın açıkça zikrettiği şeylere muhalefet ettiklerine dair bir takım deliller zikretmeye kendimizi mecbur hissediyoruz”² diyerek cevaplandırılan el-Humeyni, adı verilen kitabın 131. Sahifesinden 138. Sahifesine kadar devam edegelen ve hiçbirisi hakikatı yansıtmayan tezvirat yumağı bir yığın deliller zikretmeye başlar. Ez cümle der sonunda ama yine hızını alamaz ve şöyle söyler:

“Geride geçenlerin tamamından ortaya çıkan odur ki; demek ki Ebubekir ve Ömer'in Kur'an'a muhalefet etmeleri Müslümanlar katında cidden önemsenecek bir şey değildir. Müslümanlar ya bunların taraftarları olup bunları destekleyecekler ya da Rasûlullah Sallallâhu Aleyhi ve Sellem'e ve kızına karşı böyle tasarruflarda bulunan bu kişilerin karşısında olup huzurlarında bir şey söylemeye cesaret edemeyeceklerdi.”³

Bu ifadelerin iki satır aşağısında “hulasa” diyerek konuyu toparlayan Humeyni bu sefer de şöyle der:

“Özetleyecek olursak, şayet bu işler Kur'an'da açık bir şekilde zikredilmiş olsaydı bunlar (Ebubekir ve Ömer) yine gittikleri yoldan vazgeçmeyecekler, buldukları vazifelerini bırakmayacaklardı.”⁴

HZ. PEYGAMBER VAZİFESİNİ TAM YAPSAYDI...

“Keşfu'l-Esrâr” ında Gadir Hum konusunu ele alan Humeyni, o vakte kadar Hz. Peygamber Sallallâhu Aleyhi ve Sellem'in bütün hükümleri tebliğ ettiğini ve bunun da orada nazil olan **“Ey Resul! Rabbinden sana indirileni tebliğ et”** şeklindeki ayetin sadece imameti tayini gösterdiğini ifade ettiğini söylüyor.

Bununla kalıyor mu peki? Kalmıyor tabii. Devamında bir Müslümanın cüretini aşacak şu sözleri söyleyebiliyor: **“İşte böylece, hadislerin nakli ve delillerden de anlaşılmuştur ki; İmamete davet konusunda Nebi (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) insanlardan korkmaktaydı. Tarihi hadise ve vakıalara dönüp bakan bir kimse Nebi (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in bu konusunda haklı olduğunu görecektir.”⁵**

Bu satırların hemen akabinde Allah Teâlâ'nın bu konuyla ilgili emrine karşı Hz. Peygamber *Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*'in gayret sarf ettiğini ancak mevcut durumun Cenab-ı Hak Celle ve 'Alâ'nın bu emrini yerine getirmesine müsaade etmediğini belirten Humeynî bu tavrıyla Peygamber'in korkusundan ötürü tebliğini tam yapamadığını ifade etmekten başka neyi kastediyor olabilir ki?

Bu sorumuzun cevabını Humeynî'nin aynı eserinin başka bir yerinde bulabiliyoruz. Şöyle diyor Humeynî:

“Şu açık bir şey ki; Şayet Nebi Sallallâhu Aleyhi ve Sellem imamet (halîfelik) emrini Allah'ın kendisine emrettiği şeklin aynısıyla yerine getirseydi, bu konuda tüm gayretlerini sarf etseydi, İslam beldelerinde bulunan bütün bu görüş ayrılıkları, buğuzlaşmalar ve savaşlar olmayacak ve oralarda dinin usulüne ve furuuna yönelik ihtilaflar da olmayacaktı.”⁶

Görüldüğü gibi Humeynî aşikâr bir şekilde Hz. Peygamber *Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*'e imameti tebliğ gibi Allah Teâlâ'nın yüklediği bir vazife nispet ediyor. Ardından bu vazifesini tam bir şekilde icra etmediğini ifade ediyor.

Bilahare konuyu günümüzle ilişkilendirerek bu günkü ihtilafların, görüş ayrılıklarının ve savaşların sebebini de Allah Resülü *Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*'in Cenab-ı Hak tarafından tebliğ etmesi istendiği imametin tayini vazifesini kifai manada yerine getirmemesine bağlıyor.

Beklenen Mehdi'nin Başaracağı ve Allah Resülü'nün Başaramadığı?

Humeynî'deki Hz. Peygamber *Sallallâhu Aleyhi ve Sellem* hakkındaki bu serbest tutum onun bir başka eserinde de farklı bir tezahürle çıkıyor karşımıza. “*Muhtârât min Ehadîsi ve Hitâbâtî'l-İmami'l-Humeynî*” isimli eserde Şiilikte bulunan “Beklenen Mehdi” inancına değinen el-Humeynî, onun geliş amacının bütün âlemde adaleti tesis etmek olduğunu ve bunu insanlık tarihinde Hz. Peygamber *Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*'de dâhil hiçbir peygamberin başaramadığını ifade ediyor. Bu noktada da şöyle diyor Humeynî:

“Peygamberlerden her biri sadece adaleti ikame etmek için gelmiştir ve hedefi o adaleti âlemde tatbik etmek olmuştur.

Ancak bunu başaramamıştır. Adaleti tatbik etmek, beşeri manevi kirlerden arındırmak ve ıslah etmek için gönderilen Nebilerin sonucusu bile aynı şekilde buna muvaffak olamamıştır. Âlemin her yanında adaleti tatbik edip kelimenin tam anlamıyla bunu başaracak olan sadece beklenen mehdî'dir.”⁷

Burada da gördüğümüz gibi Humeynî Allah Rasûlü *Sallallâhu Aleyhi ve Sellem* hakkındaki ihtiramsızlığını (saygısızlığını) devam ettiriyor ve “Beklenen Mehdi”yi Kâinatın Sultanına tafdil ediyor (üstün görüyor). Gulûv ve ifratın bu denlisine bir başkasında zor rastladığımız bu garip tutum da Humeynî'nin maskesini düşürüp gerçek yüzünü ortaya koyan bir emare olarak gözümüze çarpıyor.

Kur'an'ın Tahrif Edildiği İnancı

Humeynî'nin farklı eserleri incelendiğinde Kur'an-ı Kerim'den bahsettiği yerlerde “onun tahrif edilen bir kitap olduğu ve bu konudaki mesuliyeti de sahabenin taşıdığı” inancı görülmektedir. Kur'an'ın tahrif edildiği, asıl mushafın 17.000 (On yedi bin) ayeti ihtiva ettiği, Kuran'da Bakara süresinden daha mufassal bir “Velâye” süresinin bulunduğu gibi inançların Şia'ya ait olduğunu biliyoruz. “Tabersî'ye ait “*Faslu'l-Hitâb fî isbâti tahrifi kitâbi Rabbi'l-Erbâb*” isimli eser bu akidenin mevcudiyetini fazlasıyla ispatlar mahiyettedir.⁸

Kur'an-ı Kerim üzerine yazdıklarıyla imamet akidesi arasındaki ilintiyi kurmak adına yapmadığı zorlama tevil kalmayan Humeynî, yine “*Keşfu'l-Esrar*”ında şöyle der:

“Şayet imametin Kuran'da sabit kılınması tamam olmuş olsaydı İslam ve Kur'an kavramlarıyla Dünyevi garaz ve riyasetten başka bir şey kastetmeyen bunlar (sahabe), Kuran'dan bir bölümü, şüpheli maksatlarını yerine getirmek için vesile edineceklerdi. Bu sayfaları Kuran'dan silecekler, Kur'an'ı ebediyen âlemlerin gözünden düşüreceklerdi.

Müslümanlara ve Kur'an'a ebediyen sürececek büyük bir ar getirecekler ve Müslümanların Yahudi ve Hristiyanları kınadıkları ayıbı Kur'an' için de ispat edeceklerdi.”⁹

Bu satırlarıyla okuyanlarının zihinlerinde Kuran hakkında “acaba” istifhamlarının oluşması için gayret sarf ettiğini açık bir şekilde hissettiğimiz Humeynî, bu hislerimizi yalancı çıkarmaz ve “Tahriru'l-Vesile” sinde eteklerindeki biraz daha döker. Konu “Mescidin boş bırakılmasının mekruh olduğudur.” Bu bapta Humeynî'nin sözleri de şunlar:

“Boş bırakılan mescidin Allah Teâlâ'ya şikâyetinde bulunacak üç şeyden biri olduğu rivayetlerle nakledilmiştir. Bu, Allah Teâlâ'ya şikâyetinde bulunacağı ifade edilen üç şey hakkındaki rivayetin bizzat kendisidir. Onlardan biri de Mushaf'tır ki o “Beni tahrif ettiler” diyecek.”¹⁰

Rivayet olarak yer verdiği bu ifadelerinde Mushaf'la tahrif ifadelerini yan yana kullanmakta hiçbir beis görmeyen Humeynî bu yakıştırmayı “el-Kur'an bâbu Ma'rifetillah” isimli eserin de de ilahi kitaplar üzerinde yapılan tahriften bahsettiği kısımda bu kitaplar arasında “Kur'an-ı Şerif”i de zikrederek farklı bir şekilde yineler.¹¹

“Vasiyye” sinde de şunları söyler Humeynî:

“Resul-i Ekrem Sallallahu Aleyhi ve âlihî ve Sellem'in iki emaneti (Kuran ve ehl-i beyt Ö.F.K) azgınlığın zulmünün bütün İslam ümmetine belki bütün beşeriyete yapılmış bir zulüm olduğunu söylemek gerekir. (...) Bu ilahi emanet Kuran ve Resul-i Ekrem'in bıraktığının (ehl-i beytin Ö.F.K) başına gelen üzücü felaketlere kan ağlansa yeridir.”¹²

Görüldüğü gibi burada da Humeynî, Kur'an'ın başına gelen felaketlerden bahsediyor? Humeynî'ye göre “Mushaf'ın bizatihi kendisinin başına gelen şey ne olabilir acaba?” diye sordumuzda yukarıdaki alıntılarda cevabımızı bulabileceğimizi sanıyorum.

Hz. Ali ve Fatıma Radiyallâhu Anhumâ Hakkında Aşırılık

Humeynî her bir Şii gibi Hz. Ali ve Fatıma konusunda aşırıya kaçan ve onların insanlar

katındaki menzilesini çok daha fazla yüksek tutmak için hiçbir delili ve mesnedi olmayan ifadeler kullanmaktadır.

Şunlar Hz. Ali hakkında söylediklerinden sadece bir tanesi:

“Şayet Ali Aleyhi's-Selâm, Nebî Sallallâhu Aleyhi ve âlihî'den önce ortaya çıkacak olsaydı kesinlikle gönderilen bir Peygamber olacak ve Nebi Sallallâhu Aleyhi ve Âlihî Şeriatı nasıl izhar ettiyse o da izhar edecekti. Bu da bu ikisinin ruhaniyette, maddi ve manevi makamlarda bir olmasından kaynaklanmaktadır.”¹³

Bu ifadelerde de Humeynî Hz. Ali Raziyyallâhu Anh ile Hz. Peygamber Sallallâhu Aleyhi ve Sellem arasındaki ruhaniyet, maddi ve manevi makamlardaki birlikten söz edebiliyor.

İşte bu tavır, her kişiyi menzilesine yerleştirme itidalini bırakıp, “çok daha yüceltmem lazım” anlayışıyla hareket etmenin ve bu vesileyle ifrata kaçmanın adıdır.

Hz. Fatıma ile ilgili de normal bir kadın olmadığını ruhani ve melekûti bir kadın olduğunu, hakikatinde ilâhi ceberûtî olup insan ve kadın suretinde varlığa büründüğünü, bütün peygamberlerin hasletleriyle süslendiğini ve erkek olması durumunda Peygamber olacağını ve Rasûlullah Sallallâhu Aleyhi ve Sellem'in makamında olacağını belirtmektedir.¹⁴

Mushaf-ı Fatıma İnancı

Şiiilikte Mushaf-ı Fatıma diye bir inanç vardır. Bu inancın temeli Küleynî'nin “el-Kâfî”sindeki şu olaya dayanmaktadır:

“Allah Nebi Sallallâhu Aleyhi ve Sellem'in ruhunu kabzedince Hz. Fatıma (Raziyyallâhu Anhâ) Cenâb-ı Hak'tan başka kimsenin bilemeyeceği derecede üzüldü. Allah Azze ve Celle'de ona kendisini teselli edip onunla konuşacak bir melek gönderdi. Bu durumu Hz. Ali'ye şikâyet eden Hz. Fatıma'ya Hz. Ali “Bunu bir daha hissettiğinde ve bu sesi duyduğunda bana haber ver” dedi. Bu hadise bir daha tekerür edip ona haber verdiği Hz. Ali eşi Fatıma'dan o anda duyduğu her şeyi yazdı. Ve böylece Fatıma'nın mushafını oluşturdu.”¹⁵

Bu sapkın itikada inanan Şiiler, Hz. Peygamber *Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*'den sonra Hz. Fatıma'ya da vahiy geldiğine ve bunun da müstakil bir mushafı teşkil ettiğine inanmakta ve bu vesileyle bir kısım Şii'ler bu günkü elimizde mevcut olan Kur'an'ın eksik olduğuna inanmaktadırlar. Humeynî'de "Keşfu'l-Esrâr"ında Hz. Fatıma'ya geldiği iddia edilen bu meleğin gerçekten geldiğini ve bunun Kur'an'ın vaz ettiği akideye de zıt olmadığını söylemektedir.¹⁶

Bizler onun bahsi geçen kitapta gerekçe olarak öne sürdüğü görüşlerin tahlilini yapacak değiliz. Zira böyle bir ameliye, bu makalenin hem maksadını hem de hacmini aşar. İlmi olan arkadaşlarımız bahsi geçen yere bakarak beyan edilen gerekçelerin zafiyeti ve tutarsızlığını rahat bir şekilde ortaya çıkarabilirler zaten.

Sonuç Yerine

İslam tarihi bâ husus yakın tarih çerçevesinde incelendiğinde her dönem bir takım maksatlı ellerin bilinçsiz toplumları rahatlıkla yönlendirdiği görülecektir. Bu haddi zatında bir aldatma faaliyetidir. Vadiyi boş bırakan Âlem-i İslam'ın başına tilkilerin vali olarak tayin edilme faaliyeti.

Humeynî'de bu bahsini yaptığımız faaliyetlerin bir neticesidir. İslam'ın omurgası mesabesinde olan ehl-i sünnet itikadını çökertme ve Müslüman toplumları Şiileştirme adına şaşkın balıklar için misinanın ucuna konulan tehlikeli bir av örümceğidir de diyebiliriz.

Göz boyama için yaptırdıkları ihtilalle de yıllardır zaferi bekleyen Müslümanlara yine düşman eli ve müsaadesiyle kavuşulan bir başarının mukavva kahramanıdır Humeynî. Bu yazı; onun sadece ne denli tehlikeli akideleri bünyesinde barındıran bir şahsiyet olduğunu nebzetten de olsa ortaya koymayı hedef alan bir yazıdır.

Bu yazı, Üstad Necip Fazıl'ın şu mısraının hedef olarak tayin ettiği amaca hizmet için kaleme alınmıştır:

Bize kalan aziz borç, asırlık zamanlardan;

Tarihi temizlemek sahte kahramanlardan

Dipnotlar;

- 1 Humeynî, "Keşfu'l-Esrâr", s. 131, Dâr-u Ammâr, Amman, 1987, B.I
- 2 Humeynî, "Keşfu'l-Esrâr", a.y.
- 3 Humeynî, "Keşfu'l-Esrâr", s. 138
- 4 Humeynî, "Keşfu'l-Esrâr" s. 137
- 5 Humeynî, "Keşfu'l-Esrâr" s. 150
- 6 Humeynî, "Keşfu'l-Esrâr" s. 155
- 7 Âyetullah Humeynî, "Muhtârât mi'n-Ehadîsi ve Hitâbâtî'l-İmami'l-Humeynî" II/42
- 8 Ayrıca, İhsan İlâhî Zahîr'in "eş-Şî'a ve ve'l-Kur'ân" isimli eseri de bu konuda kâfi ve vâfi delilleri haizdir. Mektebet-ü Beyti'l-İslâm, Riyat, 2008, B.I
- 9 Humeynî, "Keşfu'l-Esrâr", s. 131
- 10 Humeynî, "Tahriru'l-Vesîle", I/152
- 11 Humeynî, "el-Kur'ân bâb-u Ma'rifetillâh" s. 50, Dâru'l-Hucceti'l-Beydâ, Dâr-u Mektebeti'r-Rasûli'l-Ekrem
- 12 Humeynî, "Vasiyye", 68
- 13 Humeynî, "el-Erbaüne Hadîsen", Dâru't-Teâruf s. 153
- 14 Muhammed Fâdıl el-Mes'ûdî, "el-Esrâru'l-Fâtımiyye", s. 354-5
- 15 Küleynî, "el-Kâfi", Kitâbu'l-Hüccce", Bâb-u Zikri's-Sahîfe", I/239,40-41
- 16 Humeynî, "Keşfu'l-Esrâr", s. 145-47

HALİFELİK NİÇİN KALDIRILDI? HANEDAN NİÇİN SÜRÜLDÜ?

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) 622'de Mekke-i Mükerrreme'den hicret ettiği Medîne-i Münevvere'de bir İslâm devleti kurup başına geçti. On sene sonra vefat ettiğinde yerine seçilen Hazreti Ebû Bekr (Radiyallâhu Anh) "Halîfetü Rasûlillâh (**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in Halifesi" denildi.

Halife kelimesi "Yerine geçen" demektir. Sınırlar genişleyip, İslâm devleti parçalanınca her vilâyetin valisi, birer müstakil sultan hâline geldi. Ama hepsi sembolik de olsa Bağdad'daki halifeyi tanıdı. Halife Avrupa tarihindeki imparator; sultanlar da şeklen imparatora bağlı kral ve prenslerin statüsünde idi. Bağdad, Moğolların eline geçince (1258), Abbasî halifeliği Kahire'de devam etti. Hakikatte idare, görünüşte halifeye bağlı sultanlar tarafından icra edildi. Halife, Müslümanlara eski haşmetli birlik günlerini hatırlatan rûhânî bir şahsiyet hâline geldi.

Yavuz Sultan Selim (Rahimehullâh)ın Mısır'ı fethinden soma, Kâhire'deki Abbasî halifesi İstanbul'a getirildi. Böylece sultanlık ile halifelik sıfatı Osmanlı padişahında birleşti. Beş asır sonra halifelik, tekrar dünyevî otorite kazanmış oldu.

1535'te Türkistan'daki Şeybânî Hanlığı, 1727'de İran Gucerat Sultanlığı, Hümâyun Şah'dan itibaren Hindistan'daki Gürgâniyye Devleti ve Kaşgar Hanlığı, Osmanlı padişahını halife olarak tanıdı. Portekizlilere karşı Hicaz ve Açelilerin, Volga havzasını işgal eden Ruslara karşı da Türkistan Hanlarının, halife sıfatıyla Osmanlı padişahından istediği yardım talepleri yerine getirildi. Sultan Abdülaziz ve bilhassa Sultan 2. Abdülhamid Han (Rahimehumellâh) İslâm birliği siyasetine yardımcı olarak gördüğü halifelik sıfatını çok vurguladı. Sömürge idaresi altına düşen dünya Müslümanları, İstanbul'daki halifeyi hep bir ümit olarak gördü.

Resim 1: Sultan Vehîdeddin

Ankara hükümeti, 1 Teşrinisani (Kasım) 1338/1922 tarihinde saltanatı kaldırdığını ilan etti. Saltanattan ayrı ve icrâî salâhiyeti bulunmayan sembolik bir halifelik tesis edildi. Sultan Vahîdeddin'in (Bkz: Resim-1) yerine, Veliahd Abdülmecid Efendi (Maktul Sultan Abdülaziz'in oğlu), (Bkz: Resim-2) Ankara meclisi tarafından bu makama getirildi. Meclis müzâkerelerinde Şehzade Selim ve Abdürrahim Efendilere de birer reyin çıkması, tayine güya seçim havası verme maksadına mâtuftu. Bu sırada mecliste verâset usulünün değiştirilerek, tahta Avrupa'da olduğu gibi primogenitur (hükümdarın hep büyük oğlunun tahta çıkması) usulüne göre Ahmed Nihad Efendi'nin veya oğlu Ali Vâsıb Efendi'nin getirilmesi bile düşünülmüştü. Hatta Mustafa Kemal'in, askerlik mesleğinden tanıdığı, mûnis tabiatlı Abdürrahim Efendi'yi zihninden geçirdiği de bilinmektedir. Ama Ankara zaten istikbalde muhafazası şüpheli olan bir makam için böyle zahmetlere girişmeyi abes görmüş olsa gerektir (!!!).

Resim 2: Son Halife Abdülmecid Efendi

1922’de saltanatın kaldırılması, siyâsî hâkimiyeti tek elden Ankara’nın kullanması içindi. Saltanat muhafaza edilebilir miydi? 1922’de Osmanlı Devleti yıkıldığı zaman parlamenter bir monarşi idi. Bir başka deyişle bir taçlı demokrasi idi. Bu demokrasi de 4 Mart 1925’teki Takrîr-i Sükûn Kanunu ile kaldırılmıştır. Yani cumhuriyet idaresi, demokrasi getirmek şöyle dursun, olanı da götürmüştür. Avrupa’daki İngiltere, Danimarka gibi taçlı demokrasilerin varlığı ve memleket kazandırdığı istikrar nazara alınır, saltanat pekâlâ muhafaza edilebilir ve demokrasi geleneği de böylece devam edebilirdi.

Anadolu’da yaşayan farklı din ve ırklara mensup imparatorluk bakiyesi halkların idaresi de daha kolaylaşır. Saltanat kaldırıldıktan sonra, hanedan reisi olan şehzadelerin hemen hepsi bu makamı hakkıyla doldurabilecek şahsiyette idiler. Ancak verâset kanununa göre, hanedanın en yaşlı şehzadesi tahta çıktığından, bu makama gelenlerin çok yaşlı oluşu bir dezavantaj olarak ortaya çıkabilirdi. Bu takdirde, Osmanlı Devleti’nin son zamanlarında şehzadelerden ve şeyhülislâmdan müteşekkil saltanat meclisi toplanarak, şehzadeler arasından, Kanun-i Esasî’de yer aldığı gibi “Ekber ve erşed (yaşça büyük ve olgun)” birini intihab ederdi (seçerdi).

Bugün dünyanın en istikrarlı memleketleri, monarşi ile idare olunmaktadır. Ayrıca cumhuriyetle idare olunan memleketlerde, ezcümle Fransa’da kralcılar, bilhassa yaşattıkları ananeleri (örfleri) ile güçlü bir gruptur ve siyasî bir parti etrafında teşkilatlanmıştır. Türkiye’de ise saltanat ve hilâfet taraftarı olmak, anayasal bir suçtur (!!!).

Hilâfet ve hanedan için çanlar, 1340/1924 Şubat ayındaki bütçe müzâkereleri sırasında çalmaya başladı. Bazı mebus ve gazeteciler, bütçede halife ve hanedana tahsisat bulunmasının, eşitlik ve sınıfsız cemiyet telakkisine aykırı olduğunu dile getirdiler.

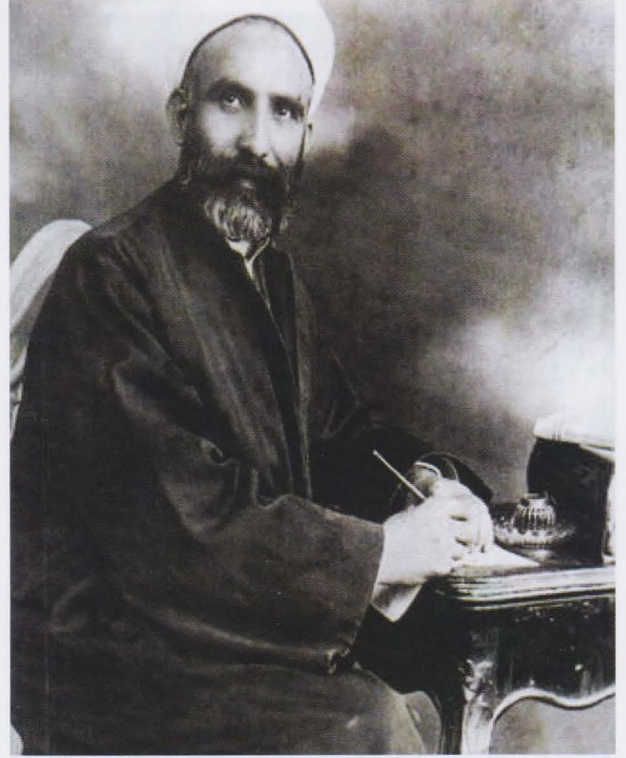
Resim 3: Gelibolu milletvekili Celâl Nuri İleri

Gelibolu milletvekili Celâl Nuri (İleri) (Bkz: Resim-3), hanedana Hazine-i Hâssa’dan bir defaya mahsus mal verilmesi ve bundan sonra tahsisat ödenmemesini teklif etti. 29 Şubat 1924’te yani daha hilâfet mevcut iken, ilk defa Ayasofya Câmii’nde halifenin adı anılmadı. Halifelik ve hanedanın ipi, o günkü Halk Partisi toplantısında çekilmişti. M. Kemal Paşa daha 1924 başında halifelik ve hanedan hakkındaki kararını verdiğini sonradan ifşa etmiştir.

Halbuki hilâfet ve halife, Ankara için potansiyel bir tehlike olmaktan çok uzaktı. Abdülmecid Efendi her şeyden ümitsiz ve çaresiz, Ankara'nın âtufet ve merhametine bağlı bir vaziyette bulunuyordu. Halifelik yeni rejim için değil, başta İngiltere olmak üzere, Avrupa devletlerinin ve ekonomik güç mihraklarının kurduğu "Yeni dünya düzeni" için tehlike teşkil ediyordu. Ancak dünyanın dörtte birine hâkim bulunan ve ehemmiyetli Müslüman nüfusa sahip İngiltere, 19. asırdaki politikasını halifeliğin nüfuzunun azaltılması ve kaldırılması üzerine kurmuştu. Ekim 1923'e kadar İstanbul'u boşaltmayan İngiltere, halifeliğin kaldırılması hususunda da Ankara'ya baskı yapmayı ihmal etmedi.

Nihayet beklenen oldu. Öteden beri halifeliğin kaldırılmasını isteyen ve bunun için Lozan'da Ankara heyetini sıkıştıran İngiltere, yeni bir teşebbüste bulundu. Hilâfet Komitesi adı altında Londra'nın kontrolünde çalışan bir heyetin lideri Seyyid Ali adında bir Şîî ile Sünnî halifeliği zaten kabul etmeyen İsmailiye mezhebinin lideri İngiliz diplomat Ağa Han, Ankara'ya bir mektup yazarak, halifenin siyasi gücünün artırılmasını istedi. İstanbul gazetelerinde neşredilen mektup, Ankara'nın istediği bahaneyi verdi. Halifeliğin, yabancıların Ankara'nın içişlerine karışma vesilesi hâsıl ettiği kanaatine varıldı. Urfa milletvekili Şeyh Saffet Efendi (Bkz: Resim-4) ve 53 arkadaşının teklif ettiği 3 Mart 1340/1924 tarih ve 431 sayılı "**Hilâfetin ilgâsına ve Hânedân-ı Osmânî'nin Türkiye Cumhuriyeti memâliki hâricine çıkarılmasına dair kanun**" ile halifelik kaldırıldı. Halkın reaksiyonundan çekinen Ankara, bu kanuna dâhil ederek, hanedanı da topyekûn sürgüne yolladı. İngiliz parlamentosu, ancak bu kanunun kabulünden sonra Mayıs 1924'te Lozan Antlaşması'nı tasdik etti. Türkiye'de cumhuriyetin gerçek kuruluşu böylece mümkün olabildi.

Ankara Hükümeti, camilere tamim (genelge) göndererek, o hafta Cuma günü hutbede halifenin isminin okunmaması talimatını vermeyi ihmal etmedi. Böylece tarihte ilk defa 7 Mart 1924'ten itibaren umum camilerde hutbede halifenin ismi zikredilmeyerek, Ankara'dan gelen emir üzerine hükümet-i cumhuriyyeye medhiyeler düzüldü.

Resim 4: Şeyh Saffet Efendi

Halifeliği de kaldıran 3 Mart 1924 Pazartesi tarihli kanun mücebince hanedan âzâ ve mensupları da vatandaşlıktan ihraç olunarak, üç gün içinde sınır dışı edilecekti. Sürgüne tâbi olanların sayısı, padişah, halife ve şehzadeler 36; sultanlar 42; sultan çocukları 32 (16 sultanzâde ve 15 hanımsultan), eşleri hayatta bulunan padişah zevceleri 4; şehzade zevceleri 25 ve damatlar 17 kişi olmak üzere ceman 156 idi. Kanuna dâhil olmadıkları halde ebeveynleri, eşleri veya çocukları ile sürgüne gitmek zorunda kalanlarla bu sayı 200'ü buldu. Nitekim zevcesi vefat etmiş 2 damat, 5 kadınefendi ve ikbal, 4 şehzade zevcesi; boşandığı halde çocuklarıyla sürgüne çıkan 4 eski şehzade zevcesi (mutallakası); 1 dul sultanzâde zevcesi; ayrıca 2 hanımsultan zevci, 3 sultanzâde zevcesi, 7 sultanzâde ve 3 hanımsultan çocuğu da sürgüne çıktı. Böylece bizzat hanedan efradından sürgüne çıkan 187 kişidir. Bunların 111 tanesi doğrudan doğruya Osman Gazi soyundan gelmektedir. Hanedan-dan biri ile evli olup, bu kanun çıktığında hemen eşinden boşananlar, sürgünden kurtulabilirdi. Fakat bu şekilde davranan kimse çıkmamıştır. Hatta Zekiyye Sultan'm zevci Nureddin Paşa'ya "Siz Gazi Osman Paşa'nın oğlusunuz, boşayın karınızı da Türkiye'de kalın" demişlerse de kulak asmamıştır.

Sürgünde efendilerinden ayrılmayan emektarlar da sayılırsa sürgünlerin sayısı yüzlerce kişiyi bulmuştur. Nitekim sürgün kararı sebebiyle yurt dışına çıkmak üzere pasaport verilenleri gösteren listede 234 kişinin ismi vardır. Bu listede, 2 sene evvel 17 Teşrinisani (Kasım) 1922 tarihinde memleketten ayrılan Sultan Vahîdeddin ve oğlu Ertuğrul Efendi ile 8 kişilik maiyeti; ayrıca 22 Eylül 1922 tarihinde memleketi terk eden Mediha Sultan ve ailesi (14 kişi) bulunmaktadır. Bunlarla ve sonradan sürgüne çıkmak mecburiyetinde kalan akraba ve maiyetten bazı şahıslarla beraber sürgünlerin sayısı 300'ü bulunmaktadır.

Sürgünden sonra yurt dışında dünyaya gelen hanedan efradı da, Türkiye'ye dönmeleri mümkün olmadığı için, aslında fiilen sürgünlere dâhil edilebilir. Böylece sürgün kanunundan yüzlerce kişi tesir ve zarar görmüştür.

Hanedan âzâsı ve mensubu olduğu için sürgün edilenler, vatandaşlıktan da çıkarıldı. Transit olarak bile Türkiye'den geçmeleri yasaklandı! Mallarını da bir yıl içinde tasfiye etmeleri, aksi takdirde hükümetçe tasfiye edileceği bildirildi. Tek tek Sirkeci'deki emniyet müdürlüğüne giden hanedan mensuplarına bir yıl müteber tek gidiş pasaportlar verildi. Gidecekleri yer de pasaport üzerine, mesela "Budapeşte'ye muvâsalat edecektir" şeklinde kaydedildi. Aynı ayrı pasaport yerine, her aileye tek bir pasaport verildi. Yalnızca maiyete ayrı pasaport verildi. Halife'ye 2000; her aile reisine, aile fertlerine bakılmaksızın 1000 İngiliz lirası verildi. Sürgünler seyahat biletlerini de kendileri almak mecburiyetinde idiler!

Şehzâde Ali Vâsıb Efendi anlatıyor: "Emniyet müdürlüğüne gittiğimizde, araba içinde ceddin Sultan Abdülmecid Han'ın kızı ve son dört padişahların hemşiresi olan Seniha Sultan'ı gördüm. Kendisi ailemizin en yaşlı âzâsı idi. O da pasaport ile verilecek meblağı almak üzere oraya gelmiş idi. Kendisinin rahatsız olmaması ve benim polis zâbitlerinden rica ederek vekâleten bu muameleyi belki yapabileceğimi kendisine bildirerek, arabadan inip yorulmamasını söyledim. Polis zâbitinden Seniha Sultan'a ait pasaport ve meblağın bana verilmesini rica ettim ise de cevab-ı red alarak muvaffak olamadım.

Bizzat kendisinin yukarı çıkmasını istedi. İnip kemâl-i teessürle muvaffak olamadığımı büyük halamıza bildirdim."

Kadınların tahta geçmesi mümkün olmadığı ve Osmanlı veraset kanununa göre de taht üzerinde sadece şehzadeler hak sahibi bulunduğu halde, hânedanm kadın mensupları (sultanlar), sultan çocukları, hatta damat ve gelinlerin dahi sürgüne tâbi tutulması, yeni rejimin güvensizliğini ve hanedanın itibarından duyduğu kaygıyı gözler önüne serer.

1930'da Serbest Fırka kurulup, reisi Fethi (Okyar) Bey Konya'ya mitinge geldiğinde, Tek Parti iktidarından bunalan halk, bir ümitle öylesine tezahüratta bulunmuştu ki, görenler şaşkınlık ve dehşete düştüler.

Ali Ulvi Kurucu, hatıralarında o gün babasının, Konya ulemâsından olan amcası meşhur Hacıveyiszâde Mustafa Efendi'ye "Fethi Bey gibi dünkü İttihatçı, Halk Parti ile aynı tezgâhın bezi olan bir adam, bu kadar taraftar bulur ise, ya hanedandan biri memlekette bulunup bir parti açsaydı neler olurdu! Demek ki plan çok dikkatli yapılmış, hanedandan erkek veya kadın hiçbir ferdin memlekette bırakılmamasını sebebi demek ki bu imiş" dediğini anlatır.

Eski vali ve dâhiliye nâzın muharrir Ebubekir Hazım Bey (1863-1947), 1919 tarihli divan-ı harpte idama mahkûm olmuştu. Damad Ârif Hikmet Paşa, eski tanışıklığı bulunan Hazım Bey'i affettirmek üzere Sultan Vahîdeddin'in huzuruna çıkmıştı. Padişah, Damad Paşa'nın arzusu üzerine idam hükmünü, küreğe çevirdi.

Hazım Bey, 2. Ankara meclisinde Niğde mebusu idi. Hanedanın sürgünü müzâkere edilirken, damadların sürgün edilmemesi hususunda birkaç söz söyleyecek oldu ama "Vay hanedancı, vay mürteci" sesleri arasında nutkunu tamamlayamadı.

Esasında inkılâpçıların zihninde öteden beri hazır bir metin halindeki kanun, Şeyh Saffet Efendi imzasıyla meclise verilmiştir. Encümen-de müzâkeresine gerek duyulmayan kanuna, "Şeyh (!)" sıfatlı birinin imzasının konulması, dine müteallik böyle bir kanunu amme efkârına kabul ettirebilmek maksadına mâtuftur.

Resim 5: Kadirbeyoğlu Zeki Bey

Kanuna yalnızca Gümüşhane müstakil milletvekili Kadirbeyoğlu Zeki Bey (Bkz: Resim-5) muhalefet etmiştir. Mecliste Halk Fırkası'na mensup bulunmayan yegâne milletvekili olan Zeki Bey, Anadolu hareketine menfi bir tavırdan söz edilemeyecek olan bu insanların sürgününün insafsızlığından dem vurmış; ancak hakaretlerle sık sık sözü kesilmiştir. General Trikopolis'i esir almakla tanınan Kastamonu Milletvekili Hâlid Akmansü Bey, Zeki Bey'iu mâruz kaldığı sözlü tecavüzleri görünce, daha mütedil bir şekilde kanuna muhalefetlerini ileri sürmüştür. Beş saat müzâkereden sonra kanun aynen çıkmıştır. Hanedana mensup kadınların ve damatların istisna edilmesine dair Muhtar (Trabzon), Feyzi (Diyarbakir), Halet (Erzurum), Ebubekir Hazım (Niğde) ve Raif (Bursa) Beylerin teklifi kabul olunmamıştır.

23 Nisan 1920 meclisi, hilâfetin kurtarılması gayesiyle toplanmış, ekserisi muhafazakâr milletvekillerinden müteşekkil bir meclis idi. Saltanatın kaldırılması ve ardından da Lozan Antlaşması'nın kabulü esnasında çıkardığı müşkilat sebebiyle 1923 sonunda inkılâplara daha elverişli milletvekillerinin yer aldığı bir meclis teşekkül etmişti.

Halifeliği kaldıran ve hanedanı sürgün ederek daha nice esaslı inkılâplara destek olan, işte bu meclistir. Halbuki o tarihte meriyette bulunan 1876 tarihli Kanun-i Esasi'nin 6. maddesi der ki: "Sülâle-i Âl-i Osman'ın hukuk-ı hürriyye ve emvâl ve emlâk-i zâtiyye ve mâ-dâme'1-hayât tahsîsât-ı mâliyeleri tekâlif-i umûmî tahtadadır." Yani Osmanlı hanedanının her çeşit hak ve hürriyeti, hukuken korunmuştur. Şu halde, mecliste mevsuf bir ekseriyet (nitelikli çoğunluk) aranmadan, hanedanın statüsünün kaldırılması, anayasaya aykırılık teşkil eder. Vatandaşlıktan çıkarıp sürgün etmek ise, anayasa ve insan haklarına aykırı olduğu gibi, soykırım gibi bir insanlık suçu sayılır. Ancak ihtilâlin kanunu elbette ki daha güçlüdür (!!).

Saltanatın kaldırılmasından beri hanedan zaten diken üzerinde oturmakta; endişeli bir beklenti içerisindeydi. Halifeye reva görülen aşağılayıcı muamelelerden başka, hanedan âzâlarının tahsisatları kesilmiş, oturdukları saraylardan çıkarılmış, harem maiyetleri dağıtılmıştır. Amme efkârı, âdetâ yakın gelecekte hanedana tatbik edilecek muamele için hazırlanmaktadır. Gazeteler ortaya sık sık bir dedikodu atmakta; halkın reaksiyonunu ölçmektedir. Kimsenin çıt çıkarmadığına kanaat getirilince, kanun meclise sevk edilmiştir. Kanunun kabulünden sonra da gazeteler, hanedan aleyhindeki haber ve yazılarını arttırmışlardır.

İslâm dünyasında büyük infialle karşılanan bu hâdise üzerine, Filistin ve Hind Müslümanları, Ankara'yı karardan dolayı sert bir şekilde protesto ettiler. Gazetelerin bir zamandır devam eden aleyhte propagandaları ve İstiklâl Mahkemeleri'nin korkusu sebebiyle, halkın pek reaksiyon göstermediği hâdiseye karşı, Silifke, Reşadiye, Bursa, Adapazarı ve Konya'da protesto mahiyetli hareketler olmuştaysa da, bunlar sert tedbirlerle bastırılmıştır.

Mısır Meliki Fuad ve Mekke Şerifi Hüseyin gibi şahıslar halifeliği kendi şahıslarında ihya etmek istedilerse de, gerek Müslümanların hüsnü kabul göstermemesi, gerekse İngiltere'nin müdahalesi sebebiyle bir netice elde edilemedi. Dünya Müslümanları tarafından birkaç defa toplanan Hilâfet Şûrâsı'ndan da netice çıkmadı.

(Bkz: Resim-6)

Resim 6: Hilâfet Konferansı Kâhire 1922

Böylece İslâm tarihinin 1400 senelik bu en eski müessesesi tarihe karışmış oldu.

Hilâfetin ilgâsı ve hanedanın sürgünü Avrupa'da, bilhassa İngiliz matbuatında geniş yer buldu. Fransız gazetelerinin desteklediği karara, İngiliz gazeteleri umumiyetle temkinli yaklaşıyordu. En çarpıcı mütâlâa, Daily Telegraph gazetesinde çıkmıştır: "Birkaç milyonluk Türkiye, hilâfet sayesinde büyük devletler arasında sayılıyordu. Bundan sonra üçüncü sınıf bir Tatar devletçisi mesabesine düşecektir. Mustafa Kemal de, minyatür bir Napolyon olarak kalacaktır."

Osmanlı hanedanının sürgünü, İngiltere tarafından desteklenmiş, hiç değilse işine gelmiştir. Zira böylece hanedanın Musul petroleri üzerindeki mülkiyet iddiaları zayıflamış; ayrıca Londra'nın Panislamizm hakkındaki endişeleri de ortadan kalkmıştır. Hâdisenin safahatı, İstanbul Milletvekili Adnan (Adıvar) Bey tarafından günü gününe Türkiye'deki yeni İngiliz mümes-sili Sır Lindsay'a hikâye edilmiştir. Böylece İngiltere, olup biteni zamanında ve birinci el kaynaktan öğrenmiştir.

Jön Türkler'le başlatılan, İttihatçılarla güçlendirilen saltanat ve hanedan aleyhtarı program, cumhuriyetçilere tamamlanmıştır.

Şehzade Mahmud Şevket Efendi ağır bir ameliyat geçiren kızının başında iken kendisini ziyarete gelen Kadir Mısıroğlu'na kederler içinde şu sözleri söylemiştir: "Osmanoğulları'nın dramını yazıp da, bizi âleme açındıracak mısınız? Hristiyanlara da, Müslümanları asırlarca zaferden zafere koşturmuş bir aileden işte böyle intikamınızı aldınız. Sizin arzu ettiğinizden daha büyük facialara sürüklendiler diye mi göstereceksin?"

Kadir Mısıroğlu Bey kaleme aldığı "Osmanoğullarının Dramı" kitabının başında Turgut Özal'ın bulunduğu Türkiye Milli Kültür Vakfı'nın mükâfatına layık görülmesi üzerine şöyle demiştir: "Cenab Şahabeddin'in bir sözü vardır: 'Kaplan sırtı için en tahammül edilmez yük, merhamettir.' Kitabımı bu mantığın ışığında mütâlâa ediniz. Ben yaşanan faciaları yazmadım, yazamadım. Zira yazdığım zaman, böyle bir hanedanı acındırmak mevkiinde kalıyordum!"

Monarşileri cumhuriyete çeviren darbelerde, hanedanlar hep sıkıntı çekmiştir. Ancak hiçbiri, Osmanlı hanedanı kadar çekmemiştir. Dehşetli bir ihtilâlin yaşandığı Fransa’da bile, kraliyet ailesine bu kadar ağır bir muamele yapılmamış; Kral 16. Louis ve zevcesi Marie Antoinette, Avusturya’dan yardım isteyip kaçmaya teşebbüs ettikleri için idam edilmişlerdir. Rusya’da Bolşevik İhtilâli üzerine, antikomünistler mukavemet etmiş; kurdukları Beyaz Ordu, Çar’ın hapis tutulduğu Urallara yaklaşıncaya, paniğe kapılan Bolşevikler, Çar 2. Nikola ve 6 kişilik ailesini hunharca katletmişlerdir. Bununla beraber Romanovların diğer ferdleri katliama uğramamıştır. Üstelik Rusya’da kurulan yeni rejim, demokratik insan haklarını tanımayan ve aristokralara tolerans göstermesi beklenmeyen komünist bir rejimdir. Üstelik bir de Osmanlı hânedanından, Çar ailesi gibi katliâma tâbi tutulmadıkları için âdeta yeni rejime minnettar olmaları beklenmiştir. Halbuki Osmanlılar, fethettikleri beldelerin hanedanlarını ya yerinde idareci olarak bırakmış ya da Müslüman olmuşlarsa yüksek devlet hizmetlerinde istihdam etmiştir.

Yılmaz Öztuna diyor ki: “İki büyük dünya savaşı sonunda Avrupa tarihini oluşturan en büyük hanedanlar sona erdi. 4’ü imparatorluk hanedanı idi. Rusya da Romanoflar, Almanya’da Hohenzollernler, Avusturya-Macaristan’da Habsburglar, Türkiye’de Osmanoğulları ve daha birçok krallık Rusya’da komünistlerin vahşice yok ettikleri Romanoflar hariç hiçbir hanedan Osmanoğulları derecesinde olumsuzluklara mâruz kalmadı.

Osmanoğulları 2700 yıllık Türk tarihinin en büyük ailesidir. Göktürk, Selçuk, Timur hanedanlarından bile büyük... Ertuğrul Gazi’den (1191-1281), ikinci Abdülhamid’e (1842-1918) kadar iki düzine dâhi çıkardı. 1516-1924 arasında hilâfet tacını da büyük liyakatle taşıdı.” (*Türkiye Gazetesi*, 19/7/2010)

Yakın dünya tarihinde monarşilere karşı teriptenen ve muvaffak olan darbelerde, hükümler ailenin bir veya birkaç ferdi, ya memleketi terk etmiş ya da varlığı yeni rejimi tehdit edeceğinden sınır dışı olunmuştur.

Ancak bunlardan hiçbirinde, hanedanın Osmanlılar gibi topyekûn sürüldüğü ve mallarına el konulduğu vâki değildir.

Portekiz, İspanya, İtalya, Bulgaristan, Romanya, Sırbistan ve Yunanistan’da monarşi darbe ile yıkıldığı zaman, yalnızca hükümdar ve ailesi yurt dışına çıkmış ama mallarına dokunulmamıştır. Üzerlerinden geçen komünizm silindiri kalktıktan sonra, Rusya ve eski Demirperde memleketleri, monarşiyi geri getirmemiş ama kraliyet ailesinin itibarını ve mallarını iade etmişlerdir. İspanya’da monarşi tekrar kurulmuştur. Yeltsin, itibarını iade ettiği çar ailesine tantanalı bir de cenaze merasimi tertiplemiştir.

1. Cihan Harbi’nden sonra tahtını kaybeden Almanya Kayzeri Wilhelm ve Avusturya İmparatoru Karl, yalnızca aileleri ile beraber kendi istekleriyle memleketi terk ettiler. Tahttan resmen feragat etmedikleri için de dönmediler. Taht iddiası bulunmayan hanedan mensupları, her ikisinde de memleketlerine dönebildi ve mallarına oturabildi. Geride kalan hanedan mensuplarına ilişilmediği gibi, mallarına da tasarrufta devam ettiler. Almanya ve Avusturya, çok az bir zaman sonra kraliyet ailesinin itibarını ve mallarını iade etti. Kayzer, mallarına daha 1920’lerde kavuştu. İran’da Pehlevî darbesi Kaçar hanedanından, şahın da bulunduğu dört kişiyi sürgüne yolladı. Nasır bile, zenginlikleri dillere destan Kavalalı hanedanın mallarını kısmen müsadere etmiş ama hiçbirini vatanından sürmemiştir.

Osmanlı hanedanının sürgünü, Bolşevik tarzından da ağır bir muamele olmuştur. Halife Abdülmecid Efendi ve Osmanlı hanedanı, Yunan ordusuyla mücadeleyi topyekûn desteklemenin cezasını böyle görmüştür. Halbuki vatantaşlık, mukavele neticesi doğan bir alacak değil; şahsa sıkı sıkıya bağlı bir insan hakkıdır. Dolayısıyla isyan gibi muhik (haklı) bir sebep olmaksızın tek taraflı kaldırılması mümkün değildir. 16. asırda Floransa’da yaşamış siyaset adamı ve filozof Machiavelli, bir memlekette hâkimiyet kurmak isteyen kimseye, önceki hanedanı tümüyle ortadan kaldırmayı tavsiye eder. Ankara, postmodern bir şekilde, hanedanı ortadan kaldırmamış ama kaldırmaktan beter etmiştir.

HANEDANIN PARASIZ BİR ŞEKİLDE VATANDAN SÜRÜLMESİ VE MEÇHULE YOLCULUĞU

431 sayılı kanunun 2. maddesi Osmanlı hanedanının “Erkek, kadın bilcümle âzası ve damatlar ile hanedana mensup kadınlardan mütevellid kimseler” için sürgün kararı getiriyor, bunların vatandaşlık hakkını kaldırıyordu.

Hanedan efradına kanunun ilanı tarihinden itibaren 10 gün müddet verilmişti. Kanun 5 Mart’ta neşrolunup meriyete girdiğinden, müddetin 15 Mart’ta bitmesi icap ederdi. Ancak bu müddete riayet edilmedi. Hukuk tarihinde eş görülmemiş bir şekilde, 3 Mart 1924 tarihli kanun daha resmî gazetede ilan edilmeden tatbik edildi. 6 Mart 1924 Perşembe şehzadelere; 11 Mart Salı da sultanlara verilen gayriresmî mühletin sonu idi. Halife ve ailesi 24 saat, diğerleri 3 gün içinde hudut harici edildi.

Bununla beraber pasaportların zamanında hazırlanamaması, Mısır’a gitmek isteyenlere İngiltere Sefâreti’nin vize vermemesi, tren ve gemilerin kalkış saatlerinin getirdiği tahditler sebebiyle istisnai bazı hallerde verilen mühletler birkaç gün uzamıştı.

294 kişilik hanedan efradı, birkaç kafilâ hâlinde hicret yolculuğuna çıktılar. Kendilerine tek yönlü 1 yıllık pasaport ve Avrupa vizesi temin edilmişti. Gidiş istikameti ekseriyetle ve mecburen Avrupa idi. Zira Irak, Mısır gibi Müslüman memleketler ecnebi işgalinde idi ve İngiltere, hanedan mensuplarını işgal, altındaki topraklara kabul etmiyordu.

Fransız işgalindeki Suriye’de ve İngiliz kontrolündeki Hicaz’da iç savaş devam ediyordu Hanedan efradından bazıları, Müslüman memleketinde yaşamanın daha kolay olacağını düşünerek Beyrut’a ve Mısır’a yerleşmeyi tercih etti; bir kısmı ise geldikleri ilk yerde kaldılar.

Vaktiyle kendisine paşalık rütbesi verilmediği için hanedana kin besleyen o zamanın Mısır Meliki Fuad, hanedan mensuplarına soğuk davrandı ve bir-iki istisna dışında memleketine kabul etmedi. Müslüman memleketlerde yaşayanlar, Avrupa’dakiler kadar sıkıntı çekmedi.

Birinci kafilâ, Halife Abdülmecid Efendi, oğlu Ömer Faruk Efendi, Dürrüşehvar Sultan, halifenin zevceleri, hususi tabib Salâhaddin Bey, başmâbeynci Salih Keramet Nigâr Bey ve hususi kâtib Hüseyin Nakib Bey’den müteşekkildi. Halifeye 24 saat müddet verildi. Bu bile beklenmeyerek, daha kanun neşredilip meriyete girmeden, 3-4 Mart gecesi birkaç saat içinde halife ve maiyeti saraydan otomobille alındı. Halkın tezahüratından çekinildiği için Sirkeci yerine, Çatalca’ya götürülüp oradan trene bindirildi. Halife ve maiyetine, İsviçre vizeli tek yönlü pasaport verilmişti. Gelini Sabiha Sultan, birkaç gün için İstanbul’da geride kalmıştı.

İkinci kafilâde, Naciye Sultan ve ailesinden ibaretti. Sultan, Providence adlı İtalyan vapuru ile İstanbul’dan ayrılırken teşyie gelen gazetecilere: “Memleketin selâmetinden başka bir şey düşünmüyoruz” demişti. 4 Mart günü Marsilya’ya hareket ettiler.

Üçüncü kafilâ, elli kişilik idi. Aralarında Şehzade Mehmed Selim, Mehmed Âbid, Mehmed Seyfeddin, Mehmed Ziyâeddin, Nizâmeddin Efendiler ve aileleri Giulio Cesare Vapuru ile 5 Mart gecesi 9 sularında Eminönü rıhtımından Beyrut’a hareket ettiler. Seyfeddin Efendi’nin oğlu Mahmud Şevket Efendi ise, gece saat 12.30’da Albano adlı yük gemisiyle Mısır’a geçmek üzere İtalya’ya hareket etti. Babası ve kardeşleri ise, Giulio Cesare gemisinde idi.

Dördüncü kafilâ, memleketi trenle terk etti. Şehzadeler için tanınan müddetin son günü olduğu için kalabalıktı. 6-7 Mart gecesi 21.30’da Orient Ekspres ile Sirkeci’den ayrıldı. Trenin tamamı, hanedan mensupları ile doluydu. Şehzade Ahmed Nihat Efendi, Şehzade Ömer Hilmi Efendi, Şehzade Abdülkâdir Efendi, Ulviye Sultan, ve Zekiyye Sultan’in aile ve maiyetlerinden müteşekkildi. Bu tren kafilâsi, aslında Gülcemal Vapuru ile gidecekti. Şehzade Mehmed Orhan Efendi, sürgüne çıkarken Gülcemal Vapuru’na neden binmediklerini şöyle anlatmıştır: “Ailenin çoğu istasyondaydı. Daha evvel tren yerine vapurla gitmeyi düşünmüştük. Ama ‘Hanedanı Gülcemal Vapuru’na koyup Çanakkale’yi geçtikten sonra vapuru batıracaklar’ diye bir şayia çıkmıştı. Şehzadelerin çoğu, bu yüzden fikrini değiştirip trenle gitmeye karar verdi.”

Zekiye Sultan ve Şehzade Ömer Hilmi Efendi, aileleriyle beraber ertesi gün varılan Sofya'da trenden indi. Diğerleri trende iki gece geçirdiler. Sonra Belgrad'da birkaç saat bekleyip tren değiştirerek Peşte'ye geçtiler. 8 Mart akşamı saat altıda Peşte'ye vâsil oldular.

Aynı gün (6-7 Mart gecesi) Seniha Sultan ile oğulları Sabahaddin ve Lütfullah Beyler, Celio Vapuru ile Avrupa'ya gitmek üzere Köstence'ye hareket ettiler. Sabahaddin Bey teşyie gelen dostlarına "Kaderimiz bu mu olmalı idi?!" demiştir. Bu vapurda Fatma Zehra Sultan ve Ayşe Sıddıka Hanımsultan ile aile ve maiyetleri de bulunuyordu. Bu esnada Sultan Hamid'in kızı Refia Sultan, ne trende, ne vapurda yer bulabildi. Evine dönmek istedi ise de müsaade edilmediğinden, Sirkeci'deki polis müdüriyetinde geceyi geçirmek zorunda kaldı. Zevci, iki çocuğu ve hizmetkârları beraberinde olmak üzere ilk trenle sınır dışı edildi.

10 Mart 1924 Salı günü Sultan Vahîdeddin'in ailesi vapurla İtalya'ya doğru yola çıktılar. Kafile, Nâzikedâ ve Müveddet Kadınefendiler ile maiyetindeki birkaç kalfadan ibaretti.

11 Mart'taki son kafile, Sultan Vahîdeddin'in kızları Ulviye ve Sabiha Sultan, kızları Hüme-

Resim 7: Sirkeci'de Simplon Ekspresi ile giden hanedan üyeleri

ra Hanımsultan, Neslişah ve Hanzâde Sultan, Neslişah Sultan'ın dadısı Matmazel Brunner ve Sabiha Sultan'ın nedimesi Madam Burduko'ya'dan müteşekkildi. Kalfalar, beraber gitmek istememişlerdi. Bunlar 11 Mart akşamı Simplon Ekspresi ile memleketi terk etti. Ayşe Sultan, zevci ve çocukları da bu trende idi. Behiyye ve Refia Sultan da muhtemelen bu trenle yurt dışına çıktı. (Bkz: Resim-7)

Sürgüne en son Sultan 5. Murad'ın kızı Fatma Sultan çıktı. Çünkü kızamık geçiriyordu. Fatma Sultan ve ailesi Mart'ın üçüncü haftası trenle Viyana'ya gitti. Böylece 1924 yılı Mart ayının son haftasına gelindiğinde, Osmanlılardan miras kalan topraklarda artık Osmanlı hanedanından kimse kalmamıştı. Saltanatın, ardından halifeliğin kaldırılması ile hanedanın sürgünü, amme efkârı önceden hazırlandığı için başlarda pek bir reaksiyonla karşılaşmadı. Halktan bu kadarını beklemeyen "Osman Gazi torunları" çok şaşkıncı. Nitekim İstanbul'daki İngiliz temsilcisi Lindsay'in 12 Mart'ta Londra'ya gönderdiği raporda "Umduğum gibi Halife ve akrabalarının ayrılışı, herhangi bir gösteriye yol açmadı. Türk otoriteleri, sertlikleri ve kurbanları küçültmek için yaptıkları, meselâ Halife'ye 'Abdülaziz'in oğlu Abdülmecid' adıyla pasaport vermeleri ve İtalyan elçiliğine de onun için diplomatik bir vize gerekmediğini bildirmek gibi şeyler dışında, ne denirse densin, tüm işi büyük bir ustalıkla yürüttüler."

Hâlihazırda (2015) hanedan reisi olan Şehzade Osman Bâyezid Efendi, sürgün esnasında annesinin karnında idi ki şu sözü çok mânîdardır: "Hayatımdaki en büyük tesellim, ana rahmine vatanımda düşmüş olmaktır!"

1924'te tren ve gemilerle vatanı terke mecbur bırakılan 300'e yakın zattan bugün ise sadece biri hayattadır. Şu anda Beyrut'ta yaşayan 1918 doğumlu Bilûn Hanımsultan, Sultan Abdülmecid Han'ın torunu İbrahim Tefvik Efendi'nin kızı Fatma Zehra Sultan'ın çocuğudur. (Prof. Dr. Ekrem Buğra Ekinci, *Sürgündeki Hanedan*, sh:69-90)

Hanedanın sürgünde çektiği sıkıntılar hakkındaki bazı malumatı inşâallâh önümüzdeki ay bu dergide bulacaksınız.

Ayrıca bu konudaki öncü eser olan "Osmanoğullarının Dramı" adlı kitabından dolayı Üstad Kadir Mısıroğlu'na ve yine bu mevzuda çok güzel bir araştırma eseri yayınlayan, bizim de kendi kitabından size alıntılar yaptığımız ve yazılarından istifade ettiğimiz Ekrem Buğra Ekinci hocamıza teşekkür eder ve Allâh-u Te'âlâ'dan kendilerine uzun ömürler ve daha nice faydalı eserleri kaleme almaya muvaffakiyetler niyaz ederiz. Âmîn!

Mahmud Efendi Hazretleri'nin KIYMETLİ KELÂMLARINDAN

• Tarikat dersi alıp bırakanlar var. Nane mol-lalar! Bahanelere bakın, “Yolcuyum, bugün işim var, başım ağrıyor, dişim sızlıyor” diyerek derslerini yapmıyorlar. Onlar yüzünden yükselemezler.

Dersini yapmayanlara **Mevlâ Teâlâ**: “Ben oyuncak mıydım, Bana oyun yaptınız?!” buyuracak. Çeneler boşuna çalışıyor, **Mevlâ Teâlâ** zikredilmiyor.

Cenâb-ı Hakk bizi boş yere çene sallamak için mi yarattı?! Zikir canla başla yapılmalıdır. Bu zikre çalışsak biz de, memleketimiz de kurtulur, dünyamız ve âhiretimiz mamur olur. Biz çalışmayınca da sarığımıza, şalvarımıza, sakalımıza hakaret geliyor.

• Kulağıma geliyor ki çokları: “Boynum ağrıdı, başım ağrıdı, sırtım ağrıdı, darlandım, bacağım ağrıdı” gibi laflar ederek kayıp gidiyorlar. **Efendi Babam** (*Kuddise Sirruhû*) derdi ki: “Oğlum bu tarikat vazifesi her gün yapılacak tıpkı farz namaz gibidir.

Bir gün terk edilse sâlik seksen gün manen geri atılır. Müridin kalbinde zikre karşı bir soğukluk olur, taş taşımak ona daha kolay gelir.

Ona vesvese verilir ‘Yeter ki zikretmeyeyim de, ne olursa olsun’ düşünür. Bu demektir ki ‘**Allâh**’ demeyi sevmekten uzak kalır. Halbuki biz niçin yaratıldık? **Allâh-u Teâlâ** bizim harıl harıl ibadette ve zikirde çalıştığımızı görsün diye yaratıldık.”

• Tarikate çalışınca seyr-u sülûk oluyor. Sen derse çalışınca **Mevlâ**'ya doğru yaklaşıyorsun.

• Kıyamet kopuncaya kadar bu tarikat devam edecektir. Sayılara bakarak, kuvve-i maneviyeniz bozulmasın. Biz az olacağız. Şunu bilin ki her şeyin iyisi az olur. İyilerden en son bir kişi kalacak, o da başını yastığa koyar koymaz, kıyamet kopacak.

• Tarikatta teselsül vardır yani zincirin halkaları gibi manevi nispetin **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)den kesintisiz gelmesi şarttır. Böyle olursa mürşid-i kâmilin eli **Efendimiz** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in eli mesabesinde sayılır.

Nasıl bir kandilden başka bir kandili, ondan da bir başkasını tutuşturarak bugüne kadar gelseniz ilk kandil nasıl etrafını aydınlatırsa sonuncusu da ondan aldığı ışıkla etrafını aynı şekilde aydınlatır. Bu sebeple **Efendi Babam** (*Kuddise Sirruhû*)nun elinden tutmak **Efendimiz** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in elinden tutmak gibidir.

- Unutmayın ölmekle beraber hısımlık, akrabalık bitmiş oluyor. Ondan sonraki hısımlık, akrabalık; tarikat, şeriat ve hakikatle oluyor.

- Direksiz kubbeler durdukça bu yol duracak. Ne zaman ki bu yol biter o zaman direksiz kubbeler yıkılır.

- Her gün tarikat derslerine başlarken: “Yâ **Rabbi!** Senin yardımınla, Senin lütfunla yapacağım” demeliyiz.

- Ruh hastalanınca doktoruna müracaat edeksın. Onun doktoru mürşittir. Gıdası, reçetesi ilacı da rabıta, zikir ve murakabedir. O reçeteyi sana mürşid yazacak. O diyecek, sen yapacaksın.

Ruh uyanık olursa, teheccüd kılar, kuşluk, evvabin namazlarını devamlı kılar. Seni kılmadan bırakmaz. Yâ **Rabbi!** Bizi bunlara inandırdın, Sana ne kadar şükretsek azdır. O şükür de Senin nimetindir.

- Ölünce beden çürüyor, çürümeyen de vardır ama ruh asla çürümüyor, olduğu gibi duruyor. Sen asıl onu adam etmeye çalış.

- Rabıta **Mevlâ**'nın kaidelerinden bir kaidedir.

- Rabıta aşkıyla yanıp zikir tokmağıyla nefsi dövmek lazım.

- Rabıta kuvvetli olursa, bütün ibadetler şeker olur, bal olur sana. Rabıta zayıf olursa bütün ibadetler zehir olur sana.

- Münafıklar **Allâh**'ı az zikrederler. Münafık bile zikir ediyor ama az zikrediyor. Bizim ondan

farkımız olmasın mı yani?! Çok zikredelim.

- **Mevlâ**'yı zikretmeyenin cezası ağırdır!

- **Allâh** ile insan arasında bağlantı kurulmasını sağlayacak vasıta ancak zikirdir.

- Her işi bırakacağız, her işi bırakacağız deyince çoluğun çocuğun nafakasını kazanmayı bırakacağız demek değil, hem işimize bakacağız, hem de fuzuli işleri bırakıp zikre çalışacağız.

- Derman ararsan derde, **Mevlâ**'yı zikret her yerde.

- Mesela bir adam ticaretle uğraşiyor veya tarla kazıp, ekip çiftçilik yapıyorsa fakat bununla beraber dînî vazifelerini de ihmal etmiyor, **Rabbisini** unutmuyorsa, böyle bir adama dünyacı denilebilir mi? Tabi ki hayır, neden? Zira **Mevlâ Teâlâ** buyuruyor:

رِجَالٌ لَا تُلْهِهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ
اللَّهِ وَإِقَامِ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ

“Onlar ne ticaret ne de alışverişin kendilerini **Allâh**'ı anmaktan, namaz kılmaktan ve zekat vermekten alıkoymadığı insanlardır.”
(*Nûr Sûresi:37'den*)

Öyleyse bu şekilde alışveriş yapanlar, ticaretle uğraşanlar dünyacı değillerdir. Dünyayı sevenler, dünyacı olanlar o kimselerdir ki onlar iş yerinde alışveriş yaparken, o esnada ezan okunmuş olsa: “Şimdi alışverişini bırakıp camiye gidemem, namazımı biraz sonra şurada kılarım” diyenlerdir.

Ya da evinde otururken ezan okunmuştur, hiç bir manisi olmadığı halde cemaate katılmak için kalkıp camiye gitmeyenlerdir. Camide yapılan vaaz-u nasihat cemiyetlerine katılmayanlar da dünyacıdır. Nefislerinin kötü arzularını yerine getirmekten kurtulamayanlar da dünyacıdır, onlar dünyanın çocuklarıdır.

Bir Sahâbîyi Tanıyalım

**HZ. SA'D İBİNİ
EBÎ VAKKAS**
(Radiyallâhu Anh)

3.BÖLÜM

KADİSİYE SAVAŞI

İslâm Ordusu ile İran Ordusu arasında gerçekleşen bu savaşta, İslâm Ordusuna Sa'd bin Ebî Vakkas (Radiyallâhu Anh), İran Ordusuna da Rüstem kumanda ediyordu.

İslâm Ordusu, Fırat nehrinin bir kolu olan Atîk nehrinin **Kadisiye** denilen yerinde ordugâh kurdu. Harpten önce İran'ın başşehri Medayin'e elçiler gönderildi. İran Kısrası **Yezd-i Cürd** ile görüştüler ve İranlıları İslama davet ettiler.

- Ya müslüman olursunuz, ya cizye verirsiniz veya sizinle harp ederiz, diye şart ileri sürdüler. İran Kısrası buna sinirlenerek:

- Eğer benden önce elçi öldüren bir melik olsaydı, ben ikincisi olup sizi öldürürdüm, dedikten sonra bir miktar toprak getirtti ve:

- Bende, bundan başka size verilecek başka bir şey yok. En büyüğünüz kimse bunu yüklensin de, reisinize götürsün. Ve bilinsin ki, cümlenizi Kadisiye hendeğine gömmek için üzerinize Rüstem'i göndermek üzereyim, dedi.

Bunun üzerine elçiler arasında bulunan Âsım bin Amr kalkıp toprağı yükledi, dışarı çıktılar. Arkadaşlarıyla beraber Sa'd bin Ebî Vakkas (Radiyallâhu Anh)'ın yanına döndüler ve dediler ki:

- Ey Sa'd müjdeler olsun! **Allâh-ü Te'âlâ** onların toprağını bize verdi!

Yani ashâb-ı kiram, verilen o bir parça toprağın, daha sonra İran toprağının tamamının verileceğine dair **Allâh-ü Te'âlâ**'nın bir müjdesi olduğu şeklinde yorumladılar.

İran Ordusu çok kalabalıktı, gelip Atîk nehri kıyısında ordugâh kurdular. Sayıları 120 bin kişi civarında olan İran Ordusu'nun 30 bin askeri zırhlıydı ve birbirinden ayrılmaması için askerler zincirlerle birbirine bağlı idiler. Ayrıca İran Ordusu'nun ön saflarına da filler yerleştirilmişti.

İslâm Ordusu ise, yaklaşık 34 bin kişi olup İran ordusuna göre sayıca çok az idiler. Sa'd bin Ebî Vakkas (Radiyallâhu Anh) kan dökmeden, İran ile yapılacak bir anlaşma ile bu meseleyi halletmek istiyordu. Bu sebeple tekrar elçi göndererek kendilerine üç gün daha süre tanıdıklarını bildirdi ve:

- **Bu üç gün içinde ya müslüman olursunuz, ya cizye verirsiniz veya cenge hazır olursunuz!** diye haber gönderdi.

Onlar bu teklifi kabul etmeyip reddettiler. Bunun üzerine dördüncü gün harp başladı.

Harp başlamadan önce Hazret-i Sa'd askerlerine şöyle hitap etti:

- Bulduğunuz mevkilerinizde sebat ediniz, öğle namazından sonra ben dört tekbir alacağım. İlkinde siz de tekbir alırsınız, harbe hazır olursunuz. İkinci tekbirde, siz de tekbir alırsınız, silâhlanırsınız. Üçüncü tekbirde siz de tekbir alıp, askeri harp için coşturursunuz. Dördüncü tekbirde düşman üzerine hücum ediniz ve **"Lâ havle velâ kuvvete illâ billah"** deyiniz.

İslâm askerleri, verilen emirle düşmana hücum ettiler. İran Ordusu beraberinde getirdikleri fillerle karşılık verdiler. İlk gün şiddetli çarpışmalar oldu. Sonraki günlerde İslâm Ordusu uyguladıkları dahiyane taktiklerle İran Ordusu'nu bozguna uğrattılar.

Önce İran Ordusu'nun komutanları öldürüldü. Daha sonra İran Ordusu'nun baş komutanı Rüstem'de öldürülünce ordu dağıldı ve kaçışmaya başladılar. O panikle kaçmaya çalışanların çoğu da Atık nehrine düşerek boğuldu, kalanlar ise esir edildi.

Bu harpte müslümanlar 2000 kadar şehid verdiler. İran Ordusunun ise tamamına yakını öldürüldü ve Müslümanlar büyük bir zafer kazandılar. Daha sonra Hazreti Ömer'in emriyle Sâsâni Devleti'nin başşehri ve İran Kısrası'nın bulunduğu **Medayin** şehrine hareket edildi. İran Kısrası Yezd-i Cürd, İslâm askerinin Medayin'e hareket ettiğini duyunca korkudan şehri terk etti. İslâm Ordusu Medayin şehrine kolayca girerek burayı fethetti.

Sa'd bin Ebî Vakkas'ın Gönderdiği Mektup

Kadisiye Harbi ve Medayin'in fethinde büyük ganîmet elde edilmiş, Kisra'nın sarayları ve hazineleri müslümanların eline geçmişti.

Sa'd bin Ebî Vakkas (*Radyallâhu Anh*) bu fethi şu mektûbla Halife-i Mü'minin'e bildirdi:

“Rahmân ve Rahim olan Allâh-ü Te'âlâ'nın adıyla...

Irak vâlisi Sa'd bin Ebî Vakkas'tan, Mü'minlerin emiri Ömer-ül-Fârûk'a:

“Allâh'ın selâmı üzerine olsun. Kendisinden başka hak ma'bûd olmayan, eşi benzeri olmayan **Allâh-ü Te'âlâ**'ya hamd eder, O'nun habibi olan **Muhammed** Aleyhisselâma salât ve selâm ederim”.

Allâh-ü Te'âlâ, şeytana uyan bir kavme karşı bize zafer ihsân etti. Gözün görmediği meydanlarda at koşturmayı nasîb etti. **Allâh-ü Te'âlâ** bize ihsânî ile muâmele etti. Kisra'nın yurdunun büyük bir kısmını ele geçirdik, ordu kumandanlarının ise çoğunu öldürdük.

Bu savaşta melekler, onların yüzlerine ve arkalarına vuruyorlardı. Çünkü **Allâh-ü Te'âlâ** İmân edenlerin yardımcısıdır. İmân etmeyenlerin ise yardımcısı yoktur.

Yezd-i Cürd kaçtı. Kızı esîr olarak ele geçirildi. Bundan sonra ne yapacağımız husûsunda, Medayin şehrinde emirlerinizi bekliyorum. **Allâh-ü Te'âlâ**'nın selâmı bütün müslümanların üzerine olsun.”

Hazreti Ömer'in Cevaben Yazdığı Mektup

Hazreti Ömer, Sa'd bin Ebî Vakkas'ın mektubunu aldı. Medine'de bulunan ashâb-ı kiram ile uzun uzun istişâre etti. Ve Haşr sûresi 7, 8, 9, 10.'ncu âyetlerini delîl getirerek, arazinin eski sahiplerinde kalmasına ve araziye haraç vergisi konulmasına karar verildi. Bu kararı Hazreti Ömer şu mektûbla Sa'd bin Ebî Vakkas'a bildirdi:

“Mektûbunu aldık. Bildirdiğine göre gaziler senden, elde ettikleri ganîmetleri ve **Allâh-ü Te'âlâ**'nın fey olarak kendilerine ihsân ettiği malları, kendileri arasında taksim etmeni istemişler. Benim mektubum sana ulaşınca meseleye nazar et ve eğil. Mal, hayvan ve eşya olarak insanların sana celbettikleri ganîmetleri toplu.

Onları, müslümanlardan hazır bulunanlara bölüştür. Arazi ve nehirleri işleyicilerine bırak ki, onlar bütün müslümanların atıyyelerine dahil olsun. Çünkü, eğer sen arazi ve nehirleri halen orada bulunanlara taksim edersen, onlardan sonra geleceklere bir şey kalmaz.

Ben sana, onları harpten önce İslama davet etmeni emretmişim. Her kim muharebeden önce davetine icabet edip de müslüman olmuşsa, o kimse müslümanlardan bir fert sayılır. Müslümanlar için yapılması lâzım olan hak ve vecibeler onun için de tahakkuk etmiştir. Onun da **İslâm**'da bir sehmi (hissesi) vardır.

Her kim de, harp ve hezimetten sonra İslâm davetine icabet ederse, o da müslümanlardan bir ferttir, lâkin onun malı müslümanlarındır. Zira müslümanlar onun malını, o İslâm olmazdan önce elde etmişlerdir.

İşte bu benim emrim ve sana yollanan ahdimdir.”

İlm-i Hâl

HÜSAMETTİN VANLIOĞLU BAŞKANLIĞINDA
FIKİH KURULU

EVLİLİK ve EŞLERİN BİRBİRLERİYLE MÜNASEBETİ

Allâh-u Te'âlâ'ya sonsuz hamd eder,
Hz.Muhammed (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'e, âl ve ashabına selam ederiz.

Zinayı haram, nikâhı helal kılan **Allah Te'âlâ'**ya sonsuz hamd olsun. Nikâhı bizlere beyan eden âlemlere rahmet Peygamberine ve “*Ya Resûlallah! Denizi gösterip dalarsan biz de ardından dalarız*” diyen ashâbına ve onları kıyamete kadar takip edeceklerine Salat-u Selâm olsun.

Kuşkusuz, evlilik bu hayatın en önemli rükünlerinden biridir. Erdemli bir toplum ancak sağlam temeli olan ailelerden teşekkül eder. **Allah Te'âlâ'**, nikâhın hikmet ve kurallarını detayıyla Peygamberi vasıtasıyla bizlere bildirmiştir. Önemine binaen yeterli ahkâmı beyan etmiş, birçok hikmet ve güzelliklerini daha güzel bir hayata nail olalım diye son derece tafsilat vermiştir. Evliliğin temellerinin atıldığı ilk günlerden itibaren dikkat edilmesi gereken hususlar, ailenin daimi mutluluğuna yol açacak kadar önemlidir.

Çiftler için evlilik hayatının en önemli ve hassas anı hiç şüphesiz zifaf gecesidir. Eşler, evliliğe ilk adımlarını bu gece atarlar. Birbirlerine karşı hayat arkadaşı olma yolunda, zifafın heyecanı ve mutluluğu bir ömür boyu hatıralarda tazeliğini korur. Müslümanlar için bu gecede yapılması müstehap olan birçok ameller vardır.

Bu ameller ilâhî emirler olup, eşlere yaşamlarında bereket, çocuklarına ise terbiye bahşeder. Bunlar; öncelik sırasıyla abdest, namaz ve duadır.

Şu kadar var ki; erkek mutedil olmayı hiçbir zaman elden bırakmamalıdır. İlişki her şeyden önce acelecilikten uzak olmalı, aniden başlatılmamalıdır. Çiftler birbirlerini arzulayacakları en güzel hâle bürünmelidirler.

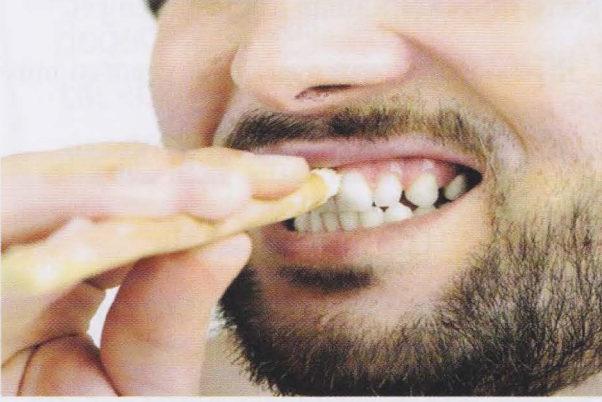
Şayet erkek sadece kendi nefsi arzusunu tatmin için hareket ederse, hanım hoşlanmayacağı gibi evlilik hayatlarında telafisi mümkün olmayacak derecede bir takım problemlere de sebebiyet verebilir.

Cinsel ilişkiye ve karı-kocanın muhabbet ve sevgisine ait bir takım adaptan söz edebiliriz;

Gerek evliliğin ilk aşamasında gerekse devam eden evlilik sürecinde, fertler arasındaki cinsel ilişkinin çocuk ve aile üzerinde ehemmiyeti pek büyüktür. Sahih bir birleşme, aile içerisinde huzur ve rahatlık sağlayacağı gibi bireylerin birbirlerine olan sevgi ve muhabbetini de devamlı kılar. Doğacak çocukların ruh, fizik ve zekâ gibi fitrî özelliklerini sağlamlaştırır; hâl böyle olunca nesil, daha sıhhatli yetişir.

Günümüzde karı-koca arasında boşanmaya kadar varan birçok anlaşmazlıkların nedenlerinden biri; şartlarına ve edeplerine riayet edilmeyen cinsel ilişkilerdir. Kadın, erkek için, erkek de kadın için tam bir doyum olmalı, ilişki içtenlikle ve ahlâki kurallara uygun olarak yapılmalıdır.

Bu makalemizde cinsel ilişkiden önce dikkat edilmesi gereken birkaç konuya yer vereceğiz:

a-Temizlik:

İnsan, fıtratı gereği temizliği sever. Fıtrata uygun olmayan şeyleri yapmak, insan ruhu üzerinde etki bıraktığı gibi, temizliğe özen göstermek de insan ruhu üzerinde eser bırakacaktır. Her şeyde temizlik önemli olduğu gibi evlilik hayatında da temizlik büyük öneme haizdir.

Cinsel ilişki esnasında çıkabilecek ağız ve ter kokusu, çiftler arasında hoş karşılanmayacağı gibi, bıkkınlığa da yol açacaktır. Bu da evlilik hayatında kirliliğin ne kadar olumsuz etkilerinin olduğunu göstermektedir.

b- Güler yüzlülük:

Güzelliğin tezahür ettiği her yüz, ufak bir gülümsemeyle daha da güzelleşir. Küçük bir tebessüm, ağırbaşlılık ve iyimserlikle taş kalpli insanların dize getirildiğine defalarca şahit olmuşuzdur.

Toplumun her sahasında samimi ve güler yüzlü olmak kırgınlık ve kızgınlıkları asgariye indirir. Hem toplumda hem de ailede sevgi, saygı ve muhabbete vesile olur. Güler yüzlü olmak, halk arasında sevilen ve hoş karşılanan bir sıfattır. Dolayısıyla aile içerisinde samimiyeti arttıracak, eşlerin birbirlerine karşı sevgisini çoğaltacak etkili amellerden biri de bu olduğundan aile içerisinde mümkün olduğu kadar güler yüzlü olmalı, hüznün ve kederi gizlemeliyiz.

c- Sevgi

Eşlerin birbirlerine duydukları sevgi, dostluk ve ilgi; evlilik zincirinin en önemli halkalarındandır. Bu halkalar, insan vücudunun manevî merkezi olan kalpte toplanmış, gerektiğinde izhar etmek için yine burada koruma altına alınmıştır. Kalpte olan sevgi dilde olmadıkça çiftlerin sevgisi anlaşılamayacak hatta sönmeye yüz tutacaktır. Şu halde kalpte olan sevginin karşı tarafa izhar edilmesi gerekir.

Nitekim bu hakikati Peygamber Efendimiz (Sallahu Aleyhi ve Sellem) şu şekilde ifade etmiştir: **“Biriniz din kardeşini severse ona sevgisini bildirsin.”**^[1] Yani sevgisini izhar etsin.

Eşlerin, evlilik çatısı altında birbirlerine karşı duydukları dostluk ve sevgi, ailenin en değerli ahlâki temellerindedir. Bundan da öte, ahlak açısından dostluk ve sevgi, İslâm’ın bir gereği olduğundan Allah katındaki değeri de şüphesiz büyüktür. Kadın, yaratılış icabı sevimliyi erkeğe nazaran daha ziyade ister. Tatlı bir üslupla sevgiyi izhar eden bir söz, hanım için birçok pahalı hediyeden daha çok değer ifade eder. Belki de onu ömrü boyunca unutmaz. Dolayısıyla kadın sevgisini izhar eden eşine gönülden bağlanacak, yaşamını emanet olarak verdiği kocasına yine güven duyacaktır.

Yalnız önceden de belirttiğimiz üzere sevgi ve dostluk Allah rızası doğrultusunda olmalıdır. Kadına aşırı ilgi duymak, Allah’ı unutturacak, haşa ona isyan sayılacak şeyleri işlemeye sürüklememelidir. Zira böyle bir sevgi asıl seviyecek olan Allah’tan yüz çevirmektir. Şeytani amellerdendir. Çünkü şeytan kendi makamını sevip ilâhî rızaya boyun eğmeyince **“kötülüklerin kaynağı”** gerçek bir şeytan olarak makamından kovuldu. İşte bu yüzden ilâhî makamda, sevgi yapıcı olmalı yıkıcı olmamalıdır.

d- Hazırlıklı olmak:

Yüce Yaradıcımız, kadın ve erkeği birbirlerine karşı doyurucu olarak yaratmıştır. Cinsel birleşimde kadın, erkek için, erkek de kadın için tam bir doyumdur. Birleşme esnasında bazen kadın için doyum gerçekleşmeyebilir. Bu, kadının ruhsal olarak hazırlanmaması ve erkeğin hanımına gerektiği gibi davranmamasından kaynaklanabilir. Bilindiği üzere erkeğin şehveti erken uyanır ve yine meninin boşalmasıyla erken söner. Kadında ise bunun aksine, şehvet geç gelir ve yine geç söner.

Allah'ın ismiyle.

Allah'im, bizi şeytandan uzak tut. Şeytanı da bize rızık olarak vereceğinden (çocuktan) uzak tut.

Dolayısıyla erkek, hanımının bu halini gözeterek beraberlik öncesi çeşitli uyarmalarla hanımını ilişkiye hazırlamalıdır. Erkeğin kendi helâliyle yapacağı ilişki öncesi ameller Arapçada “**mülâabe**” yani mizah, oynaşma, şakalaşma kelimesiyle tarif edilmiştir. Mülâabe kadının ilişkiye hazırlanması için gereklidir.

Cinsel ilişkide bulunmanın zahiri adabının yanı sıra, ilişki esnasında bazı manevî edep-ler, abdest almak, cinsel ilişkiye başlamadan önce besmele çekmek, dua etmek, hanımına tatlı sözlerde ve ufak da olsa ikramda bulunmak gibileridir.

Hanımının yanına veya odasına giren kocanın söz gelimi; bir bardak meyve suyu emsali helal bir şey hanımına ikramda bulunması müstehaptır.

Kocanın, elini hanımının başının üstne koyup dua etmesi de müstehaptır.

Amr b. Şuayb, onun babası ve dedesi (Allah onlardan razı olsun) yoluyla Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: “**Biriniz bir kadınla evlendiği veya bir köle satın aldığı zaman: “Allah'ım! Senden onun hayrını ve ahlakının hayırlı olmasını istiyorum. Onun şerrinden ve karakterinin şerli olmasından sana sığınmıyorum” desin. Bir deve satın alınca da hörgücünün üstünden tutup aynı şekilde dua etsin**”^[2]

Ayrıca ilişki öncesinde eşlerin ikişer rekât namaz kılıp dua etmeleri de güzel görülmüştür.

Ameş'in Şakik'den yapmış olduğu rivayete göre; Ebu Hariz denilen bir zat, İbn Mesud (Allah ondan razı olsun)'a gelip: “*Ben, genç bekâr bir kızla evlendim. Aramızın açılmasından korkuyorum*” dedi. Bunun üzerine İbn Mesud (Allah ondan razı olsun) ona şöyle cevap verdi:

“**Ülfet Allah Te'âlâ'dan, geçimsizlik şeytandandır. Şeytan, Allah Te'âlâ'nın size helal kıldığını çirkin göstermeye çalışır.** (Böyle bir durumda) **hanımın sana gelirse ona, arkana geçip iki rekât namaz kılmasını emret.**”^[3]

İlişki öncesi kocanın şu duayı yapması müstehaptır.

بِسْمِ اللَّهِ اللَّهُمَّ جَنِّبْنَا الشَّيْطَانَ وَجَنِّبِ الشَّيْطَانَ مَا رَزَقْتَنَا

“**Allah'ın ismiyle. Allah'ım, bizi şeytandan uzak tut. Şeytanı da bize rızık olarak vereceğinden (çocuktan) uzak tut**”

İbn Abbas (Allah onlardan razı olsun), Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in şöyle dediğini rivayet etmiştir: Şayet onlardan (kocalardan) birisi, hanımıyla cinsel ilişkiye girecekse:

“**Bismillah, Allah'ım, bizi şeytandan uzak tut. Şeytanı da bize rızık olarak vereceğinden (çocuktan) uzak tut**” desin. Zira aralarında bir çocuğun doğacağı takdir edilmişse artık ebediyen şeytan ona zarar veremez.^[4]

Bu hadis-i şerif, zahiri anlamıyla üç hüküm ifade etmektedir:

1- Cinsel temasa Besmele ile başlamak

2- Şeytandan uzak kalmak için Allah'a sığınıp Onun yardımını beklemek

3- Besmele ve sığınmanın olumlu sonucu olarak doğacak çocuğa iblisin zarar vermeyeceğini bilip inanmak.

Kâdı İyaz şöyle demiştir: Hadis-i şerifte ifade edilen “**şeytan ona zara veremez**” sözünde ki zararın, umum cihetiyle kötülüğün her çeşidinden nefyedilmesi murat değildir. Her ne kadar ifadenin zahiri zararın her çeşidini sonsuza dek olumsuz kılıyorsa da hakiki mana öyle değildir. Zira sahih hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur:

Bismillah. Allah'ım, bizi şeytandan uzak tut. Şeytani da bize rızık olarak vereceğinden (çocuktan) uzak tut" desin. Zira aralarında bir çocuğun doğacağı takdir edilmişse artık ebediyen şeytan ona zarar veremez.

Ebu Hureyre (Allah ondan razı olsun), Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in şöyle dediğini rivayet etmiştir:

“Doğan bütün çocuklara, doğum esnasında şeytan mutlaka dokunur ve çocuk yüksek sesle ağlar. Ancak Meryem ve Oğlu (İsa Aleyhisselâm) bu genellemenin dışındadırlar.”^[5]

Bazılarına göre hadis-i şerifte ifade edilen zarar, sadece dinidir. Yani şeytan onun dinine, dindarlığına zarar veremez. Nitekim Kur'ân-ı Kerim'de bu yorum ve manaya delalet vardır:

Allâh-u Te'âlâ şöyle buyuruyor:

“Allah; “İşte bu bana ulaştıran dosdoğru yoldur. Azgınlardan sana uyanlar dışında, kullarım üzerinde senin hiçbir hâkimiyetin yoktur” dedi.”^[6]

Böylece gönülden sadakat, teslimiyet ve mahviyetle Allah'a iman edip imanın şartlarını bu odakta birleştiren ve sonra da Salih amellerde bulunan mü'minler, **Allâh-u Te'âlâ'nın** himayesi ve inayeti altında bulunuyorlar.

Şeytanın onların bu iman ve irfanını tahrip edip yıkma gücü yoktur.

Zira Allah'ın yüksek kudretinin ışığını kalbine taşıyıp Allah'ı sık sık anmakla manevi gıdasını alan bir kula şeytanın yaklaşma imkânı kalmaz.

Yukarıdaki hadis-i şerif, Besmele ve dua ile ana rahminde teşekkül eden, nasıl İslam fitratı üzerine doğarsa, öylece Hakk'ın hidayet ışığına mazhar olarak gözlerini dünyaya açar gerçeğine işaret etmektedir.

Bu ve emsali birçok adap, ailelerin huzurlu yaşamlarını temin etmek ve ayrıca Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in tavsiyelerine uyup büyük mükâfatları elde etmemize sebeptir.

Allâh-u Te'âlâ tüm İslam âleminde aile yapısını korumayı, özellikle son dönemlerde yıkılmaya yüz tutan İslam'ın aile yaşantısını tekrar gönüllerimize sevdirep yaşatmayı nasip ve müyesser etsin.

Âmin.

KAYNAKLAR

1. Sünenü't-Tirmizî; Kitabu'z-Züht, bab: Ma cae bi ilami'l-hub...
2. Ebû Dâvud, Kitabu'n-Nikâh; babun fî câmiu'n-Nikâh 1/336
3. Ebubekr İbn Ebî Şeybe, el-Musannef 7/50
4. El-Buhari, 9/187
5. El-Buhari; tefsir; babu tefsir-i sure-i al-i imran; hadis no:4274
6. Hicr Sûresi /41-42

Güldeste

Mustafa Özşimşekler

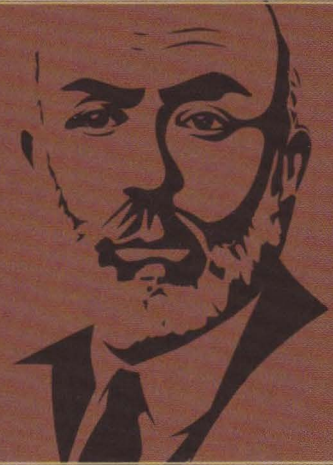
ÇANAKKALE ZAFERİ'NİN ŞİFRESİ ve İLÂHİ YARDIM

Dünya tarihinin en kanlı savaşlarından biri olarak tarihe geçen Çanakkale Savaşı sadece bizim tarihimiz için değil, dünya tarihi için de çok önemli tarihi bir vesikadır. Bu necip millet canını dişine takmış, etinden ve kemiğinde adeta kale kurarak, yedi düvele karşı kahramanca çarpışıp vatanını mukaddesatını korumuş ve dünya tarihine altın harflerle “Çanakkale geçilmez” diye yazdırmıştır.

Peki, Çanakkale’yi geçilmez yapan ruh, hangi ruhtur?

Çanakkale savaşına şöyle bir baktığımızda Avustralya’sından tutun da, Kanada’sına kadar; hatta Hindistan’dan, Nepal’den, siyahi Afrika Devletlerine kadar; Hindusu, yamyamı her türlü milletten asker toplanarak bu necip milleti tarih sahnesinden silmek için Çanakkale’ye geldiğini görüyoruz. Mehmet Akif Ersoy bunu, Çanakkale Şehitlerine yazdığı şiirinde çok güzel ifade etmiş:

*Eski dünya yeni dünya bütün akvamı beşer,
Kaynıyor kum gibi tufan gibi mahşer, mahşer
Yedi iklimi cihânın duruyor karşına da,
Ostralya’yla beraber bakıyorsun: Kanada!
Çehreler başka, lisanlar, deriler rengârenk;
Sâde bir hâdise var ortada: Vahşetler denk.
Kimi Hindû, kimi yamyam, kimi bilmem ne belâ...
Hani, tâ’ûna da züldür bu rezil istîlâ!*

Tâun mikrobunu bile utandıracak rezillikte Çanakkale’yi istila eden bu yedi düvele karşı, şanlı ecdadımız kahramanca çarpışarak, adeta kan emmeye gelen bu vampir sürüne Çanakkale boğazını mezar etmeyi bilmiştir.

Bizim Ordumuzun Durumu

Çanakkale Savaşı’nda, acaba Mehmetçiğimizin elinde son model silahlar mı vardı, cephanemiz mi çoktu ya da askerimizin sayısı mı fazlaydı?..

Hayır!.. Maalesef durum hiç de öyle değildi...

Bilakis o zamanlar son derece yoksulluk vardı. Anadolu fakirdi. Gerek silah ve teçhizat bakımından, gerekse asker sayısı bakımından imkânlarımız son derece kısıtlı, cephanemiz ise sınırlıydı. Diğer taraftan yiyecek ekmek, giyecek elbise bulmakta güçlük çekiliyordu. Kahraman askerlerimiz geceleri siperlerde örtüsüz yatıyor, imkânsızlık sebebiyle kum torbalarından kendilerine elbise dikip onları giyorlardı.

Öyle ki, maddi imkânlar neredeyse tabana vurmuş, yokluk her tarafta ve her yönden kendini hissettiriyordu. Yani o şanlı ecdat Çanakkale’de, sadece düşmanla değil aynı zamanda yokluk ve açlıkla da savaşıyordu.

Hatta yürek burkan şöyle bir olay anlatılır:

Bir Mehmetçiğimiz, cepheye aldığı ağır bir yara sebebiyle (yaralıları tedavi amacıyla oluşturulan) seyyar hastanelerden birine getiriliyor.

Yaralı Mehmetçiğe kumanyası veriliyor. Kuru bir ekmeğ... Ama o asker ekmeği yemiyor ve diyor ki:

- *Cephede aldığım yara çok ağır, muhtemelen birazdan Rabbimin huzuruna gideceğim. Bu ekmeğ boşuna bu bedende zayi olmasın. Lütfen onu cepheye giden bir kardeşime yedin...*

Düşman Ordusunun Durumu

Bizim ordumuz her yönden imkânsızlıklar içinde kıvranıyorken, karşımızdaki düşman ordusu ise her türlü silah, teçhizat ve imkânlarla sahipti.

O günün süper güçleri olan İngiliz ve Fransızlar teknolojik devrimlerini yapmışlar, müt-hiş silahlar üretmişler, uzun menzilli ve nokta vuruşu yapabilen aşırta toplar icat etmişlerdi. Silahlarının çeşidi de, sayısı da, cephaneleri de çok fazlaydı...

O güne kadar dünyanın görmediği, her tarafı çelik zırhlarla kaplanmış olan ve adeta top atsan işlemeyecek gemiler yapmışlar ve Çanakkale'ye bu donanmayla geliyorlardı. Hatta bir İngiliz deniz subayı şöyle demişti:

- **Hiçbir insan gücü, böyle bir kudret ve kuvvet donanımına karşı koyamaz!..**

Asker sayısı olarak ise, çok kalabalıklardı. Zira dünyanın her yerinden Hindu, Yamyam kimi bulmuşlarsa, toplayıp Çanakkale'ye getirmişlerdi.

İngilizlerin Deniz Kuvvetleri komutanı **Churchill**, savaştan önce kurmaylarıyla durum değerlendirmesi yapmışlar ve kendilerince; "Osmanlı Ordusunun kazanma ihtimali hiç yok" şeklinde bir neticeye varmışlardı. Hatta **Churchill** demişti ki:

- **Biz Çanakkale'ye geliriz. Sol elimizi bağlasanız sağ elimizi sallaya sallaya İstanbul'a girer, beş çayını İstanbul'da içeriz!**

Yine demişti ki:

- **Biz kara askeri bile kullanmadan birkaç günde Çanakkale boğazını geçeriz!**

Çanakkale Savaşı'nın Şifresi ve Mânevi Yardımlar

Netice olarak; maddi hesaplara göre kazanma ihtimali olmayan bir millet, Çanakkale'de bir destan yazarak kendisinden kat kat üstün olan düşman kuvvetlerine karşı büyük bir zafer kazandı.

Demek ki, burada (Churchill ve arkadaşlarının hesap edemediği) **manevi bir hesap** vardı. Manevi bir güç ve yardım vardı... İstiklal marşımızda da ifade edildiği gibi:

Garbın âfâkını sarmışsa çelik zırhlı duvar,

Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.

İşte Çanakkale Savaşı'nın şifresi; o şanlı ecdadımızın göğsündeki iman kuvvetidir. Mehmetçiğimize; "Ölürsem şehit, kalırsam gazi olurum" dedirten imandır.

Tabi Anadolu Halkı'nın gönülden yaptığı duaları da unutmamak lazım. Kadınıyla-erkeğiyle, genciyle-yaşlısıyla, askeriyle-komutanıyla tek yürek olup dualar ettiler.

“Efendiler, anlamıyor musunuz? Biz Çanakkale de Türklerle değil Allah ile savaştık. Tabii ki mağlup olduk.”

Winston Churchill

Şehid kanlarıyla sulanmış olan şu cennet vatanın toprağını, düşman postallarına çiğnetmesi için gözyaşlarıyla Allah’a münacata bulundular. Bir tarafta maddi ordumuz cepheye gerekli tedbirleri alırken, diğer tarafta manevi ordu yani dua ordusu da üzerine düşeni fazlasıyla yaptı...

Hiç şüphe yok ki, böyle bir orduya Allâh-u Te’âlâ yardımını ve nusratını göndermiştir. En zor ve en çaresiz kalınan zamanlarda, o şanlı ordu ilahî yardımlarla te’yid edilmiş ve gördüğü mânevi desteklerle büyük zafere doğru adım adım yürümüştür.

Hatta ordumuzun aldığı manevi yardımların pek çoğunu, o günkü düşmanlarımız bile itiraf etmişler ve bunu anılarında bir bir anlatmışlardır. Mesela İngiliz General Hamilton şöyle demiştir:

“Bizi, Türklerin maddî gücü değil manevî gücü yendi. Onların atacak barutu bile kalmamıştı, lakin biz gökten inen güçleri müşâhede ettik.”

Bir İngiliz askeri ise:

Biz Çanakkale’de, başlarında yeşil sarıkları olan, minare gibi uzun boylu askerlerle savaştık, demiştir.

* * * *

Çanakkale Savaşı’ndan sonra, İngiliz Deniz Bakanı Churchill’e hesap soruldu.

En güçlü donanmayı ve bunca askeri senin emrine verdik. Buna rağmen nasıl yenilirsiniz?

Churchill kendisini müdafaa ederken şöyle diyordu:

Efendiler, anlamıyor musunuz? Biz Çanakkale de Türklerle değil Allah ile savaştık. Tabii ki mağlup olduk.

Churchill’in bu ifadesi çok önemlidir. Yani “Allah ile savaşılmı? Tabii ki mağlup olduk” diyordu. Zira gökten inen yardımı müşahede ettiklerini açıkça itiraf ediyorlardı.

Çanakkale’de kazandığımız bu parlak zafer; imanla, şehâdet aşkıyla, topun namlusunda cenneti gören Mehmetçüğimizin mücadelesiyle elde edilmiştir. Tabi bununla beraber, savaşın **manevî cephesinde** birçok mucizevî hâl ve hadiseler cereyan etmiştir.

Hiç şüphesiz bunlardan en önemli olanı ise, Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’in, Çanakkale’de o şanlı ecdadımıza mânen yardımda bulunmasıdır.

Bu olayı anlatmadan önce, konuyu tamamlayıcı olması açısından şu ibretlik hadiseyi de zikretmek istiyorum.

Yetiş ya Muhammed Kur’an Elden Gidiyor!

Çanakkale Savaşı’nın en zorlu günlerinden biriydi... İngiliz askerleri ilk defa karaya ayak basıyorlardı. Ellerindeki üstün silah ve teçhizatla mevzilerimize doğru saldırıya geçerken, gemiden atılan top atışları ve makineli tüfeklerle de destekleniyorlardı. Tabi o savaşta Almanya, Osmanlı Devlet’yle müttefik idi. Dolayısıyla müttefik olduğumuz Alman Ordu-su’na mensup bazı subaylar da, bizim cephe- de askerimizle birlikte bulunuyorlardı. İşte bu subaylardan Alman General **Liman Von Sanders** hatıratında şöyle bir olay anlatıyor:

“Çok dehşetli bir saldırı karşısında kalmıştık. Karaya çıkan İngiliz askerlerini gemiden top atışları ve makineli tüfekler destekliyordu. Bulduğumuz siperlerden değil hareket edip başımızı çıkarmak, en küçük bir hareket belirtisi bile onlarca mermiyi hemen o hareket noktasına çekiyordu.

Mevzilerden elini kaldıranın eli, miğferini çıkarmanın miğferi parçalanıyordu. Böyle bir mermi sağanağı altında, çaresizlik içinde beklemekten başka bir şey yapamıyorduk.

Bu şekilde ne kadar zaman geçti bilmiyorum... Birden bulunduğum yerden yaklaşık on beş metre uzağımdan korkunç bir ses geldi. Sesle birlikte bir Türk askeri siperden kalktı ve düşmana doğru koşmaya başladı. Hem koşuyor, hem kollarını sağa sola sallıyor, hem de avazı çıktığı kadar bağııyordu. Yanımda bulunan tercümanıma dedim ki:

- Şu koşan asker ne diyor?
- Komutanım bu asker: **“Yetiş ya Muhammed Kitabın elden gidiyor!”** diye bağııyor.

Böyle bir manzarayı tarih görmemiştir. O asker sanki üzüm toplar gibi düşman mermilerini elleriyle havada topluyordu. Onu gören diğer askerler de siperlerinden hareketlendi ve o anda çok çetin bir savaş başladı.

Kısa zaman sonra karaya çıkan İngiliz birliğinden geriye, yerde yatan asker cesetlerinden başka bir şey görünmüyordu.”

Çanakkale Savaşı’nda **“Yetiş ya Muhammed Kitabın elden gidiyor!”** diye Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’den **istimâd eden** (manen yardım isteyen) bu mübarek askerin ve daha nice mâneviyat ehli askerlerimizin istimdadına, iki cihan güneşi sevgili peygamberimizin bi-iznillah cevap verdiğini, **Alasonyalı Cemal Öğüt Hocaefendi**’nin başından geçen şu ibretlik olay vesilesiyle anlıyoruz.

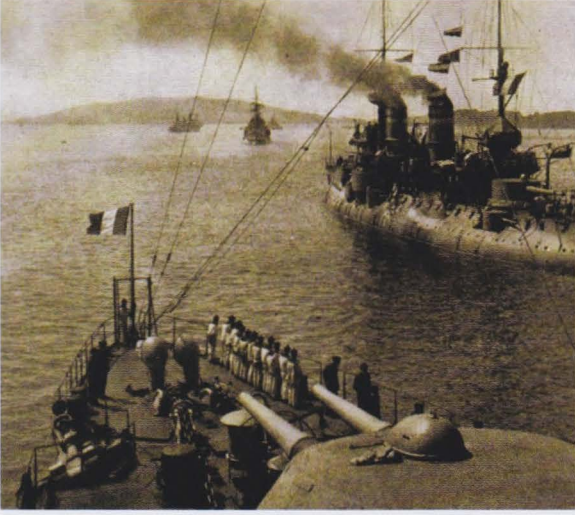
Peygamber Efendimiz Çanakkale’de idi.

Osmanlı’nın son devrin âlimlerinden, Alasonyalı Cemal Öğüt Hocaefendi anlatıyor:

1928 yılında hacca gittiğinde, Cemal Öğüt Hocaefendi Mekke’deki vazifesini tamamladıktan sonra Medine’ye gider. Vaktinin çoğunu Mescid-i Nebevî’de geçirir. Bu arada Efendimizin kabri şerifinde görevli olan türbedarla da bir yakınlık kurar ve aralarında güzel bir dostluk başlar.

Tabi onunla zaman zaman konuşup sohbet ettiklerinde bir şey dikkatini çeker. Türbedar, Osmanlı’nın adı geçtiği yerde muhakkak bir saygı ve hürmet belirtisi göstermektedir. Bu durum Cemal Öğüt Hocaefendinin merakını celbeder. Bir gün sorar:

- Sizde Osmanlı'ya karşı derin bir muhabbet görüyorum, bunun özel bir sebebi var mı?

Türbedar derin bir düşünceye dalar, kısa bir süre sonra başını kaldırıp şöyle der:

- **Allah Resûlü'nün muhabbeti, Osmanlı'yı sevmemi gerektirir.**

Cemal Ögüt Hocaefendi bu sözden pek bir şey anlamaz ve daha detaylı anlatması için ısrar eder. Bunun üzerine türbedar anlatmaya başlar:

“Osmanlı'yı sevmem için şu anlatacağım hâdise yeter de artar bile... 1915 yılının Hac mevsimi idi. Her hac mevsiminde olduğu gibi, dört bir yandan mü'minler geliyordu. Bu gelenler içinde, Hindistan ulemâsından olan âlim, zahid, ehl-i keşif bir Allah dostu da bulunuyordu. Bu Allah dostu ile, sizinle olduğu gibi yakınlığımız oldu, sohbetlerine katıldım.

O zamanlar Osmanlı'nın çok sıkıntıda olduğu zamanlardı. Ehl-i küfür İslâm'a karşı saldırıya geçmiş, Çanakkale Boğazı'nda büyük bir savaş oluyordu. Hindistanlı âlimde bir şey dikkatimi çekmişti. Sohbetlerinde ağlıyor, namazlarında ağlıyor, yolda yürürken bile gözünden yaş eksik olmuyordu. Merakım arttıkça arttı ve bir gün kendisine bunun sebebini sordum:

- *Efendi! Bu mübarek yerdesin, gözün gönlün açılacağı yerde devamlı ağlıyorsun. Ağlamadığın zamanlarda yüzünde hüznün var, bunun sebebi, hikmeti nedir?*

Beni yanına oturttu, ağlaması daha da şiddetlendi. Sonra gözyaşlarını silip dedi ki:

- **Ben uzun yılların hasreti ile çok uzaklardan buralara geldim. Ben Kâinatın Efendisi'nin rûhâniyetini, kokusunu Hindistan'dan alırdım. Şimdi buralara geldim, Efendimizin kabr-i şerifi başındayım ama Hindistan'da aldığım kokuyu burada alamadım. Bu ne haldir diye düşünüyorum, acaba bir günah mı işledim, bir suçum mu var? Peygamber Efendimiz benim üzerimden himmetini mi çekti yoksa Efendimiz burada değil mi? Zira burada olsa O'nu hissederek, rûhâniyetinden bereketlenirdim. İşte bu hal beni perişan etti. Devamlı ağlamamın sebebi de budur.”**

Türbedar bu Allah dostunu dikkatle dinledi, ancak o da bu işe ne bir yorum

getirebildi, ne de bir şey diyebildi. Ama bu durum onun için dert oldu. Keşke elinden bir şey gelseydi de yardım edebilseydi. O gece, işte bu düşüncelerle yatan türbedar, sabah namazına henüz kalkmadan önce bir rüya gördü. Rüyasında Kâinatın Efendisi'nin karşısındaydı. O esnada dün yaşadıkları ve Hind âliminin durumu aklına geldi. Ama edebinden sebep cesaret edip de Efendimize hiçbir şey sormadı.

Tabi Kâinatın Efendisi durumu anladı ve buyurdu ki:

- **O kardeşimin hissettikleri doğrudur. Ben şu an her zamanki makamımda değilim, bir kaç zamandır Çanakkale'deyim... Çok zor durumda bulunan Müslüman Türklere yardım ediyorum!**

Dolayısıyla sizler, Çanakkale'de Peygamber Efendimizin yardımına mazhar olmuş bir milletsiniz. İşte size olan sevgimin sebebi budur.”

Bu vesileyle, toprak altında yatan şehit dedelerimizin ve aklı saçlı ninelerimizin, ayrıca bu gün de, vatanımızın savunmasında ve memleket asayişinde görev yaparken hayatını kaybeden asker-polis tüm şehidlerimizin ruhları için, hassaten Çanakkale'de destan yazan şühedânın ervâhı için, birer Fâtîha üçer İhlas okuyalım...

Fi Emanillah!

ÇANAKKALE ŞEHİDLERİNE

Şu Boğaz harbi nedir? Var mı ki dünyada eşi?

En kesif orduların yükleniyor dördü beşi,
Tepeden yol bularak geçmek için Marmara'ya
Kaç donanmayla sarılmış ufacak bir karaya.

Ne hayâsızca tehaşşüd ki ufuklar kapalı!
Nerde -gösterdiği vahşetle- "Bu bir Avrupalı!"

Dedirir: Yırtıcı, his yoksulu, sırtlan kümesi,
Varsa gelmiş, açılıp mahbesi, yâhud kafesi!
Eski Dünya, Yeni Dünya, bütün akvâm-ı beşer,
Kaynıyor kum gibi... Mahşer mi, hakikat mahşer.

Yedi iklimi cihânın duruyor karşısında,
Ostralya'yla beraber bakıyorsun: Kanada!
Çehreler başka, lisanlar, deriler rengârenk;
Sâde bir hâdis var ortada: Vahşetler denk.

Kimi Hindû, kimi yamyam, kimi bilmem ne belâ...

Hani, tâ'ûna da zuldür bu rezil istilâ!

Ah, o yirminci asır yok mu, o mahhlûk-i asil,
Ne kadar gözdesi mevcut ise, hakkıyla sefil,
Kustu Mehmetçiğin aylarca durup karşısına;

Döktü karnındaki esrârı hayâsızcasına.

Maske yırtılmasa hâlâ bize âfetti o yüz...

Medeniyyet denilen kahbe, hakikat, yüz­süz.

Sonra mel'undaki tahribe müvekkel esbâb,

Öyle müdhiş ki: Eder her biri bir mülkü harâb.

Öteden sâikalar parçalıyor âfâkı;

Beriden zelzeleler kaldırıyor a'mâkı;

Bomba şimşekleri beyninden inip her siperin;

Sönüyor göğsünün üstünde o arslan neferin.

Yerin altında cehennem gibi binlerce lâğam,

Atılan her lâğamın yaktığı yüzlerce adam.

Ölüm indirmede gökler, ölü püskürmede yer

O ne müthiş tipidir: Savrulur enkâz-ı beşer...

Kafa, göz, gövde, bacak, kol, çene, parmak, el ayak,

Boşanır sırtlara, vâdilere, sağnak sağnak.

Saçıyor zırha bürünmüş de o nâmerd eller,

Yıldırım yayılımı tufanlar, alevden seller.

Veriyor yangını, durmuş da açık sinelere,

Sürü halinde gezerken sayısız tayyâre.

Top tüfekten daha sık, gülle yağın mermiler...

Kahraman orduyu seyret ki bu tehlide güler!

Ne çelik tabyalar ister, ne siner hasmından;

Alınır kal'a mı göğsündeki kat kat iman?

Hangi kuvvet onu, hâşâ, edecek kahrına râm?

Çünkü te'sis-i İllâhî o metin istihkâm.

Sarılır, indirilir mevki'-i müstahkemler,

Beşerin azmini tevkif edemez sun'-i beşer;

Bu göğüslerse Hudâ'nın ebedî serhaddi;

"O benim sun'-i bedi'im, onu çiğnetme" dedi.

Asım'ın nesli... diyordum ya... nesilmiş gerçek:

İşte çiğnetmedi nâmusunu, çiğnetmeyecek.

Şühedâ gövdesi, bir baksana, dağlar, taşlar...

O, rükû olmasa, dünyâda eğilmez başlar...

Vurulmuş tertemiz alından, uzanmış yatıyor,

Bir hilâl uğruna, yâ Rab, ne güneşler batıyor!

Ey, bu topraklar için toprağa düşmüş, asker!

Gökten ecdâd inerek öpse o pâk alını değer.

Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsın?

"Gömelim gel seni tarihe" desem, sığmazsın.

Herc ü merc ettiğin edvâra da yetmez o kitâb...

Seni ancak ebediyyetler eder istiâb.

"Bu, taşındır" diyerek Kâ'be'yi diksem başına;

Ruhumun vahyini duysam da geçirsem taşına;

Sonra gök kubbeyi alsam da ridâ namıyla,

Kanayan lâhdine çeksem bütün ecrâmıyla;

Mor bulutlarla açık türbene çatsam da tavan,

Yedi kandilli Süreyyâ'yı uzatsam oradan;

Sen bu âvizenin altında, bürünmüş kanına;

Uzanırken, gece mehtâbı getirsem yanına,

Türbedârın gibi tâ fecre kadar bekletsem;

Gündüzün fecr ile âvizeni lebriz etsem;

Tüllenen mağribi, akşamları sarsam yarana...

Yine bir şey yapabildim diyemem hatıranâ.

Sen ki, son ehl-i salibin kırarak salvetini,

Şarkın en sevgili sultânı Salâhaddin'i,

Kılıç Arslan gibi iclâline ettin hayran...

Sen ki, İslâm'ı kuşatmış, boğuyorken hüsrân,

O demir çemberi göğsünde kırıp parçaladın;

Sen ki, ruhunla beraber gezer ecrâmı adın;

Sen ki, a'sâra gömülse taşacaksın... Heyhât!

Sana gelmez bu ufuklar, seni almaz bu cihât...

Ey şehid oğlu şehid, isteme benden makber,

Sana âğûşunu açmış duruyor Peygamber.

Mehmet Akif Ersoy

MUSTAFA ÖZCAN

ŞİİLERLE İSLÂM BİRLİĞİ MÜMKÜN MÜ?

İster pragmatik isterse taktik nedenlerden dolayı olsun son sıralarda en fazla İslam birliğinden bahseden kesimin Şiiler olduğunu görüyoruz? Gerek yalnızlıklarını gidermek ve gerekse güç elde etmek için İranlıların zaman zaman İslam birliğini temin etmeye matuf olarak bazı girişimler başlattıklarını biliyoruz.

Çöküntü dönemlerinin arayışlarından birisi de Şii ve Sünniler arasında ortaklık kurulması meselesidir. Mısır'da iki güç merkezini temsil eden vezirlerden Dargam ile diğer vezir Şavir arasında güç mücadeleleri ve Fatimilerin kan kaybetmesi üzerine Salahaddin Eyyübi Mısır'a gelmiş ve devlet işlerini uhdesine almıştı. Böylece Mısır'da kök salmamış olan ve halka mal olmayan İsmaili eksenine dayalı iktidar ortadan kalkmıştır. Bir benzeri süreç İran'da Nadir Şah döneminde yaşanmıştır.

Bununla birlikte Nadir Şah'ın kısa sayılabilecek iktidarı (10 yıl) nedeniyle süreç tamamlanamamış akim ve yarım kalmıştır. Belki de Nadir Şah iktidarını sürdürebilse durum Fatimi Mısır'ının sonuna benzeyecektir. İran'da Safevi hakimiyetine son vererek 1736 yılında iktidarı ele alan Avşar boyundan Nadir Şah, Şii ve Sünni İslam dünyası arasındaki ayrılıkları sona erdirip Müslümanlar arasında birlik sağlamak istiyordu.

Hatta İslam dünyasının en büyük hakimi olan Osmanlı Devleti nezdinde girişimlerde bulunarak Caferiliği beşinci Sünni mezhebi olarak kabul ettirmek istemişti. Nadir Şah ülkenin içinde bulunduğu iç ve dış durumun iyice kötüleşmesi üzerine kurtarıcı olarak görülmüş ve Safevi Devletinin başkomutanlığına getirilmişti.

Durumun vahameti onun tahta çıkmasını gerektirmişti. Nadir Şahın İslam dünyasını birleştirme düşüncesinin ne kadar samimi olduğu daha kendisine teklif edilen taht için ileri sürdüğü şartlar incelenince anlaşılacaktır. Şöyle ki o:

- Safevilerin benimsediği şekliyle Şiiliğin terkinini ve Caferiliğe dönülmesini
- Teberra'nın (yani halife ve sahabelere) küfrün terkinini
- Sünnilere iyi davranılmasını istemişti.

Nadir Şah, şah seçildikten sonra ilan ettiği bildirisinde bu kararlara uyulmasını istedi. Ayrıca ülke genelindeki ilgili kişilere gönderdiği emirler ile Hz. Peygamber'den sonra halife olan Hz. Ebubekir, Hz. Ömer, Hz. Osman'a sövülmeyip, aksine isimlerinin rahmetle anılması, yine Sünniler ile Şiiler arasında ihtilafa sebep olan ve ezanlarda okunan Hz. Ali için, "Aliyyünveliullah" kelimesinin bundan böyle vazgeçilmesi, okunmaması, emirlere uymayan görevlilerin cezalandırılacağını bildirmişti.⁽¹⁾

Nadir Şah'ın çocukluk ve gençliğinin Türkenistan'da Türkmenler arasında geçtiği ifade edilmektedir.

İkinci Abdulhamit Han döneminde ittihad-ı İslam veya başka bir ifadesiyle vahdet-i İslamiye projesi yeniden hayata geçirilmiştir. İslam toprakları birer ikişer sömürgecilerin ve Batılıların eline geçmekte ve sömürgeciler merkeze doğru yürümekte ve İslam dünyası ise dünyanın periferisi yani kıyısı ve kenarı olmaya başlamaktadır. İslam dünyası merkezietini kaybetmekte ve dünyanın kenarına doğru itilmektedir. İşgal sırası merkeze de gelmektedir.

Nitekim İkinci Abdulhamid Han'ın hal'inin üzerinden 7 yıl geçmeden Sykes-Picot-Sazanov arasında İstanbul, paylaşım ve taksim pazarlıklarına hatta anlaşmalarına sahne olmuştur.

İkinci Abdulhamid Han döneminde başlayan ittihad-ı İslam projesi genellikle vulgarize edilerek ve indirgemeci bir yaklaşımla Cemaleddin Afgani'ye mal edilmektedir. Halbuki, bu düşüncenin merkez ve çekirdeğinde Osmanlı Devleti bulunmaktadır. Ümmeti bir araya getirme projesi Cemaleddin Afgani'nin fikriyle sınırlı veya onun kafasının ürünü değildir.

Öbür taraftan Mısır'ı İngilizlerin tasallutundan kurtarmak isteyen Muhammed Ferid ve Mustafa Kamil gibi liderler Osmanlı ile daha iltisaklı, yakın politikalar güdülmesini düşünmektedirler.

İkinci Abdulhamid Han İttihad-ı İslam halkasının içine Şii'leri de dahil etmek istemektedir. Zira Osmanlı sınırları içinde özellikle Irak'ta hatırı sayılır bir Şii nüfus vardır.

Bunun yanında İran Şii nüfusunun büyük bir bölümü Azerilerden ve Türki unsurlardan oluşmaktadır. Şii'leri de bu projesinin içine dahil etmek için Cemaleddin Afgani İstanbul'a davet edilir ve sarayda Şii-Sünni münasebetlerini geliştirmesi için görevlendirilir.

Lakin Cemaleddin Afgani bu düşünceye hizmet etmekten ziyade İstanbul'da kendi kozasını örmeye çalışır.

Populist ve modernist fikirleri çabucak alıcı ve müşteri bulur. Derinliğini kaybetmiş kesimlerin arayıp da bulamadığı hususlar Cemaleddin Afgani'de bulunur.

Kuralsız ve hercai bir adamdır. Sergüzeştî merakı, yuvarlak fikirleri çok alıcı bulur. Etrafında halkalar oluşur. Tehlikeli ve ihtilalci bir adamdır. Adeta Humeyni gibi ve onun seleflerinden biri olarak kendisinde şeytan tüyü bulunmaktadır.

19'uncu yüzyılda Müslüman kamuoyunu işgal eden adam Cemaleddin Afgani'dir. 20'inci yüzyılda da İslam kamuoyunu Afgani doğrultusunda Humeyni işgal etmiştir. Ali Şeriatî gibi isimler de Afgani'nin efsaneleşmesine hizmet etmişlerdir. Müslümanların birliği fikri de onun fikri miraslarından birisi kabul edilmiştir. Şii'ler ile Sünniler bir araya gelemese de sonuç itibarıyla Afgani gibi isimler köprü olarak takdir edilmiştir.

Sömürgecilerin ayak seslerinin duyulmasıyla birlikte İkinci Abdulhamid Han bu dalgaya karşı İslam seddi ve meddi oluşturmak istemektedir. Osmanlı tarafından İran'a atanan Büyükelçi Es'ad Efendi bu hususta İkinci Abdulhamid'in gözdelelerinden birisidir.

İkinci Abdulhamid Han Es'ad Efendi vasıtasıyla İranlılara çağrıda bulunur, nabzını yoklar ve iki ülke arasında kültürel ve siyasi köprü kurulması, değişim programı uygulanması için İran gençlerinin eğitim için Türkiye'ye gelmesini talep eder. Bu gençler İstanbul'da tıp ve harbiye okuyacaklardır.

Şah'ın İstanbul'daki Büyükelçisi Mirza Muhammed Ali, Sultan Hamid'in talebini Şah'a iletir. Gerçekten de bu girişim sonrasında İran'daki eşraf çocuklarından bir grup genç İstanbul'a gönderilir. Ama adım kalıcı hale gelmez. Sultan Abdulhamid bu hususta hayal kırıklığını dile getirmektedir. Ruslar ve İngilizlere karşı ortak hareket edilmesinin lüzumuna kaildir. Cemaleddin Afgani'nin İstanbul'a gelmesi de buna matuftur⁽²⁾, tarihi kin birikimi bu köprülerin kurulmasına mani olur ve İslam dünyasının iki yakası açık kalmaya devam eder.

MEZHEPLERİN YAKINLAŞTIRILMASI PROJESİ

Muhammed Taki Kummi, Cemaleddin Afgani'den yarım asır sonra 1937 yılında Mısır'ın yolunu tutar ve amacı mezhepler arasında yakınlık temin etmektir. Kahire günlerinde bu hususta ciddi çalışmalar ortaya koyar ve Ezher hocalarından bazılarını ikna eder ve bu arayışın sonunda 1947 yılında Daru'l Takrip adıyla mezhepleri yakınlaştırma amacıyla bir kurum oluşturulur. Bu kurumun yayın organı da vardır. Risaletü'l İslam.

Risaletü'l İslam da adeta Cemaleddin Afgani ve Muhammed Abduh'un Paris'te çıkarmış olduğu Urvetü'l Vüska'nın yarım yüzyıl gecikmeli halefidir. 60 sayı yayınlanır. Mısır İslam dünyasının kültür başkentidir ve bu sebeple de Muhammed Taki Kummi tezgahını, otağını burada kurmuş, burada üstlenmiştir.

Kozmopolit ortam da bu fikrin yeşermesi için pek müsaittir. Ezher'in yenilikçi hocaları değerlerden ziyade heva ve heveslerine tabidirler. Mısır'ı etki altına alırsanız diğer İslam ülkelerine nüfuz edersiniz. Bu dönemde Hasan el Benna gibi sünni kesimden bazı zevat da bu dalgaya, projeye veya kampanyaya destek verir. Bununla birlikte Ezher'e ve Mısır'a sızma girişimleri ulema tarafından tarassut altındadır.

Bunlardan birisi Muhammed Zahid el Kesveri'dir. Bu sızma girişimlerine karşı tarassutta olmuş ve takrip üzerinden sızma girişimlerine karşı ulemayı ve gelecek nesilleri uyarmıştır.

Genel anlamda bütün Şiiiler ve özel anlamda İsmaililer veya Bohra tayfası Ezher'e sızma istemiştir. Muhammed Zahid el Kesveri buna yönelik uyarılarda bulunmuştur.

Enver Sedat ve Abdulfettah Sisi dönemlerinde İsmaililer veya özelde Bohra'lar tarihi fırsatın gelip çattığını görerek kaybettikleri manevi ve hatta maddi mirasın peşine düşmüşler ve Ezher veya dini kurumlar üzerinden Mısır'a sızma, nüfuz etmek istemişlerdir. Takrip ya da mezhepler arasında yakınlaştırma meselesi maskelenmiş bir Şii dailiğidir.

Ayetullah Humeyni'nin talebesi olan Murtaza Mutahhari, Dini Düşüncenin Eleştirisi adlı eserinde mezheplerin yakınlaştırılması projesiyle ilgili şunları yazar "Amacımız takrip üzerinden İslam birliğini temin etmek değildir.

Gerçek hedefimiz, Şii daveti ve propagandasının önündeki engelleri kaldırmaktır. Yoksa İslam birliği için Şii inançlarından ne bir mekruhu kaldırır ne de bir müstehaptan vazgeçeriz (Muhammed İmare, Fi'n nakd ez zati lifikri's Şii, El Ahram, 06/10/2012)." Amaç Şii dailiğinin ve propagandasının önündeki Sünni ihtiyatı takrip vesilesiyle ortadan kaldırmaktır. Bu, böyle olmasına rağmen Hayrettin Karaman Hoca 'İhvan, Müslüman İran'ı destekler' başlıklı makalesinde nakillerinde dakik olamamıştır. Zira, Sibai'ye hilafı-ı hakikat isnat etmiştir. Kopan süreci kesintisiz göstermiştir.⁽³⁾

Şia'nın en mahir olduğu hususlardan birisi siyasi hulul meselesidir. Muhammed Zahid el Kesveri Mısır'daki sürgün yıllarında dini gelişmeleri yakından takip etmiş ve Şii tehlikesine karşı ilmiye sınıfını ikaz etmiş ve uyandırmaya çalışmıştır.⁽⁴⁾ Şii dailik dalgasına karşı ihtiyat veya istinat duvarı örülmesini isteyenler taassupla suçlanmıştır. Mecelletü'l Ezher'de taassup ikliminden uzak olma başlıkları altında Sünnilerin salabet ve direnci kırılmak istenmiştir. Taassup dedikleri şey salabet-i diniyeydir.

Gayyur olmayan, kayıtsız hocalar hem dini direnci hem de mezhebi direnci ve salabeti yerle bir etmişlerdir. Muhammed Zahid el Kesveri'nin yerinde ifadesiyle, 'mezhepsizlik dinsizliğe köprüdür'. Bu yüzden gönümüzde mezhep gerilimine, çekişmesine en fazla karşı görünüm kesimler dinden en uzak olan kesimler olarak karşımıza çıkmaktadır. Onlara göre din gitmiş mezhep gitse ne olur? Bunlar Şiiiler karşısında Sünnilerin terk-i mevkii etmelerini istiyorlar.

Hindistan'da Gucurat eyaletinde İsmaili Üniversitesine ruh ve kan bağıyla bu mezhebe bağlı olmayanlar kabul edilmezken Ezher gayretsiz hocalar yüzünden dini açıdan müstebah bir sahaya dönüştürülmüştür. Mahmut Şeltüt de taassubu bırakmak adıyla Mısır'ı Şii nüfuzuna açmıştır.

20'inci asırda iki büyük kurumsal, doktrinel bidat sahibinden birisi Humeyni diğeri de Mahmut Şeltüt'tür. Humeyni velayet-i fakih doktriniyle birlikte ne Şiilikte ne de Sünnilikte görülün büyük bir bidat çığına imza atmış ve bu bidat akımı devrimle birlikte (11 /2/1979) ete kemiğe bürünmüştür.

Mahmut Şeltüt'ün bidatı da Caferiliği usulen sahih ve muteber ve amel edilebilir bir mezhep olarak saymasıdır. Mahmut Şeltüt böylece Ezher'i Fatimiler dönemine bir adım yaklaştırmıştır. Hatta ötesine geçmiştir. Zira o dönemde Ezher'de 12 İmam fıkhı değil münhasıran İsmaili anlayışı öğretilmektedir. Mısır'ı Şii nüfuzuna açmak İslami birliğe adım atmak veya önünü açmak şeklinde pazarlanmıştır.

Daru'l Takrib'in kurucularından ve faal üyelerinden olan Mahmut Şeltüt İslami birliğin mezheplerin yaklaşması üzerinden tesis edilebileceğini düşünür. Ona göre siyaset ayrıştırdı yine siyaset birleştirebilir. Bu anlamda Suriye ile Mısır arasındaki birliği (Birleşik Arap Cumhuriyeti) genel vahdetin veya birliğin ilk tuğlası olarak görür. Bunun mezhebi yaklaşma ile pekişeceğini umar.

Aynı dönemlerde Bediüzzaman da Bağdat Paktını beklenen İslam birliğinin ilk harcı veya ilk tuğlası olarak görürken Şeltüt de rakip pakt olan Suriye-Mısır birliğini veya yaklaşmasını genel birliğin ilk aşaması olarak algılar. Lakin Bediüzzaman daha sonra Bağdat paktıyla alakalı düşüncelerini tashih eder.

Cemaledin Kasımi gibi Şeltüt de fıkhi mezheplerin taaddüde imkan verdiği gibi itikadi mezheplerin de taaddüde yani çoğulculuğa acık olduğunu düşünür. Onun ötesinde Ezher'i Şii veya Caferi eğitimine açar. 1959 yılında Şii fıkhını Ezher müfredatının içine sokar. Nasır döneminde yapılan Ezher ıslahatı çerçevesinde Şiilik mezhebi İlmi Araştırmalar Merkezinin benimsediği mezhepler arasına girer.⁽⁵⁾

Böylece Mahmut Şeltüt Ezher'i ve onun ötesinde Mısır'ı teşeyyü dalgalarına yahut Şiileştirme projelerine, çığına açar. Böylece Şii-lerin yayılma veya dailik çabalarının önünde meşruiyet sorunu kalmamıştır.

Mahmut Şeltüt, Ezher Şeyhi olarak bu hususlarda başrol oynasa da Abdulmecid Selim, Muhammed Abduh'un şakirtlerinden Mustafa Meraği gibiler bu çığına destek ve omuz vermişlerdir. Pratik ve pragmatik nedenlerden dolayı da Irak'ın Baş Müftüsü Emced Zehavi ve Şiilerden Muhsin El Hakim, Kaşif el Gıta bu çığının başını çekmiştir.

Komunizm, Siyonizm ve emperyalizm gibi ortak dertler ihtilafları unutmaya eğilimlerini ortaya çıkarmıştır. Elbette İran'da Ayetullah Burucerdı gibi İranlı din adamları da takrip veya mezheplerin yaklaşması çabalarına, çığına destek vermişler ve bunun İslam birliğinin önündeki engelleri kaldıracağına inanmışlardır. Bununla birlikte yağlibut tab'u alettetabbu meseline olduğu gibi kazanılma hünerler asli hünerlerin önüne geçemiyor. Kriz anlarında yapılan bütün çabaların boşa gittiği anlaşılıyor. Çünkü ortak temel yok.

Maalesef günümüzde Şeltüt'ün izinden giderek Şiiliğin bütün okullarda öğretilmesini tavsiye eden ve bununla ortadaki gerilimi kaldıracaklarına inanan zümreler var. Mahmut Erol Kılıç Bey gibi bazı zevat aradaki gerilimi yok etmek için karşılıklı birbirini tanımayı tavsiye ediyorlar. Bazen tanımak cefayı kaldırır bazen de artırır. İnsan bilmediğinin düşmanıdır lakin bildiğimiz şeyi de yeniden keşfetmeye ikinci defa aldanmaya gerek yok.

Takrip projesinin mimarı Muhammed Taki Kummi, Mesnevi'den bir alıntı, örnekle birlikte aradığımız şeyin ortak olduğunu savunur.

Adamın biri dört kişiye bir dirhem verdi. Adamlardan biri:

- Bu parayla engûr alalım, dedi.

Diğeri Arap'tı:

- Hayır, dedi, ben inep isterim, engûr değil. Üçüncüsü Türk'tü:

- Ne engûr, ne inep, bununla üzüm alalım, diye tutturdu.

Dördüncüleri Rum'du, o da itiraz etti:

-Bırakın bu lafları, dedi, bununla istafil alalım.

Derken kavgaya başladılar. Birbirlerini yumrukluyor, tokatlıyorlardı. Pek çok dil bilen alim birisi onları gördü:

- Durun, dedi, hepinizin de istediği olacak. Parayı aldı, onlara üzüm getirdi.

Türk, Rum ve Arab'ın kavgasından engûr ve inep şüphelerinden başka bir şey çıkmaz. Bu ikilik, manevi dilleri bilen bir Süleyman gelmedikçe kalkmaz.

Mevlana'nın bu hikayesi üzerinden Muhammed Taki Kümme tanıyarak, kaynaşarak düşmanlık ikliminden kurtulmanın mümkün olduğuna delil getirir.⁽⁶⁾ Demek istiyor ki, hepimiz aynı şeyi istiyoruz ama bunu ifade edemiyoruz. Acaba?

Bu kıyas kıyas maalfarık çeşidindedir.

Tam da Şeltût meşhur fetvasıyla birlikte Sünnilerin Şia'ya yönelik negatif bakışlarını pozitive çevirir. Bu da Sünnilerin savunma silahlarını ellerinden alır. Şia tehdidi karşısında savunmasız, dımdızlak kalırlar.

Elbette İran'da da Sünniliğin öğretilmesi ve buna mukabil İslam dünyasında da Şiiliğin öğretilmesi kulağa hoş gelse de taassup değil karşı taraftaki kin birikimi buna imkan vermemektedir.

Şiiliğin öğretilmesinden evvel Şiilerin mabetler konusundaki becerikliliklerine bakmak kafidir. Sünni dünyada Şii mabetleri ve Hüseyniyeler pıtrak gibi biterken Tahran'da Sünnilere ait bir Cuma camisine bile izin verilmiyor.

Zira Sünnilerin meşruiyeti ve bu meşruiyete dayalı statüleri yok. Sünniliğin dışında onlara göre her şeyin meşruiyeti var. Zira Sünniliğe karşı yapılanmışlar ve kendilerini tehdit eden tek faktör olarak onu görüyorlar. Sünni yakada da Şiilerin bir meşruiyeti söz konusu değildir.

Belki Irak'taki yerleşik durum bunun istisnası sayılabilir.

ŞİİLİĞİ MEŞRULAŞTIRMANIN SİYASÎ SAİKLERİ

İslam birliğine ulaşmak serlevhası altında Şiiliğe yönelik bir açılım çığırını yaşanır. Bunun siyasi nedenleri vardır. Bu siyasi nedenlerinden birisi ortak düşmana karşı mukabeledir. Bu ortak düşman da kimi zaman komünizmdir.

Nasır sosyalist bir çizgide olmasına rağmen Birleşik Arap Cumhuriyeti macerası onu komünizmle çatışmaya sevk eder, sürükler. Daha doğrusu Osmanlı sonrası Arap kampı ikiye ayrılır. Irak ve Mısır bu kamplaşmada başı çekmektedir. Suudi Arabistan da bu kamplaşmada merkez kaç kuvveti temsil eder.

Birleşik Arap Cumhuriyeti ile Bağdat Paketi karşı karşıya gelir ve arada büyük bir soğuk savaş patlak verir. Suudi Arabistan önce Kahire kampında yer alsa da Birleşik Arap Cumhuriyeti ve Eisenhower doktrini sonrasında kampını Bağdat'a doğru kırar. Irak Başbakanı Nuri Said ile Nasır iki düşman kampı ve rakip konumu temsil etmektedir.

Nuri Said'in Abdulkerim Kasım darbesiyle yıkılmasından sonra bu defa Nasır çizgisinde olan Abdulkerim Kasım ülkesinin konumu nedeniyle Nasır ile karşı karşıya kalır. Amerikalılar ise komünizm dalgasına karşı Nasır karizmasını öne çıkarırlar. Bu durumda Nuri Said-Nasır kamplaşması yerini, Abdulkerim Kasım-Nasır kamplaşmasına bırakır.

Şii ve Sünni ulema Kasım'ın çizgisine karşıdır. İşte burada Mısır'daki takrip eğilimi politize edilir. Nasır'ın ısmarlama fetvasıyla birlikte Şeltût Şiiliği beşinci mezhep olarak tanır, tanımlar, meşrulaştırır. Kimileri bu meseleyi şahsi düzeye de indirerek; Nasır'ın eşinin İran asıllı bir aileden geldiğini söylerler. Yakınlaşmada bu faktörü de gözetir ya da göz ardı etmezler. Dolayısıyla 1947-1948 yılından beri gelişen yakınlaşma çığırını 1958 tarihinde Şiiliği meşrulaştırarak meyvesini verir.

Abdulkerim Kasım karşıtlığı Şii ve Sünni dünyada bir dayanışma ruhu oluşturur ve canlandırır. Bu hususta Şah ile Nasır arasında bir ortaklık vardır.

Nasır önceleri Şah'ı deviren Musaddık'ı benimse de ardından Şah ile köprüleri yeniden kurmuştur.⁽⁷⁾

Nasır'ın ölümünden sonra da takrip kurumu Kahire'deki faaliyetlerine devam ettirmiştir. Lakin Şah'ın devrilmesiyle birlikte Şah'a sahip çıkan Enver Sedat ile Humeyni'nin arası açılmıştır. Bununla birlikte Sünni dünyada etkili olmak isteyen Humeyni Daru'l takrib'i İran'a taşımıştır. Halbuki, Daru'l takrib'in müessis ve mürevvici olan Muhammed Taki Kummi Humeyni devrimine yaban durmuştur. Ahir ömründe Humeyni gölgesinde bir daha Tahran'a dönmemiştir. Bu Humeyni rejimine olan soğukluktan dolayıdır. Lakin Humeyni takrip kurumunu İran'a kaçırmış ve kendi emellerine alet etmiştir. Humeyni'nin adamları ise iki adam arasındaki soğukluğu görmezlikten gelmeyi yeğlemişlerdir.⁽⁸⁾

İran Devriminden sonra her bakımdan Nasır'ın yerini Humeyni almıştır. Nasır gibi Ortadoğu'yu iç kavgalara boğmuş ve 8 yıl Irak ile savaşmıştır. Bölgeyi büyük bir kargaşaya sürüklemiştir. Şii-Sünni kavgalarına neden olmuştur. Nasır da Yemen'e ve benzeri bölgelere müdahale etmiş ve Filistin davasının önderliğini yapmasına rağmen İsrail önünde diz çökmüştür. Açık hezimetleriyle birlikte Müslümanların boyunlarını bükmesine neden olmuştur.

Humeyni gibi Nasır da Ortadoğu'da çözüm getirmemiş belki kargaşa zeminini artırmıştır.

Bu açıdan demagog Nasır her açıdan Humeyni'nin öncüsü olmuştur. Nasır ve Baasçı Suriyeli liderler kamuoyu önünde İsrail'e veryansın ederken ve İsrail'i haritadan sileceklerini söylerken fiiliyatta hiçbir şey yapmamışlardır (9). Bu Humeyni ve haleflerinden Ahmedijad'ı hatırlatmıyor mu?

Humeyni bir taraftan Abdunnasır'a varis ve halef olmuş diğer taraftan da Şah'ın ve Muhammed Taki Kummi'nin mirasını gasp etmiştir.

Humeyni'nin dini kisveli bir Nasır olduğu başdaisi Muhammed Haseneyn Heykel'in bir İran ve molla meftunu olmasıyla da izah edilebilir.

Şiilik ile Sünnilik arasındaki niza Katar Emiri Temim'in ve Mahmut Şeltüt gibilerinin zahip oldukları gibi siyasi bir mesele midir?

Kesinlikle hayır. Dr. Halit Süleyman'ın iktidarla söylediği gibi mesele pazarlığa tabi siyasi bir mesele değildir. Aksine hem siyasi hem de dini bir meseledir. İç içe dairelerden mürekkep bir meseledir.

Meselenin ırki bir boyutu da vardır. Aynen Yahudilik gibi. Persler baldırı çıplak olarak nitelendirdikleri Arapların hakimiyetini veya üstünlüklerini hazmedememişlerdir. Sasani imparatorluğunu yerle bir etmelerini unutamamışlardır. Bu yüzden de Mecusi ateşleri içlerine vurmuş ve intikam ateşine, derdine düşmüşlerdir. Çağdaş şairlerinden Mustafa Badkub'e'nin Perslerin Araplara şuuraltı bakışlarını yansıtan ifadesi şudur:

Araplarla cennete gitmektense Araplar olmadan cehenneme gitmeyi yeğlerim! ⁽¹⁰⁾ Persler Medain'i Yahudiler de Hayber ve Medine'yi unutamamışlardır.

Mesele siyasi değilse ve Mahmut Şeltüt gibilerinin küçümsedikleri gibi tali mesele ise tarih boyunca neden bu kavgalar hep yeniden depreşiyor, sürgün veriyor veya defalarca nüksediyor?

Mesele Mezheplerin yakınlaşması mı yoksa Şia'nın aşırılıklarının budanması törpülenmesi midir? Çözüm, ortaklıktan önce onun zeminini döşeyecek olan Şia'nın tashih edilmesi değil midir? Bir başka yönüyle siyasi ve askeri şevketlerinin kırılmasıdır! Yavuz ve Salahaddin Eyyübi'nin yaptığı gibi.

Şia hakimiyetini, İran'da yaptığı gibi kahr ve galebe ile sağlar. Dolayısıyla Şiilerin hakimiyeti altında Sünnilerin ya tenkil edilmesi veya soylarının kurutulması ya da sürülmeleri mukadderdir.

Bu nedenle de Şiiler bırakın ümmet birliğine katılmaları aksine ortak yaşama bile müsait değildirler. Bu nedenle Şiilerle ortak yaşanan ülkelerde ya Sünni egemenliği altına girmeli ya da ayrışma kaçınılmazdır.

Sünniler Şii hakimiyeti altında yaşayamaz ama Irak'ta görüldüğü gibi Şiiler yüzyıllar boyu Sünnilerin hakimiyeti altında yaşayabilirler. Şiiler Yahudi, Ermeni ve Sırp gibi travmatik milletlerdir. Tarihin kin birikimiyle yaşadıkları için özellikle de Sünnilere aman vermezler.

Sünnilerde ise böyle bir tarihi kin birikimi ve takıntıları olmadığından ehvendirler ve Şiilere hakkı hayat tanır. Tarih bunun tanığıdır. Şiilerin ümmetin ortak şemsiyesi altında yaşamaları akideleri dikkate alınınca mümkün değildir. Sünnileri ötekileri olarak görmektedirler. İlişkileri ret (rafizilik) üzerine kuruludur.

İslam'ın birinci nesliyle barışık olmayan ve onları aforoz eden bir zihniyet son nesliyle de barışık olamaz. Çünkü tarihte kalmıştır ve tarihte yaşamaktadır. Birinci nesille hesaplaşmayı bırakmıyorlar ve inançlarını bunun üzerine şekillendiriyorlar.

Vela ve bera anlayışını tarihe göre kurguluyorlar. Onların durumu Bakara 134'üncü ayetinin ortaya koyduğu gibi değildir: Onlar bir ümmeti gelip geçti. Onların kazandıkları kendilerinin, sizin kazandığınız da sizin. Ve siz, onların yapmış olduklarından sorulmazsınız. Onlar tarihi sürekli güncelleşerek yaşıyorlar.

Fedek meselesi gibi sürekli tarihi ihtilaflı meseleleri kaşıyorlar. Bu nedenle de taraflardan birisi tam hakimiyet sağlamadan yatışma sağlanamaz.

Ümmet birliği inanç ve pratik üzerinden sağlanabilir. Şia ile bu iki noktanın çok uzağında yız. Şiilerin Sünnilere tabi olması zaruridir aksi takdirde Şiilerin Sünnileri yönetmesi sosyo-psikolojik anlamda mümkün değil.

Kürtçülerin barış diye Şiilerin vahdet diye haykırmalarına aldanmamak gerekir. Fiiliyatta ne yaptıklarına bakmalı! Fiiliyatları teorilerini tasdik mi yoksa tekzip mi ediyor? Dolayısıyla Şiilerle birlik olmanın önünde teorik ve pratik engeller var.

Ümmete entegre olmak yerine ümmeti zorla kendilerine entegre etmek istiyorlar. Yöntemleri zorbalık ve kaypaklık.

Dolayısıyla engel dini ve İslami olmaktan öte insani.

İnsani bazda ve zeminde bir köprü kurmak mümkün değil. Aldatma ile iş görüyorlar. Üstelik Sünnileri boyunduruk altına almak için de oluk oluk kan akıtmaktan çekinmiyorlar. Ümmet içinde amansız ve acımasız bir savaş veriyorlar. Bu uğurda başkalarının maşası olmaktan da kaçınmıyorlar.

Denildiği gibi küp içindekini sızdırır. Bir şeye sahip olamayan onu veremez (fakidüşşey'i la yutihi/Who does not have thing can not give it). Şiilerin durumu da o hesap. Birliğin parçası olamayanlar kimseye birlik bahşedemezler.

Dolayısıyla Şia ile ilişkimiz tarihin tekerrüründen ibarettir. Bu hususta Hazreti Peygamberin buyruğuna tabiyiz: İn adu feud. Şah İsmail çağırına dönerlerse biz de ümmet de Yavuz'un çağırına, siretine döneriz.

Dipnotlar:

1-<http://www.dunyabulteni.net/haber/208031/nadir-sahin-islam-dunyasini-birlestirme-cabasi-caferlilik-besinci-sunni-mezhep-olsun>

2-Ed Dürrü'l Manzum Fi Fadli'r Rum, Şihabeddin Hamevi, Tahkik Ahmet Hamdani, Daru'l Muktebas, s: 35-40

3-<http://www.habervaktim.com/yazar/57331/mustafa-sibai-ve-faris-huri.html>

4-Min iberi't tarih fi'l keydi lilİslam, s: 12, El Mektebetü'l Ezheriyye Liltürasi

5-Mahmut Şeltüt, Hasan Selheb Merkezü'l Hada-re ve't Tenmiye, Beyrut, s: 154

6-<http://taghrib.org/pages/rowad.php?rid=19>

7-Navasib ve Revafid, Hazım Sağiye, s: 203

8-<http://iranarab.com/Default.asp?Page=ViewArticle&ArticleID=317>

9-Syrian Foreign Policy,s Nuri Salik, Orion, s: 232

10- <http://www.alquds.co.uk/?p=475304>

KISSADAN HİSSELER

"ONA SÖYLEYİN HAKKINI HELÂL ETSİN"

Çanakkale Savaşı'nda, Kocadere Köyü'nde büyük bir sargı yeri (Şehit ve yaralıların toplanacağı bir yer) kuruluyor. O sargı yerine kimi Urfalı, kimi Bosnalı, kimi Adıyamanlı, kimi Gürünlü, kimi Halepli çok sayıda yaralı getiriliyor...

Bu yaralılarından biri Lapseki'in Beybaş Köyü'ndendir ve yarası oldukça ağırdır. İsmi Halil olan bu asker, çok zor nefes alıp vermektedir. Alçalıp yükselen göğsünü biraz daha tutabilmek için komutanının elbisine yapışır. Nefes alıp vermesi oldukça zorlaşır ama tane tane kelimeler dökülür dudaklarından.

- *Komutanım, yaram çok ağır. İhtimal ki, bu yara beni öldürür... Bir pusula yazdım... Ne olur onu mutlaka arkadaşşıma ulaştırın...*

Tekrar derin bir nefes alır, defalarca yutkunur ve zorla şu cümleler dökülür ağzından:

- *Ben... Köylüm olan Lapsekili İbrahim onbaşidan bir Mecit borç almıştım...*

Fakat kendisini göremedim. Belki onunla görüşmek nasip olmayabilir... Şayet ölürsem ona söyleyin hakkımı helal etsin.

Komutan buruk bir tebessümle:

- *Sen merak etme evladım, der. Ve askerin kanıyla kırmızıya boyanmış olan alnını, eliyle okşar. Kısa bir zaman sonra, komutanının kollarında şehit olur. Son sözü de:*

- *Ona söyleyin hakkını helal etsin, olur...*

O sargı yerine sürekli yaralılar getirilir. Bunlardan çoğu daha sargı yerine ulaştırılmadan şehit düşer. Şehitlerin üzerinden çıkan eşyalar, künyeler komutana ulaştırılır.

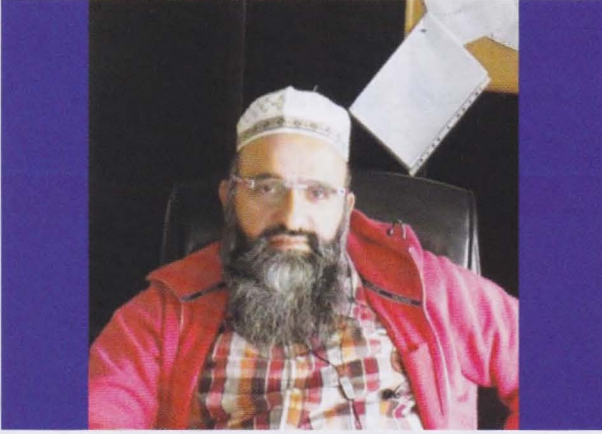
Aradan pek fazla zaman geçmemiştir. Komutan, kucağında şehit düşen askeri için döktüğü gözyaşlarını silmeye henüz fırsat bulamamışken, yine bir künye ve yine bir pusula getirili komutana...

Pusulayı açar ve okur...

Komutan ellerini yüzüne kapatarak hıçkırıklarla ağlamaya başlar ve olduğu yere yığılır kalır. Zira o pusulada şöyle yazmaktadır:

"Ben, Lapseki'in Beybaş Köyü'nden olan arkadaşım Halil'e bir Mecit borç verdiğim. Bu savaş sırasında kendisiyle görüşemedim. Biraz sonra da düşmana karşı taarruza kalkacağız. Kim bilir, belki de ben dönemem. Şayet Rabbim şehadet nasip eder de, geri dönemezsem, arkadaşşıma söyleyin **ben ona hakkımı helal ettim!**"

Herbalist Yunus Ersin

GÜNÜMÜZDE KISIRLIK

Bu haftaki konu başlığımız erkeklerde kısırlık, nedenleri, belirtileri ve bitkisel tedavisi. Erkekler kadınlarla kıyaslandığında çok duygusal değiller. Ancak söz konusu kısırlık olduğunda, erkekler de bir hayli hassaslaşıyor. Her kültürün kendine özgü klasikleri vardır. Bizim kültürümüzün en önemli klasikleri arasında yeni evlenen çiftlere ‘Eee, çocuk ne zaman olacak?’ sorusunu sormak yer alıyor. Çocuksuz geçen bir kaç yılın ardından artık yakın çevrede ‘Galiba çocukları olmuyor’ sesleri yükselmeye başlar. Bundan en çok mağdur olansa yine kadınlar. Çünkü bir çiftin çocuğu olmuyorsa önce kadın şüpheli duruma düşer. Oysa çocuğu olmayan çiftlerde problem %30 – 50 erkekten kaynaklanır. Evlenmekte en büyük maksat, çocuk yapmaktır. Buna göre, çocuğu olanların çocuğu olmayanlara göre, bir üstün taraflarının olduğunu söylemek, bir suçlama değil, bir durum değerlendirmesi anlamına gelir.

Çocuk bir nimettir, bu nimete sahip olmanın da külfeti vardır. Allah dilediğini dilediği nimetle imtihan eder. Bize düşen görev, vermediği nimetleri araştırmak değil, verdiği nimetlere hakkıyla şükretmektir. Çünkü Allah Hakim'dir, asla abes iş yapmaz.

“Göklerin ve yerin hâkimiyeti Allah’ındır. O dilediğini yaratır. Dilediğine kız evlat, dilediğine erkek evlat verir. Veya erkek ve kadın olarak onları evlendirir de onlardan dilediğini kısır bırakır. O her şeyi en iyi bilir, dilediği her şeye kadirdir.” (Şura, 42/49-50) mealindeki ayette, kısırlığın erkek tarafından da, kadın tarafından da olabileceği ve her iki durumda da bu kısırlığı -hikmetinin gereği olarak bir sebep altında- meydana getirmek Allah’ın işi olduğu belirtilmektedir. Bundan ne erkek sorumludur, ne de kadın sorumludur. Eşler, kısırlığın sorumlusu olmadıkları gibi, erkek veya kızların doğumundan da sorumlu değildir. Gelişen teknoloji ile birlikte hayat standartlarının arttığı yönündeki düşünceler, çoğu insan tarafından kabul görülmektedir. Ayrıca teknolojinin sunduğu imkânlar sayesinde birçok hastalığın önüne geçebilmek adına, oldukça başarılı sonuçlar veren tedavi yöntemleri geliştirilmiştir. Fakat bu başarılı tablo karşısında, modern yaşamı etkileyen ciddi sorunlara da yol açabilmektedir. Bu doğrultuda karşımıza çıkan sorunlardan bir tanesi olan kısırlık problemleri olmaktadır. Gerek kıyafetlerimiz gerekse yediklerimiz kısırlığa yol açabilmektedir mesela hayatımıza giren kot pantolonlar.

Dar ve kot pantolonlar hava almadığı için vücut sıcaklığının yer yer çok fazla olmasına neden olabilir. Bu durum erkeklerin baba olmasını kalıcı olarak imkansız hale getirebilecek zararlar verebilir. Bu gün ülkemizde ortalama 10 erkekte birinin baba olabilmek için tedavi gördüğünü düşünürsek bu sorunun göz ardı edilemeyecek düzeyde olduğunu fark ederiz. Bu tarz zararları sadece pantolon verir diye bir şey yoktur. Alt giyimdeki tüm dar elbiseler aynı zararı verebilir. Aşırı sıcak çevrede çalışma, dar pantolon giyme, aşırı kilo gibi nedenler testislerin (erbezleri) ısısını arttırarak kısırlığa neden olabilir. Çünkü erkeklerde testis vücut dışında olup, ısısı vücut ısısından düşüktür. Ancak bu sayede sperm sayı ve kalitesi korunabilmektedir. Çok uzun süre saatlerce direksiyon başında oturma, masa başında oturma, dizüstü bilgisayar ile oturma sakıncalı olabilmektedir. İş gereği kimyasal ilaçlar ile yakın temasta bulunan erkeklerde kısırlık oranları daha yüksek seyredir. Bu tür yerlerde çalışan kişilerin önlem olarak çalışmasında yarar vardır.

Radyasyon ortamında bulunan erkeklerde de kısırlık sorunu ortaya çıkabilir. Sürekli oturarak çalışan insanlarda da kısırlık görülme ihtimali daha yüksektir. Örneğin şoför ve benzeri mesleklere sahip erkekler kısırlık riskiyle karşı karşıyadır. Ayrıca kas geliştirmek için alınan doping ve steroid tarzı ilaçlar erkeklerde kısırlığa yol açabilir ve çocuk sahibi olmayı engelleyebilir. Doping tarzı ilaçlar hormonal hastalıklara neden olabilir. Bu tür ilaçların alınması vücutta üretim bozukluğuna neden olarak üretim organlarını etkisiz hale getirir. Erkeklerde kısırlığa özellikle çalıştığı iş ve günlük rutin davranışları da sebep olabilir.

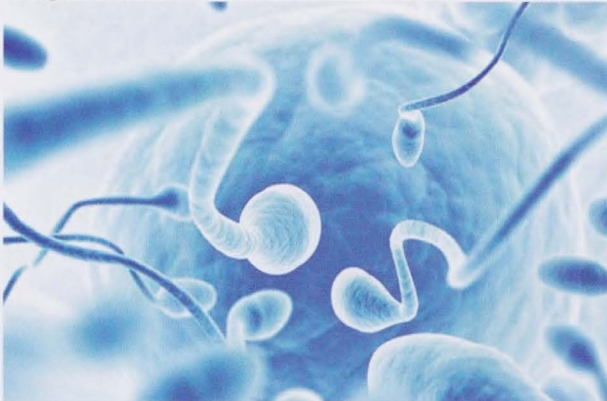
Erkek kısırlığının belirtileri nelerdir?

Erkek kısırlığı genellikle belirti vermiyor. Hekimler tarafından yapılan spermogram ile tanınuyor. Belirtiler kısırlığa neden olan şeye bağlıdır. Bunlar şunları içerebilir:

- Saç büyümesinde değişimler
- Cinsel arzuda değişiklikler
- Testisterde ağrı, yumru ve şişlik
- Ereksiyon ve bosalma problemleri
- Küçük testisler

Erkeklerde kısırlığın nedeni?

Erkeklerde kısırlığın bir çok nedeni olabilir. Özellikle çocuklukta geçirilen kabakulak enfeksiyonu ergenlik döneminde geçirildiği zaman, sperm hücrelerinin zarar görmesine neden olmaktadır. Sperm üretimi, beyinde bulunan hipofiz bezinden salınan, FSH ve LH olarak bilinen hormonların denetimi içerisinde olduğundan dolayı, bu hormonların düzensiz bir şekilde salgılanmasına sebep olarak, infertilite meydana gelebilir.

Doğumdan bir sene sonra inmeyen testisler de kısırlığa sebep olur. Tümör tedavisi yapıldığı süre içerisinde, hasta tarafından kullanılan ilaçlar ile birlikte radyoterapi, sperm üretimini ciddi oranda olumsuz şekilde etkiler.

Azospermi meni içerisinde hiç sperm bulunmamasıdır. Tüm toplumdaki erkeklerin %1'inde görülür. Erkek kısırlık nedenlerinin yaklaşık %10-15'ini oluşturur. Kısırlık şikâyeti ile başvuran çiftlerin %5'inde erkekte azospermi bulunur.

Çeşitli yaralanmalar ile beraber kazalara bağlı olarak meydana gelen vakalar, infertilite sebebinin ortaya çıkarabilir.

Varikosel; erkeklerde, torbalardaki (testislerdeki) toplardamarların genişleyip varisleşmesi sonucu içerisinde kan birikmesiyle oluşan bir hastalıktır. Genelde 20 yaşından sonra ortaya çıkar. Kısırlık problemi çeken erkeklerin yarısında varikosel vardır.

Kısırlığın birkaç nedenini paylaştıktan sonra bu soruna bitkisel yoldan nasıl çözüm bulabiliriz bunlara değinmek istiyorum.

Zenfecil: Sperm sayısı ve hareketliliğini çok büyük oranda artırır. Bu yüzden erkeklerin özellikle tüketmesi tavsiye edilir.

Karnabahar ve B6 Vitamini: Kısırlık için en çok önerilen gıdalardan birisi de karnabahardır. B6 vitamini en fazla karnabahar, ıspanak, muz, bamya, su teresi, soğan, brokoli, kabak, karalahana, brüksel lahanası, bezelve, turp da bulunur.

Ayçiçeği, Arginin içeren bitkiler: Sperm sayısının düşük olduğu durumlarda özellikle arginin içeren besinler tavsiye edilir. Arginin ayçiçeğinde de çok miktar bulunmaktadır.

Ispanak ve çinko içeren bitkiler: Çinko, üretkenliği ve sperm kalitesini arttıran bir etkenidir. Bu yüzden düzenli olarak ıspanak, brüksel lahanası, salatalık, fasulye, hindiba, maydanoz, kuru erik, börülce ve kuşkonmaz tüketilmelidir.

Keçiboynuzu Pekmezi: Aktif sperm sayısı az olan ve az sperm sayısından dolayı çocuğu olmama riski yüksek baba adaylarının kullanmasında çok büyük fayda vardır. Kısaca, sperm sayısı az olanlar için ideal bir bitkisel çözümdür.

Tibb-1 Mehcel Nebevî

فَصَلِّ فِي هَدْيِهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي الْعِلَاجِ الْعَامِّ لِكُلِّ شَكْوَى بِالرُّفْقَةِ الْإِلَهِيَّةِ

PEYGAMBER EFENDİMİZ ﷺ İN BÜTÜN RAHATSIZLIKLARI İLÂHİ RUKYE İLE GENEL TEDAVİ YÖNTEMİ

Ebû Dâvûd'un "es-Sünen"inde Ebu'd-Derdâ (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh ﷺ** şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ اشْتَكَى مِنْكُمْ شَيْئًا أَوْ اشْتَكَاهُ أَحَدٌ لَهُ فَلْيَقُلْ: رَبَّنَا اللَّهُ الَّذِي فِي السَّمَاءِ تَقَدَّسَ اسْمُكَ، أَمْرُكَ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ كَمَا رَحِمْتَكَ فِي السَّمَاءِ، فَاجْعَلْ رَحْمَتَكَ فِي الْأَرْضِ، اغْفِرْ لَنَا حُوبَنَا وَخَطَايَانَا أَنْتَ رَبُّ الطَّيِّبِينَ أَنْزِلْ رَحْمَةً مِنْ رَحْمَتِكَ وَشِفَاءً مِنْ شِفَائِكَ عَلَيَّ هَذَا الْوَجَعِ، فَيَبْرَأُ (بِإِذْنِ اللَّهِ).»

“Sizden her kim (hastalık gibi) bir şeyden şikayet ederse ya da bir kardeşi ona (bir hastalığından dolayı) şikayetlenirse o kişi:

«رَبَّنَا اللَّهُ الَّذِي فِي السَّمَاءِ، تَقَدَّسَ اسْمُكَ، أَمْرُكَ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ كَمَا رَحِمْتَكَ فِي السَّمَاءِ، فَاجْعَلْ رَحْمَتَكَ فِي الْأَرْضِ، اغْفِرْ لَنَا حُوبَنَا وَخَطَايَانَا، أَنْتَ رَبُّ الطَّيِّبِينَ، أَنْزِلْ رَحْمَةً مِنْ رَحْمَتِكَ وَشِفَاءً مِنْ شِفَائِكَ عَلَيَّ هَذَا الْوَجَعِ.»

desin (dua etsin) de (Allâh-u Te‘âlâ’nın izniyle) iyileşsin.” (Ebû Dâvûd, Tibb:19, no:3892, 4/1675-1676; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:23957, 39/379)

DUÂNIN MÂNÂSİ

‘Bizim Rabbimiz (kudret ve hükmüyle) göklerde (hükümrân) olan Allâh-u Te‘âlâ’dır. (Yâ

Rabbi!) Senin ismin mukaddes (bütün noksanlıklar, ayıp ve kusurlardan münezze ve uzak) olmuştur. Rahmetin gökte (ki meleklerle, nebîlerin ve velîlerin ruhlarına şâmil) olduğu gibi emrin de hem gökte, hem yerde (hâkim)dir. Öyleyse rahmetini yere de indir. Bizim büyük ve küçük günahlarımızı bağışla. Sen pak ve temiz olanların Rabbisin. Şu ağrıya rahmet (deniz) inden bir rahmet, şifa (menbâları)ndan bir şifa indir.’

Yine İmâm Müslim’in “es-Sahîh”inde rivâyet edildiğine göre; **Ebû Sa‘îd el-Hudrî** (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ جَبْرِيلَ أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: «يَا مُحَمَّدُ أَشْتَكَيْتَ؟» فَقَالَ: «نَعَمْ» قَالَ: «بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يُؤْذِيكَ مِنْ شَرِّ كُلِّ نَفْسٍ أَوْ عَيْنٍ حَاسِدٍ، اللَّهُ يَشْفِيكَ، بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ.»

Cebrâil (Aleyhisselâm) Peygamber Efendimiz ﷺ'e geldi ve “Şikâyetlendin mi (hastalandın mı)?” dedi. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) de “Evet” buyurunca **Cibrîl** (Aleyhisselâm) şöyle dedi (rukye yaptı):

«بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يُؤْذِيكَ مِنْ شَرِّ كُلِّ نَفْسٍ أَوْ عَيْنٍ حَاسِدٍ، اللَّهُ يَشْفِيكَ، بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ.»

“Her canlının ya da haset edenin (kıskancın) nazarının şerrinden, sana eziyet veren her şeyden Allâh’ın ismiyle sana ilaç yapıyorum. Allâh sana şifa versin. Allâh’ın ismiyle sana ilaç yapıyorum.” (Müslim, Selâm:16, no:2186, 4/1718)

Prof. Dr. Ahmet ŞİMŞİRGİL

PEYGAMBER EFENDİMİZİN ﷺ ADALETİNİ ÖVDÜĞÜ HÜKÜMDAR: NUŞİREVAN

Tarihin âlim, şair, adil ve hakîm olarak kaydettiği birçok meşhur şahsiyetlerle birlikte zenginliği, cömertliği, adaleti ve cesareti efsane haline gelmiş kahramanların adları edebiyatçılarımızın dilinde sık sık geçer. Şöhretlerine sebep olan hususiyetlerine telmihler yapılır. Kendi zamanlarındaki bir hükümdarı övmek mi istiyorlar geçmiş zamanda o işi kılmış bir kahramanı misal verirler. Kendi dönemlerinde birisi yanlış bir iş mi yaptı geçmiş dönemde o kötü çığın açan da zikredilir.

Nitekim bir hükümdar adaleti sebebiyle övülme istenirse genelde karşılaştırılan zat Sasanî hükümdarlarından Nûşirevân (Nuşirvan- Anuşirvan)'dır'. Övülen zat her dönemde değişse de Nûşirevân'ın adı baki kalmıştır.

İşte ona atıfta bulunulan bazı beyitler. Kanuni Sultan Süleyman övülürken:

**Neseble nâşır-ı şer'ü haseble hâmi-i sünnet
Adilde reşk-i Nuşirvan sahada gayreti
hâtem şükrî**

**Hazret-i Sultan Süleymân-ı selimül-kalb
kim**

**Hırmeninde adlinün Nûşirevân'dur hû-
şe-çin**

Yavuz Sultan Selim Han övülürken de;

**Nâmı Nûşirevân-ı unutturdı adl ü dâd ile
Şimdi ağızlarda adı dâdudur Nûşirevân**
denilmiştir.

Ancak hakkında bir söz var ki kıymeti cihan değer... Nûşirevân şayet hayatta olsaydı da bu cümleyi işitseydi sevinci doğudan batıya herkesçe işitilirdi. İki cihan serveri **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) efendimiz:

**“Ben âdil sultan zamanında dünyaya gel-
dim”**

buyurarak onun adaletini övmüştür. Peygamber efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) 'in övgüsüne mazhar olan hiç unutulur mu?

Kimdir Nûşirevân? Onun asırlarca unutulmaması nasıl mümkün olmuştur? Nûşirevân'ın kimliğine geçmeden önce dönemin İran'ı hakkında bilgi vermek yerinde olacaktır.

İran'da 226 yılında Zerdüş din adamlarından Sâsân'ın torunu Erdeşir tarafından kurulan Sasanîler hanedanı hüküm sürmekteydi. Zerdüş, İran'da mecûsî (ateşe tapma) dininin kurucusudur. Bu din Ahameniler devrinden Sasanîler'in yıkılışına kadar İran halkının dini olmuştur.

Komünizmin İlk Çıkışı

Nûşirevân'ın babası I. Kubad'ın hükümdarlığı döneminde (485-531) Zerdüştlük değişik bir şekil aldı. Dönemin Mubed Mubedanı (Zerdüş baş papazı) olan Mezdek b. Bâmdâdân Zerdüştlük dinini zamanın zerdüştîlerinin aleyhine olarak değiştirmek ve dünyaya yeni bir yol gösterici olmak istedi. Yıldızlar ilmine vakıf olan Mezdek seyyarelerin hareketinden bu zamanda bir adam çıkacağını ve zerdüştîlerin, yahudîlerin ve hristiyanların dinini kaldırıp kıyamete kadar kalacak olan bir dinî ortaya çıkaracağına delil gösterdi. Mezdek bu kimsenin kendisi olacağı isteğine kapıldı. Zira onun bütün büyükler yanında yüksek bir mevki bulunuyordu.

Böylece ortaya çıkan Mezdek, "Tanrı, Zerdüş dinini yenileyeyim diye beni gönderdi. Zira insanlar Zend ve Avesta (Zerdüş dininin kitabı)'nın manalarını unutmışlardır. Ayrıca Zerdüş'ün getirmiş olduğu şekilde bırakmayıp değiştirmişlerdir. Tıpkı İsrailoğulları'nda olduğu gibi" diyerek peygamberliğini ilan etti.

Melik Kubad başlangıçta Mezdek'e büyük bir şüphe ile baktı. İnsanların etrafına toplandığını işitince huzuruna çağırarak delil istedi.

Mezdek buna da çare buldu. Mabedleri olan ateşgedenin altına bir tünel yaptırdı. Oraya has bir adamını yerleştirerek kendisini tasdik etmesini istedi. Sonra da hükümdarı ve din adamlarını oraya davet etti. Melik Kubad'ın ve emirler ile papazların hazır olduğu bir sırada Mezdek Tanrı'ya hitapta bulundu. Bunun üzerine Mezdek'in adamı da "Mezdek'in sözlerini işiten, uygulayan İran ülkesi büyükleri iki cihan mutluluğunu bulurlar" diye bağırdı. Ateşin ortasından çıkan sözler herkesi hayrette bıraktı. Artık Mezdek, Melik Kubad'ın sarayında ve en baş köşesinde idi. Mücevher kakmalı altın bir taht üzerinde otururdu. Onun sözleri kanun gibi yürürlüğe girerdi.

Mezdek öyle çirkin adetler ortaya çıkardı ki insanlar ne yapacağını şaşırды. Önce servetleri ortaya koydu. Mal ve altın mülk değildir. Halk arasında olup herkese mubahtır. Hepsî Tanrı'nın kulları ve Ademoğullarınıdır. Neye ihtiyaç duyarlarsa birbirinin servetini harcamaları gerekir dedi.

Ardından kadınları da servet gibi ortak mal sınıfına dahil etti. Her kim bir kadına rağbet ederse, kimse mani olmasın, birbirine mubah olsun. Kıskançlık ve merhamet bizim dinimizde yoktur. Öyle ki hiç kimse zevklerden, şehvetlerden ve servetten nasipsiz kalmasın. Tatmin olma ve arzu kapılan herkese açık olsun dedi.

Mal ve kadınların herkesçe kullanılabilmesi özellikle aşağı tabakadan, cahil, adî ve bayağı kimselerin Mezdek'in yoluna rağbeti artırdı. Âlimler ve bu çirkin hareketleri beğenmeyenler ise Melik'in korkusuyla seslerini çıkaramaz oldular. Böylece Marks'ın Engels'in fikirleri, Lenin'in, Stalin'in komünist uygulamaları asırlar öncesinde Mezdek'in liderliğinde yürürlüğe girmiş bulunuyordu.

Baba Oğul Karşı Karşıya

İşte bu çirkin gidişe sadece bir kişi seyirci kalmadı. O Melik Kubad'ın oğlu Nûşirevân idi. Henüz 15 yaşındaki bu genç önce mubedlerle (papazlar) görüştü. Onların bu çirkin yola girip girmediklerini öğrenmek istedi. Onlar hayır deyince neden mani olmaya çalışmadıklarını ve sustuklarını sorup "görmez misiniz mallarınız ve kadınlarınız elden gitti. Mülk ve devleti de hanedandan gitmiş bilin. Babamın beyni harap olmuştur. Onu ilaçla tedavi etmek gerekiyor. Ona nasihat ediniz. Mezdek'i **münazaraya çağırınız**" dedi.

Nûşirevân'ın ıstırap içerisinde bu kötü gidişi önlemeye çalışması Mezdek'e ulaşınca derhal tedbir almaya yöneldi. Melik Kubad'a şayet oğlun Nûşirevân da bizim yanımızda olsaydı yolumuz daha kolay yayılır ve daha güçlü olurdu dedi.

Nûşirevân'ın Mezdek'in yoluna girmemiş olması Kubadı fevkalade sinirlendirdi.

Derhal onu huzurunda hazır ettirdi ve:

"Sen Mezdek mezhebinde değil misin?" diye sordu.

Nûşirevân: Allah 'a hamdolsun hayır.

Kubad: Niçin?

Nûşirevân: Sahte ve aldatıcı olduğu için.

Kubad: Nasıl aldatıcı. Ateşi dile getirmedi mi?

Nûşirevân: Dört unsur denilen dört şey vardır. Su, ateş, toprak ve hava. Her dördü birdir. O ateşi dile getiriyor. Ona söyle suyu, toprağı ve havayı da konuştursun. O zaman ben de inana-yım.

Kubad: O sözlerini kendinden söylemiyor. Kitabımızdan söylüyor. Kitapta mal ve kadın her ikisi de mubahtır deniyor.

Nûşirevân: Bunca yıldır âlimler mal ve ka-dının mubah olduğunu söylediler. Ancak ortak olduğu hususunda yorumlama yapmadılar. Mal din içindir. Din kadınları korumak için gerekir. Her ikisini ortak tutunca o zaman insanla, ot-lamakta ve birleşmekte eşit olan ehlî ve vahşi hayvanlar arasında ne fark kalır. Bunu akıllı adam söylemez.

Kubad: Peki senin baban olan bana niçin mu-halefet ediyorsun.

Nûşirevân: Baba'ya itaatsizlik asla uygun de-ğilse de bunu senden öğrendim. Senin şu ha-reketlerinle babana muhalif olduğunu gördüm. Ben de sana muhalefet ettim. Sen Mezdek'in dininden dön ben de sana muhalefetten döne-yim.

Nûşirevân'ın uygun cevapları karşısında en-dişeye kapılan Mezdek, söze karışarak: Nûşi-revân ya mezhebimize girsin veya bize kesin bir delil getirsin dedi.

Bunun üzerine Melik Kubad, oğluna:

“Bu mezhebi kabul et yoksa sana öyle bir iş-kence yaparım ki herkese ibret olur ” dedi.

İsmi Muhammed'dir

Bunun üzerine Nûşirevân kırk gün mühlet aldı. Derhal yüksek ilimlere vakıf Farslı bir mu-bede haber gönderdi. Mezdek'in durumunu ve son gelişmeleri mektubunda anlatıp acele gel-mesini istedi.

Kırkıncı gün olduğunda Farslı mubed gelerek önce Nûşirevân'la görüştü ve sonra Melik Ku-bad'ın sarayına gitti.

Melik'e saygı ve tazimden sonra, *“Efendim! Mezdek hataya düşmüştür ve bu iş ona verilme-miştir. O, yıldızlar ilminden bir şeyler bilirse de hükümlerinde yanılmıştır. Oysa gerek yıldızla-rın birleşmesinde gerekse İncil ve Tevrat'ta şu deliller görülmektedir.*

Muhammed Emin isminde biri çıkacak; pey-gamberliğini bildirecek; fevkalade bir kitap getirecek, acayip mucizeler gösterecek, gökteki ayı ikiye bölecek, halkı Allah yoluna çağıraca-k temiz bir din getirecek, ateşe tapıcılığı ve diğer mevcut dinleri kaldıracak, Cenneti vaad edecek; Cehennemle korkutacak, servetleri ve haremeleri kendi şeriatı hükümleri altında koru-yacak; şeytandan kaçınacak; melek ile dost ola-cak; ateşgede ve putgedeleri yıkacaktır. Onun dini bütün dünyaya yayılacak ve kıyamete ka-dar kalacaktır. Yer ve gök onun peygamberliği-ne şahidlik edeceklerdir. Onun ortaya çıkması yakındır. Mezdek öyle hayal etmiştir ki bu kişi kendisidir. Halbuki o bir Acem değil Arap'tır.”

Fars Mubedi sözlerine devamla Mezdek'in pek çok hatasına ve gelecek peygamberin uy-gulamalarına dair sözler söyledi. Ertesi gün de Mezdek'i susturacağını belirtti. Mubedin bu sözleri Kubad'ın hoşuna gitti ve gönlünde yer etti. Mezdek'e karşı tutumu değişti.

Mezdek'in çaresizliği

Ertesi gün sarayda divan kuruldu. Mezdek ge-lerek altın kürsüsüne oturdu. Nûşirevân, tahtın önünde ayakta durdu. Fars mubedi de yanında idi. Melikin izin vermesi üzerine: Mubed, Mez-dek'e dönerek *“Önce sen mi soru soracaksın yoksa ben mi?”* dedi.

Mezdek: Ben soracağım

Mubed: Madem ki soran sen olacaksın cevap veren de ben olacağım. O halde sen buraya gel. Ben de senin bulunduğun yere geçeyim.

Mezdek utandı ve *“beni buraya Melik Kubad oturmuştur”* dedi.

Mubed: "Şimdilik uygundur. Sen mi sorarsın, yoksa ben mi sorayım" dedi.

Mezdek: Sen sor, ben cevap vereyim.

Mubed: Sen serveti mubah yapmışsın. Ribat, köprü vesair hayrat yapan insanlar, bunları öteki dünyada mükafat ve sevap elde etmeleri için mi yapıyorlar?

Mezdek: Evet.

Mubed: Servetler insanlar arasında ortak olunca bir hayır yapanın mükafatı kimin olur?

Mezdek bu suale cevap vermekten aciz kaldı.

Mubed: Sen kadınları da mubah etmişsin. Yirmi kişi bir kadınla cinsi münasebette bulursan ve kadın hamile kalırsa, çocuk olunca, bu hangi adamın çocuğu olur söyle?

Mezdek buna da cevap vermekten aciz kaldı.

Bunun üzerine Mubed, "*Senin maksadın, insanların servetlerini, kadınları ve nesilleri bir defa da mahvetmektir. Tahta oturmuş olan bu melik, Melik Firuz'un oğludur. Padişahlığı babasından miras olarak elinde tutuyor; babası da elinde tuttu. Bu melikin karısı, on insanla yatınca, kendisinin oğlu hangi kişiden olacaktır. Söyle o oğul kimdendir? Böylece nesil kesilmez mi? Nesil kesilmiş olunca, padişahlık bu hanedandan gitmez mi? Büyüklük ve küçüklük zenginlik ve fakirliğe bağlı değil midir? Sen serveti ortak mal yapınca küçüklük ve büyüklük dünyadan kalkar. Önemsiz bir kişi padişah ile eşit olur. Neticede padişahlık kalkar ve iptal edilir. Şimdi sen padişahlığı Acem meliklerinden kaldırmaya dünyayı dağıtmaya gelmişsin*" dedi.

Bu haklı cevaplar karşısında bunalan Mezdek, Kubad'dan mubedin boynunun derhal vurulmasını istedi. Kubad ise "*delilsiz olarak bir kimsenin boynu vurulamaz*" cevabını verdi.

Mezdek ise, "*öyleyse ateşten soralım; bakalım ateş ne buyuruyor. Zira ben kendiğilimden söz söylemem*" dedi.

Melik Kubad'ın emrini derhal yerine getirmemesi Mezdek'i kızdırmıştı.

Kendi kendisine benim askerim ve halk katında sempazanım çoğalmıştır. Artık Kubad'ı ve Nûşirevân'ı ortadan kaldırıp yerlerine geçme zamanım gelmiştir diye düşündü.

Ateşgedenin altındaki gizli bölmedeki adamına Hûda, Kubad'ın öldürülmesini istiyor diye söylemesini bildirdi. Has kullarından iki kişiyi silahlarını gizleyip orada hazır olmaları ve ateşin konuşması üzerine Meliki vurmaları konusunda uyardı.

Öte yandan mubed de, Mezdek'in artık son kozunu oynayacağını sezmişti. Nûşirevân'a orada adamlarından birkaç kişiyi hazır etmesini ve çıkabilecek olaylara karşı dikkatli olmasını öğütledi.

Böylece Mezdek'in ertesi günkü planı uygulanamadı. Adamları Kubad'ı vurmadan yakalandılar. Artık Melik Kubad ile Mezdek'in arası iyice açılmıştı. Ancak bu noktada mubedin yeni bir planı devreye girdi. Mubed ateşin son konuşmasından sonra yapacak bir şeyi olmadığını, yenilgiyi kabul ettiğini bildirip çekilecek Nûşirevân'da, Mezdek'in yoluna girecekti. Böylece Mezdek'in güveni kazanılacaktı. Sonra da düzenlenecek bir toplantıda adamlarıyla birlikte ortadan kaldırılacaktı.

Son darbe

Plan başarıyla uygulandı. Mubedin ülkeyi terketmesinden sonra Nûşirevân bir rüya gördüğünü ve rüyasında ateşin yakmak üzere üzerine geldiğini ve temiz yüzlü bir zatın kendisini kurtardığını söyleyip Mezdek'in yolunu kabul ettiğini bildirdi. Böylece Mezdek'in güvenini kazandıktan sonra ordu kumandanlığı vazifesini üzerine aldı. Sonra Mezdek'e büyük bir toplantı tertip edilmesini ve burada mezhebimizde olanlardan tekrar bir bağlılık alınmasını istedi. Böylece bu mezhepte olmayanlar ortaya çıkacak ve onlarda zorlanacaktı.

Teklif Mezdek'i ziyadesiyle memnun etmişti. Kararlaştırılan günde 12 bin Mezdek'i hazır bulundu. O güne kadar görülmemiş bir ziyafetin ortasında buldular kendilerini. Altın kürsüsünde oturan Mezdek sevinçten vücuduna sığmıyordu.

Nice yiyip içmelerden ve eğlencelerden sonra Nûşirevân biat edenlerin 20'şer 30'ar kişilik gruplar halinde Çevgan meydanına götürülmelelerini ve orada nefis süslü elbiseler ve hil'atler giydirilmelerini istedi.

Oysa dört tarafı çevrilen ve kapalı bir alan haline getirilen bu meydan Mezdekîler için bir ölüm çukuru idi. Alana götürülen Mezdekîler baş aşağı çukura gömülüyorlardı. Meydanın önünde yüksek bir toprak yığını vardı. Onun üzerine de bir çukur kazmışlardı.

Son olarak Mezdek ve Melik Kubad meydana geldiklerinde Nûşirevân, Mezdek'e dönerek:

"Ey haramzade köpek, senin lideri olacağın orduya bundan daha iyi hil'atler verilmez. Sen dünyadakilerin mallarını, Hûda'nın kullarının kadın ve oğullarını zıyan etmeye, bunca yıllık padişahlığı hanedanımızdan koparmaya gelmişsin" dedi.

Çevgan meydanını ayaklar havada süslenmiş olarak gören Mezdek'in vücudu, sonbahar yaprağı gibi titremeye başlamıştı. Yalvarıp yakarıyordu.

Nûşirevân: Bir adam söz söylesin diye ateşgedenin altına gönder ve ateş konuşuyor de; o zaman ateş söylüyordu. Şimdi sen konuş bakalım. Kendini kurtar, hünerini göster. Ateşi imdadına çağır dedikten sonra onu da gömmelelerini emretti. Mezdek'i yakalayıp göğsüne kadar toprağa gömdüler. Etrafına kireç döktüler. Öyle ki kirecin ortasında sıkıştı kaldı.

Ardından babasına "bütün bu felaketler senin zayıf fikirliliğinden çıkmıştır. Ordu ve halkın sakinleşinceye kadar bir müddet evinde oturmalısın" diyerek onu idarenden uzaklaştırdı. Böylece saltanata geçti. Çok geçmeden babasının vefatıyla da idareyi tek başına eline aldı (531).

Nankörlük Nimeti Yok Eder!

Nûşirevân tahta çıktığında henüz 18 yaşında bulunuyordu. Suriye, Kilikya ve İç Anadolu bölgelerine kadar yayılan geniş imparatorluk babasının güçsüz idaresi döneminde tam manasıyla zulüm ve fesat yuvası haline girmişti.

Emirler serbestçe hareket ediyorlar, hak hukuk tanımıyorlardı. Nûşirevân'ın padişahlığının 3-5 senesi de böyle geçti.

Bu işin böyle yürümeyeceğini anlayan Nûşirevân sonunda devlet dizginlerini eline alma zamanının geldiğine inanmış ve tutacağı yolu seçmiş bulunuyordu.

Derhal bir mezalim (divan) teşkil etti. Merkezdeki ve eyaletlerdeki yüksek rütbeli devlet adamlarını topladı.

Onlara hitaben:

"Biliniz ki, bu padişahlığı bana Hüdâ nasip etti. Babadan miras olarak sahibim. Amcam bana karşı isyan etti. Onunla savaştım ve galip geldim. Saltanatı bir defa daha kılıçla elde ettim. Huda bu mülkü bana ihsan edince ben de size ihsan ettim. Herkese bir vilayet verdim. Bu devlette hakkı olan hiç kimseyi nasipsiz bırakmadım. Büyüklüğü ve vilâyeti babamdan bulmuş olanları aynı makam ve rütbede tuttum. Derecelerini ve nafakalarını asla azaltmadım. Şimdi size söylüyorum. Reayaya ve Allah'ın kullarına iyi muamele ediniz. Hak olan vergiden başka almayınız. Ben size saygımı muhafaza ediyorum. Siz benim sözüme kulak vermiyorsunuz. Allah'tan utanmıyor musunuz? Allah korusun, uğursuzluğunuz, yanlış hareketleriniz, zulmünüz bana da tesir eder ve devletime zıyan verir. Cihan, muhaliften temizlenmiştir. Refah ve huzurumuz yerindedir. Bu sebeple yüce Allah'ın size ve bana verdiği nimete şükürle meşgul olalım. Bu daha doğru olur. Zira zulüm, mülkü zevale götürür. Nankörlük nimeti yok eder. Bundan sonra yüce Allah'ın kullarına iyi muamele etmek lazımdır. Reayanın yükünü hafifletiniz. Zayıfları incitmeyiniz, âlimlere saygı gösteriniz. İyilerle sohbet ediniz. Kötülerden sakınınız. Hûda'yı ve ferişteherleri (melekler) şahit gösteririm ki eğer bir kimse bu yola aykırı başka bir yol tutarsa, kendisini asla tutmam ve cezasını veririm" dedi.

Hepsi birden: "Öyle yaparız. Emrine uyarız" dediler. Ancak işleri başına döndüklerinde cümlesi adaletsizliği ve zulmü yine ele aldılar. Melik Nûşirevân'ı çocuk gözü ile bakıyorlardı. Her birisi istediği an onu tahtından indirebileceğini düşünüyordu.

İhtiyar Bir Kadına Zulüm

Emirlerinden en büyüğü Azerbaycan ve Horasan valisi idi. Sasanîler ülkesinde ondan daha zengin ve daha büyük vali yoktu. Eşya, teçhizat ve aletçe mükemmel idi. Oturduğu şehir çevresinde dinlenmek üzere güzel bir bahçe yapmak arzu etti. Onun arzu ettiği yerde ihtiyar bir kadına ait arazi vardı. Vali burayı da mülküne katmak istedi.

Ancak yaşlı kadın geçimini buradan karşıladığını söyleyerek teklifi reddetti. Vali ise kadının sözlerine kulak asacak değildi. Zulüm ve zor ile kadının yerini çevirdi ve bahçesine kattı. İhtiyar kadın yoksul kaldı ve dara düştü. Önceki teklif üzere bedelini veya yerine mukabil başka bir arazi istedi. Ancak vali zamanında teklifini reddettiği için kadının bu isteğine de kulak asmadı.

Kadıncağız kime gitti, araya kimi koydu ise bir netice alamadı. Sonunda hiç kimseye sezdirmeden yollara düşerek bin bir zahmetle Azerbaycan'dan başkent Medayin'e geldi. Saraya girmesine müsaade etmeyeceklerini düşünerek başka bir plan hazırladı. Nûşirevân'ın bir av partisi sırasında fırsatını bularak feryad ü figan ederek dikkatini çekmeyi basardı.

Yanına vardığında daha önce hazırlamış olduğu dilekçesini uzatırken: “Ey melik! Eğer cihan hükümdarı isen, bu zayıf ihtiyar kadının hakkını ver ve dilekçemi oku” dedi.

Nûşirevân, yaşlı kadının dilekçesini aldı, okudu, sözlerini dinledi. Gözlerinden yaşlar boşandı ve “Üzülme, çünkü şimdiye kadar iş senin idi. Şimdi ise bana geçti. Muradını yerine getireyim ve seni şehrine göndereyim. Bir kaç gün burada dinlen. Zira yorgunsundur” dedikten sonra bir hizmetçi çağırdı ve kadının ihtiyaçlarının görülmesini istedi.

İnce Tahkikat

Nûşirevân bütün gün ihtiyar kadının durumunu, hadisenin söylediği gibi olup olmadığını, meseleyi doğru olarak nasıl öğreneceğini düşündü. Ertesi gün en mutemet adamlarından birini çağırdı ona meseleyi açtıktan sonra: “Hazineden masrafların için istediğin kadar para

al. Azerbaycan'a git. Orada filan şehirde, filan mahallede yirmi gün müddetle otur. İnsanlarla görüş. Sizin mahallede filan adlı yaşlı bir kadıncağız vardı. O nereye gitti. Bir arazi parçası vardı, ne yaptı diye sor. Söylediklerini doğru olarak huzuruma getir. Seni bu iş için gönderiyorum. Bu konudan kimsenin haberi olmasın” dedi.

Ertesi gün divanda bütün ordu kumandanlarının önünde ise o adamına hitaben: “Azerbaycan'a git. Hazine için her şehirden toplanan vergileri getir. Gelirlerin ve zahirelerin nasıl olduğunu, bir yere afet gelip gelmediğini araştır” diyerek Azerbaycan valisinin de hazır olduğu erkânı yanılttı.

Nûşirevân'ın gulamı yaşlı kadının mahallesine vararak yirmi gün kaldı. Herkesle oturup kalktı. Daha ihtiyar kadının adı geçerken herkes “Zavallı ihtiyar kadın! Mübarek bir hanımdı. Kocası öldükten sonra yoksulluğa düştü. Geçimini sağlayan bir parça yeri vardı. Nafakasını ondan temin ediyordu. Her gün dört ekmeği olurdu. Birini lamba yağına öteki birini ekmek katığına verir diğer ikisini de sabah, akşam yedi. Padişah hakkını da gözetirdi. Günlerini böyle geçiriyordu.

Şehrin valisi onun bu arazisinin civarında güzel, manzaralı bir bina yaptırıyordu. Onun yerini de zorla gaspetti. Ne bedelini ödedi, ne de karşılık olarak başka bir yer verdi. O ihtiyar kadın iki yıl valinin kapısında dolaştı. Bir netice alamadı. Birkaç gündür o kadın kayıptır. Nereye gittiğini, ölü mü sağ mı olduğunu bilmiyoruz” dediler.

Gulam durumu öğrenince süratle dönerek Nûşirevân'ın huzuruna çıktı ve bütün işittiklerini arzetti.

İbretlik Ceza

Nûşirevân ihtiyar kadının doğru söylediğine kanaat getirmişti. Bütün gün üzgün bir halde kaldı. Sonunda sarayda görevli büyük hacibini huzuruna çağırdı ve “Ertesi gün divan kuraçığım. Büyükle ve emirler huzuruma gelince Azerbaycan valisini koridorda tut ve ne emredeceğimi gör” dedi.

Nûşirevân ertesi gün emirlerinin katıldığı bir meclis kurdu. Hepsine hitaben “Size bir sual soracağım. Bana gerektiği gibi cevap veriniz” dedi.

Emirler: “Ferman baş üstüne” dediler.

Nûşirevân: “Azerbaycan emirliğini vermiş olduğum emirin ne kadar serveti bulunuyor” dedi.

Emirler: “Muhtemel olarak 2.000.000 dinarı 500.000 dinar değerinde altın ve gümüşten kap kaçağı, 300.000 dinar değerinde süs eşyası ve mobilya (ferş)si vardır. Irak’ta Fars’ta ve Azerbaycan’da pek çok emlaki bulunmaktadır” dediler.

Nûşirevân: Hayvan olarak neyi vardır?

Emirler: Yaklaşık 30.000 hayvanı vardır.

Nûşirevân: Köle (bende) olarak nesi vardır?

Emirler: 1.700 gulamı ve 400 cariyesi vardır. “Sizin ikbaliniz sayesinde başka neyinin olduğunu ancak Allah bilir” dediler.

Nûşirevân: “Cenab-ı Hakk’ın ihsan ettiği bu kadar serveti ve nimeti olan iki ekmeğinden birini sabahleyin, diğerini akşamleyin yiyen zavallı, fakir bir ihtiyar kadının iki ekmeğini zulüm ile alan bir kimse hakkında siz ne dersiniz söyleyiniz dedi.

Bütün emirler başlarını yere eğdiler ve “Onun hakkında mümkün olan en kötü muamele ne ise o yapılmalıdır” dediler.

Nûşirevân: “O emirin derisini baştan itibaren yüzmenizi, derisine ot doldurmanızı, bir kimseye eza ve zulüm yapan her mahluka yapılanın aynının yapılacağı yedi gün dellallarla ilan etmenizi hemen şimdi istiyorum” dedi.

Emir aynen yerine getirildi. Azerbaycan valisinin içine ot doldurulmuş derisini Nûşirevân’ın kapısı üzerine astılar. Dellallar fermanı yedi gün ilan ettiler.

Cihani Adaletle Mamur Ederiz!

Nûşirevân ayrıca emirler dağılmadan Azerbaycan’a gönderdiği gulamı ve yaşlı kadını huzura getirtti. Gulam’a: “Seni ne sebeple Azerbaycan’a gönderdim?” diye sordu.

Oda: “Bu ihtiyar kadının durumunu doğru olarak bileyim diye gönderdiniz. Onun durumunu öğrendim ve size arz eyledim” dedi.

Nûşirevân sonra emirlere dönerek:

“Biliniz ki, ben boş lafla Ona bu cezayı vermedim. Bundan sonra kim bir zulüm ve eza yaparsa herkes yapılanın aynını görecektir. Müfsitleri yeryüzünden kaldırırız. Zalimlerin ellerini kırarız. Cihani hak ve adaletle mamur ederiz. Hûda beni bu iş için yaratmıştır. Zalimlerin ellerini kırayım diye Allah’ın kulları üzerine padişah yapmıştır. Sizin başınıza da aynının gelmemesi için iyi iş yapmaya çalışınız” dedi.

Mecliste bulunan herkes Nûşirevân’ın heybetinden, korkusundan ve siyasetinden ödleri patlayacak kadar dehşete düştüler.

Sonra Nûşirevân ihtiyar kadına:

“Sana zulüm yapan o kimsenin cezasını verdim Senin yerinin ortasında bulunan o saray ve bahçeyi sana bağışladım”

dedikten sonra ona nafaka ile birlikte hayvan verdi. Artık kendisinden vergi alınmaması hususunda bir de emirname bahsetti.

Artık âdil idare devri başlıyor ve Nûşirevân, Nûşirevân-ı Adil diye anılıyordu.

Yedi Yıl Çalmayan Zil

Nûşirevân zulme uğrayan kimselerin kendisine rahatça ulaşabilmeleri için enteresan bir metot geliştirdi. Saraya gelen her mazlum bir hacibe, görevliye ihtiyaç duymasın diye yedi yaşındaki bir çocuğun elinin erişebileceği bir zincir yapmalarını ve buna birçok zil asmalarını emretti.

Böylece haciblerin zayıf ve minnetzede kişilerin haklarını gözetmeyeceklerini, onların dertlerini kendisine ulaştıramayabileceklerini düşünerek kesin bir tedbir almış bulunuyordu.

Mazlum kişi gelerek o zinciri kımıldatır ve ziller ses çıkarırdı. Böylece konu Nûşirevân’a iletilmiş olurdu. Derhal o kimseyi huzuruna çağırır, durumunu öğrenir ve her kimde ise hakkını alırdı.

Nûşirevân'ın bu siyasetinden bütün halk ve asker korktu. Valiler mazlumlara haklarını verdi. Hiç kimse kimseye zulüm ve eza yapmaya cesaret edemez oldu.

Sasanî ülkesi doğruluğa, halk huzura kavuştu. Tam yedi yıl geçti ve Nûşirevân'ın dergahına adalet istemeye kimse gelmedi ve şikâyet etmedi.

Uyuz Eşeğin Dramı

Yedi yıl sonra bir öğle üzeri idi. Dergâh ve saray kapısı boştu. Nöbetçiler rehavet içerisindediler. Artık unutulmuş olan ziller devamlı olarak çalmaya başladı. Nûşirevân işitti. Derhal iki hizmetliyi gönderdi. Kimdir bakınız ve derhal huzuruma getiriniz dedi.

Hizmetçiler dışarıya çıkıp gördüler ki, sarayın kapısından girmiş olan ve sırtını o zincirlere sürten, ihtiyarlamış, zayıflamış, uyuz olmuş bir eşek idi.

Nûşirevân'ın huzuruna çıkarak:

“Şikâyet için gelmiş kimse yoktur. Fakat ihtiyar, zayıf ve uyuz bir eşek kendisini zincire sürüyor. Belki de kaşınıyor, sürtünmek hoşuna gidiyor”

dediler.

Nûşirevân, “Hata ediyorsunuz. Zira bu eşek de adalet istemeye gelmiştir. Her ikinizin gitmenizi ve bu eşeği şehrin içinde dolaştırmanızı istiyorum. Kimin olduğunu öğreniniz ve bana doğru olarak bildiriniz” dedi.

Hizmetçiler Nûşirevân'ın huzurundan çıktılar ve eşeği şehirde gezdirmeye başladılar.

Halka “Bu eşeği tanıyan kimse var mıdır?” diye soruyorlardı.

Halktan pek çok kişi “Evet, zira halkın çoğu onu tanır. Bu eşek filan çamaşırçı adamındır. Yirmi yıldır kendisini tanırız. Her gün elbiselelerini bu eşeğe yükler, çaya gider; yıkar; akşamleyin geri getirir. Eşek genç olduğu müddetçe ona iş yapıyordu. Artık ihtiyarlamıştır. İş yapamıyor diye sahibi onu serbest bırakmıştır.

Eşek de şehirde dolaşıyor, insanlar ona acıyarak ot ve su veriyorlar. Çoğu kez onu da bulamıyor.”

Böylece durumu öğrenince çabucak geri döndüler. Nûşirevân'ın huzuruna çıkarak durumu bildirdiler.

Nûşirevân:

“Ben bu eşek de adalet istemeye gelmiştir diye söylemedim mi? Bu gece kendisine yem veriniz. Yarın o çamaşırçı adamı mahallenin dört kethüdası ile birlikte huzuruma çağırınız. Gereken ne ise emredebim” dedi.

Hizmetliler ertesi gün denileni yaptılar. Eşeği ve çamaşırçıyı mahallenin dört kethüdası ile birlikte Nûşirevân'ın huzuruna getirdiler.

Nûşirevân çamaşırçıya dönerek:

“Bu eşek genç olduğu müddetçe ona iş buyuruyordun. Şimdi ihtiyarlamıştır ve iş yapmaktan aciz kalmıştır. Bu yüzden ona boşuna ot ve yem vermekten çekindin, kovdun. Peki, onun yirmi yıllık hizmeti nerede kaldı?” dedi ve çamaşırçıya kırk değnek vurmalarını emretti.

Ardından nihaî kararını bildirdi. “Bu eşek yaşadığı müddetçe yiyebileceği kadar yemi bu dört kethüdanın bilgisi dahilinde vereceksin. Yem vermekte kusur ettiğin malumum olursa seni müthiş cezalandırırım, bilmiş olasin.”

Nûşirevân 48 yıl hüküm sürdükten sonra adaletini dünyaya eser bırakarak her fani gibi ebedî âleme göçtü.

Fakat adaletle anılan adı unutulmayacaktı.

Nitekim meşhur divan şairimiz Zâtî onu şu övücü sıfatlarla anacaktır:

Velî Nûşirevân gitdi cihânda zindedür adı

İki ölmez oğullar idinipdür adli vü dâdı

Nûşirevân ölüp girmiştir ama adı hâlâ bütün canlılığıyla yaşamaktadır zira o, adalet ve doğruluk gibi iki ölmez oğul bırakmıştır.

Prof. Dr. Volkan TUZCU

BEYNİMİZ

Yaklaşık 100 milyar nöron, yani beyin hücresi ve 1 trilyon glial (yardımcı) hücrelerden oluşan ve ağırlığı 1,2 kg civarında olan beynimizin olağanüstü özellikleri vardır. Eğer insan beyni bir bilgisayar olsaydı, şu anki kapasitesi ile saniyede 38 bin trilyon işlem yapabiliirdi. Dünyanın en güçlü süper bilgisayarı "BlueGene" bunun sadece % 0,002'sini yapabiliyor. Yaklaşık bir kum tanesi kadar olan hacimde 100.000 civarında nöron ve 1 milyar civarında sinaptik bağlantı vardır. Bunun yanında beynimizde tek çeşit nöron da yoktur. Yaklaşık 10.000 çeşit nöron mevcuttur.

Çok yoğun bir çalışma temposunda olan beynimizin ciddi bir enerji ihtiyacı vardır. Beynimiz vücut ağırlığının %2'sini teşkil ettiği halde, vücudun toplam oksijen ve kalorisinin %20'sini kullanır. 5-10 dakika civarında oksijensiz kalması kalıcı beyin hasarına yol açar.

Sinir uyarıları saatte yaklaşık 400 km hızla beyne girer ve çıkar, yani Formula 1 yarış arabalarından daha yüksek bir hızla iletim gerçekleşir. Beynimizin yaklaşık %5'i bilinçli işlemler için kullanılır. Geri kalanı ise bilinç altı olarak adlandırılan ve biz farkına varmadan gerçekleşen işlemleri gerçekleştirir. Beynin çoğu uykuda bile aktif çalışmaktadır.

Yaklaşık 640 km damar yolu beynimiz sarmıştır. Bu damarların tıkanması beyin hücrelerinin beslenemeyip ölmesine yol açar. Dolayısıyla bu kadar uzun ve ince damar yapısının hayat boyu sağlıklı kan akımını sağlayabilmesi büyük bir nimettir.

Nöronlar aralarındaki sinaps adlı bağlantılar ile haberleşir. Her bir nöron hücresinin 1000 ila 10000 arası sayıda sinapsı vardır. Dolayısıyla milyarlarca beyin hücresinin trilyonlarca bağlantıları vardır. Bu bağlantılar doğuştan genetik olarak belirlenmişse de, hayat boyunca yeni bağlantılar oluşur.

Hatta her yeni ezber ya da hatıra, yeni bağlantıların oluşmasına yol açar. Sinapslardan hem kimyasal hem de elektriksel sinyaller iletilir. Uyanıkken bir insan beyninin toplam ürettiği elektrik, küçük bir ampulün yanması için yeterli miktardır.

Bu kadar mükemmel bir organın gelişmesi de çok hassas bir ortam gerektirir. Hamileliğin erken döneminde dakikada 250.000 yeni nöron oluşur. Dolayısıyla bu dönemde her dakikada milyonlarca nöronlar arası bağlantı da oluşmaktadır. Rabbimiz bebeğin gelişmesi sırasında beyin en mükemmel şekilde gelişmesi için anne karnında son derece muazzam bir ortam hazırlamıştır. Ancak, fetal hayatta bebeğin beyinin düzgün gelişmesi için annenin sağlıklı bir hamilelik geçirmesi ve sağlıklı besinlerle beslenmesi son derece önemlidir. Örneğin yetersiz beslenme, grip gibi bazı hastalıklar bebeklerde şizofreni gelişmesini kolaylaştırır. Ayrıca, bu dönemde annenin sigara, alkol veya bazı ilaçları kullanması da bebeğin beyin gelişmesini çok olumsuz etkileyebilir.

Rabbimiz en iyi şekilde düşünebilmemiz için bize çok üstün ve mükemmel bir beyin bahşetmiş. Yukarıda özetlenen üstün özellikler tabii maksatsız bir şekilde bize verilmiş değildir. Beyin vasıtası ile faaliyet gösteren aklımızın yaratılış gayemize uygun kullanılması gerektiği birçok ayette vurgulanmıştır. **"Bilin ki gerçekten, ölümünden sonra yeryüzüne hayat verir. Şüphesiz Biz, umulur ki aklınızı kullanırsınız diye size ayetleri açıkladık"** (Hadid Sûresi 17. Ayet).

O halde Rabbimizin bize bahşettiği bu beyin ve akıl nimetlerini yerinde kullanmak, daima O'nun rızasını gözeterek hareket etmek yegane hayat gayemiz olmalıdır. Bize verilen bu melikeleri, sadece fani dünyanın emrine vermek sonu büyük bir iflas olması beklenen dehşet verici bir israftır.

Mehtap KAYAOĞLU

(Psikolojik Danışman & Psikoterapist)

Bilinçsiz Ebeveyn Olma Yöntemleri

Sizlerden sorular geliyor. Merak ettiğiniz konular var. Dilerseniz bugün önemsendiğim iki sorunun cevabını vereyim sizlere.

İlk soru şöyle;

Soru 1: “Çocuk yetiştirmek çok zor Mehtap Hanım. Galiba ne yaparsak yapalım iyi bir anne baba ölçmek zor. Bu konuda ne önerirsiniz?”

Cevap: Çocuk yetiştirmenin kolay bir iş olmadığına hepimiz farkındayız değil mi?

Uzaktan kolay görünen “Aman canım, abartmaya gerek yok, nasılsa büyür...” gözüyle baktığımız, içine düşüldüğünde insanı canından bezdiren süreç haline gelebilen bir debelenme halidir anne/baba olmak.

Danışmanlık hizmeti verdiğim ailelerde dikkatimi çeken iki türlü bilinçsiz anne/baba psikolojisi var:

Birinci grup anne/baba; aslında başarılı, saygın, çevrelerinde sevilen/değer verilen, çocuklarına karşı yeterince iyi davranışlar sergileyen kişiler oldukları halde, sanki dünyanın en başarısız ve beceriksiz ebeveyni kendileriymiş gibi hissedip, çocuk yetiştirme konusunda sınıfta kalmışlar gibi üzülen, anne/babalık özgüvenleri yerlerde sürünenler.

İkinci grup anne/babalar ise; çocuk yetiştirmenin aslında fazla da abartılmayacak bir durum olduğunu düşünerek, kendilerinin büyüme dönemindeki “olağan” hallerinden yola çıkarak, eğitime ve çocukla kurulacak iletişime yeterince yatırım yapmadıkları için, evlatlarıyla kuramadıkları bağlar nedeniyle endişelenenler.

İkisinde de bir acayıklık hissediyorsunuz değil mi?

Birincisindeki düşünsel hata, yeterince emek verilmesine rağmen, gerekli anne/babalık özgüveninin olmaması ve mükemmeliyetçi ya-

pılanma nedeniyle yaptığı hiçbir şeyi yeterli görmeyerek, çocuğa karşı muntazaman suçluluk duyguları beslemekten kaynaklanan eziklik psikolojisidir.

İkincisindeki düşünsel hata ise; çocukla ilişim kurma ve çocuğun duygularını anlama noktasında yeterince yatırımı yapmadığı halde, sanki yapmış, ona rağmen işler yolunda gitmiyormuş gibi hisseden, grandiyöz yapının eşlik ettiği, endişe/kaygı yaşama psikolojisidir.

Bazılarınızın “İkisini toplayıp ortadan bölerseniz her şey yoluna girer Mehtap Hanım..!” şeklinde matematiksel işlem tavsiyelerinizi duyar gibi oluyorum doğrusu... haklısınız... ikisinin orta yolunu bulmak lazım çünkü...

İkisi de bilinçsiz yapılanma..!

Birincisi, verdiği şeyin farkında değil; ikincisi, vermediği şeyin!

Çocukla kurulması gereken duygusal ilişki açısından bakılacak olursa;

Birincisi, çocuğuna karşı hissettiği sevgi duygularını gereğinden fazla dışa vururken; ikincisi çocuğuna karşı hissettiği sevgi duygularını içine atma/gizleme eğilimindedir.

Birincisi, çocuğuna karşı her anlamda bağımlı ve aşırı cömert davranırken; ikincisi, çocuklarının aileyle birliktelik ve beraberlik duygularına karşı aşırı duyarsızdır.

Birincisi, çocuğunun büyüme dönemi özelliklerini ve yaşına göre ihtiyacı olan duygularını aşırı önemserken; ikincisi, çocuğun büyüme dönemi özelliğiymiş, belirli yaşlarda belirli durumlara karşı dikkatli davranmak gerekmiş gibi gelişim süreçlerine karşı umursamazdır.

Birincisi, çocuğunu aşırı ilgiye boğma eğilimindeyken; ikincisi, çocuk evde yokmuş gibi yaşayabilmektedir.

Biricisi, çocuğuna iyi davranacağım, onu hiç kırmayacağım diye anne/baba olma sınırını bir türlü çizemezken; ikincisi, anne/baba oluşunu neredeyse her an hatırlatacak katı sınırları olan bir hayat tarzı yaşayıp gitmektedir...vs. örnekleri uzatmak mümkün.

Birinci veya ikinci farketmez, bilinçsiz şekilde çocuk yetiştirirken anne babalar farkında olmadan çocuklarına benzer şekilde zarar veriyor aslında. Çünkü aşırı koruyup kollamada da çocuğu kendimizden bağımsız bir kişi olarak görememe psikolojisi var, ikinci tutum olan çocuğu baskılamada da.

İkisinde de çocuğa karşı geliştirilmiş bir bilinçaltı özgüven sorunu var. Birincisi aşırı kolladığı için, kendisi olmasa çocuğunun hiçbir şey yapamayacağına inanır, ikincisi çocuğun kendi sözünden çıkamayacağına odaklanır. Sanki her iki tutumda da dikkat çeken bir yan var farkettiniz mi? Hükümdar anne/baba!

En güzeli ne biliyor musunuz? Allah'tan çocuklar esnek! Onlar biz yetişkinlere oranla daha anlayışlı!

Bizi ve tepkilerimizi, bizim onları tanıyıp anlamamız gerektiğinden daha iyi biliyorlar! Yaptığımız her türlü destek ve iyi niyetli yanlış davranışların, onlara olan sevgiden ve onlara zarar gelme kaygısından kaynaklandığını hissedebiliyorlar!

Anne/baba olmanın doğasında yer alan iyi niyetimizin yanına, büyüttüğümüz çocuğu daha yakından tanıyabileceğimiz tatlı bilgiler eklersek fena olmaz bence diyeyim... ve bitireyim...

Soru 2: Çocuklar kaç yaşında internetle tanışmalı?

Cevap: İlginç bir tartışma konusu başlatmak gerekiyor ülkemizde; “Çocuklar kaç yaşında teknolojiyle tanışmalı? Kaç yaşına kadar onları teknolojiden korumalıyız?”

Uzmanlar ikiye veya daha fazla sayıda kutba ayrılırlar yüksek ihtimalle; ama benim nerede olacağım belli! Zira, ebeveynlerin hamilelik sırasında yüksek görüntü ve ses kalitesiyle, anne karnındaki bebeğin tüm hareketlerini izlemek için yarıştığı; anne doğum odasında yavrusunu dünyaya getirirken, babasının elinde yüksek teknoloji ürünü akıllı telefonuyla bebeğin gelişini an be an kameraya çektiği dünyada, çocuğu nasıl olur da bu teknolojinin dışında tutmaktan bahsedebiliriz?

Çocuk kaç yaşında teknolojiyle tanışmalı sorusuna verilecek en güzel yanıt: **“Tanıştı bile! Ultrasonda onu izlediğinizde size gülücük dağıtarken tanıştırdınız onu teknolojiyle!”**

Günümüzde çocuk, son teknolojiyle donatılmış hastanelerde, teknoloji aracılığıyla içerden el sallayarak, yine teknolojinin ortasına doğuyor. O halde doğru soruyu sormak gerekir diye düşünüyorum: “Çocuklarımızı teknoloji konusunda bilinçli hale getirirken nelere dikkat etmeliyiz?”

Tam da bu noktaya dikkat lütfen! **Teknolojiyle zaten tanıştılar, bilinçli hale getirmek için neler yapmalıyız?**

Bilinçli hale getirmenin en önemli yolu, kişinin bu konuda kendisinin bilgi sahibi olmasından geçiyor. Tarih boyunca anne/babanın görevi, evladına rehberlik etmesidir. Eğer anne ve baba olduysanız, artık bazı şeyleri kendi keyfinize göre yapma şansınız kalmamış demektir. *Evladınızın doğduğu dünyayı tanımalı, o dünyanın kurallarını bilmeli, kuralların aktarımını yapabilmelisiniz.*

Çocuklar, kendilerine yol gösterecek kadar önlere, ellerinden tutup destek olacak kadar yanlarında olabilen anne babaya ihtiyaç hissediler. Yol gösteriyorum zannederken onları durdurmak, elinden tutuyorum zannederken sendeleyip düşmelerine vesile olacak ebeveyn kadar korkunç imtihan yoktur.

Bir çocuğun başına gelebilecek en ağır durum; anne babasına annebabalık yapmak zorunda kalmasıdır. Farkında mısınız bilmiyorum; ama günümüz annebabasına evlatları teknoloji konusunda anne babalık yapmak zorunda kalıyor. Teknolojiyi anne babasına evladı öğretiyor.

Silkelenme zamanı...! İçine doğulan teknolojiyi tanıyarak sevip, kullanımı hakkında gerçekçi bilgileri aktarma zamanı sevgili okurlar!

Demek ki; günümüz dünyasında teknoloji ilerledi ve çocukların internetle tanışmamaları mümkün değil. Evde internet ve bilgisayar varsa ki var çocuk zaten o ortama doğuyor.

Genel olarak söylemek gerekirse 2 yaşından sonra çocuk bilgisayarla yarı bilinçli ilgilenmeye başlar. Çocuk istesenez de istemesenez de “çevrimiçidir” artık.

Anne babaların korktuğu ve internet bağımlılığı diye endişelendiğimiz haller, çocukların internetle yanlış başlangıç yapmaları ve kullanırken duygusal ve teknik ihlaller yapmalarından kaynaklanıyor.

Çocuğumuzun internetle doğru şekilde tanışmasını istiyorsak, onu sadece oyun aracı olarak tanıtmayız. Çocuğumuzu kucağımıza alır ona ekrandan masallar okuruz. Birlikte bazı nesnelere bakar isimlerini söylemeye çalışırız. Çocuk şarkıları bulur birlikte şarkılar söyleriz. Bu faaliyetlerin tamamını gün içinde kitaplardan okuyarak ve evin içinde dans ederken şarkılar söyleme şeklinde de yaparız. Yani eğlenceyi sadece ekranda bulmaz, bizimle eğlenmekten zevk aldığına ise kendisini ekran başına mahkum etmez. Buradaki espri önemli, ekran bizimle eğlenceli olmalı, oyun bizimle onu güldürmeli. Yani internet ortamına sosyal ilişkimi ve duygusal paylaşımlarımızı ekmeliyiz.

Kucağımıza aldığımız bebeğinizle hikaye okumak, renkli görüntüleri izlemek, çocuğa çoklu zeka gelişimi için ortam oluşturan oyunlar oynayarak internetle tanıştırabilirsiniz.

Günümüzde internet bağımlılığı yaptığını düşünüp kaygılandığımız oyunlar çocukları geliştirmeyen ve sosyal hayattan koparan oyunlardır. Bunlar da gökten zembille çocuğunuzun hayatına düşmüyor! Kontrolsüz kullanım ve doğru amaçlarla kullanmayı bilmeyen, sadece oyun amacıyla bilgisayar başına oturan çocukların başına geliyor. Oysa başlangıçtan beri çocuk bilgisayarı/interneti araştırma aracı, merak ettiklerini bulup okuyacağı dev ansiklopedisi olarak tanısaydı bağımlılık nesnesine dönüşmeyecekti.

Çocuklar merak eder, her şeyi sorar dururlar. Bazen kitaplar karıştırarak, bazen internette kütüphaneleri karıştırarak bilgi edinme ortamı oluşturabiliriz. Böylece interneti dünyaya açılan pencere olarak algılar, sadece oyun/eğlence aracı olarak değil!

Yazılacaklar çok, söylenecekler bitmez. Bugünlük bu kadar diyelim.

Sevdiklerinize çevrimiçi kalın... ve sevgiyle kalın...

ZİKİRLER, DUALAR VE FAZİLETLİ AMELLER

CEMÂZİYELEVVEL AYININ NAMAZLARI

Cemâziyelevvel ayının yirmi birinci gecesi (29 şubat pazartesiye 1 mart salıya bağlayan gece) ekserî evliyâullâha mânevî mîrac nasip olduğu için o gecenin ihyâsı îcab eder ki o gecenin ihyâsı niyetiyle iki rekât dahi kılınsa en azından “Âmenerrasûlü” bile okunsa ihyâdan sayılır.

Cemâziyelevvel ayının yirmi yedinci gecesi (6 mart pazarı 7 mart pazartesiye bağlayan gece) iki selamla sekiz rekât kılınır, her rekâta Fâtiha’dan sonra Vedduha Sûresi bir kere okunur.

Sonra ay bitene kadar: «سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ» “Sübbûhun Kuddûsün” zikrine devam edilerek o ay ihyâ edilir ki, bu amellerin yüceliğinden bu ayın azameti de anlaşılmiş olur. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:53-54)

CEMÂZİYELÂHİR AYININ NAMAZLARI

Cemâziyelâhir ayının ilk gecesi (9 mart çarşambayı 10 mart perşembeye bağlayan gece) kolaya gelen sûrelerle iki rekât namaz kılınır, namaz bitirildikten sonra çokça istiğfarda bulunulur.

Cemâziyelâhir ayının onuncu gecesi (18 mart cumayı 19 mart cumartesiye bağlayan gece) altı selamla on iki rekât kılınır, her rekâta Fâtiha’dan sonra Kureyş Sûresi bir kere okunur. Bu namazın ardından Yûsuf Sûresi okuyanı Allâhu Te’âlâ o sene geçim darlığından korur ve âhir zamanın sıkıntılarında muhafaza buyurur. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:54)

RÛMÎ TAKVİME GÖRE (ESKİ) MART AYININ İLK ÇARŞAMBA (15 mart salı) 16 mart çarşambaya bağlayan) GECESİNDE OKUNACAKLAR

Büyük Velî Mâü'l-Ayneyn (Kuddise Sirruhû) **Hazretleri**'nin beyânı vechile; safer ayının son çarşamba gecesi okunacak olan dualar bir de rûmî takvime göre olan mart ayının ilk çarşamba gecesi yani 15 mart salıyı 16 mart çarşambaya bağlayan gece akşam namazından sonra bir senelik belalardan korunmak için okunur ki o dualar şunlardır:

12 kere:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱﴾ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿۲﴾ مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ﴿۳﴾ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ
نَسْتَعِينُ ﴿۴﴾ إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿۵﴾ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ
وَلَا الضَّالِّينَ ﴿۶﴾﴾

100 kere:

﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾

“O Rahmân ve O Rahîm olan Allâh’ın ismiyle!”

100 kere:

﴿بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ.﴾

“O **Allâh**’ın ismiyle (akşamladım) ki, Onun ismiyle birlikte (olana) ne yerde, ne de gökte hiç bir şey zarar veremez. O, hakkıyla işiten, çok iyi bilendir.”

100 kere:

«لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.»

“Günahlardan dönüş ve ibadete kuvvet ancak yüce ve ulu olan **Allâh-u Te‘âlâ**’nın yardımıyla.”

27 kere Kadr Sûresi:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ﴿۱﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ﴿۲﴾ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ ﴿۳﴾ تَنْزِيلُ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ أَمْرٍ ﴿۴﴾ سَلَامٌ هِيَ حَتَّى مَطْلَعِ الْفَجْرِ ﴿۵﴾

“O **Rahmân ve O Rahîm olan Allâh**’ın ismiyle! **Muhakkak Biz onu** (o ebedî mucize olan Kur’ân-ı Kerîm’i) **Kadir Gecesi**’nde (Levh-i Mahfûz’dan, birinci kat semaya) **topluca indirdik. Kadir Gecesi’nin ne** (kadar büyük bir gece) **olduğunu sana bildirmiş olan şey de nedir?**

(Kimse bilemez ki bildirsin! İşte şimdi Ben sana bildiriyorum ki;) **Kadir Gecesi** (içerisinde Kadir Gecesi bulunmayan) **bin aydan daha hayırlıdır! Melekler de, Rûh** (diye adlandırılan Cebrâîl (Aleyhisselâm)) **da** (o geceden bir dahaki seneye kadar takdir edilmiş olan) **her önemli işten dolayı Rablerinin izniyle onda iner de iner.** (Başka zamanlarda Allâh-u Te‘âlâ hem bela hem de selâmet takdir ederken,) **o** (geceki takdirler), **fecir doğuncaya kadar ancak bir selâmettir!**” (Kadr Sûresi:1-5)

Sonunda şu salevât-ı şerîfe okunur:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ تَسْلِيمًا.»

“Ey **Allâh**! **Nebiyi-i Ümmî olan Efendimiz Muhammed**’e, âline (Ehl-i Beytine) ve sahâbesine çokça salât et ve çokça selâm et!”

Bunlara ilâveten her çarşamba gecesi okunması tavsiye edilen 4 zikirten bu sayılanların dışında kalan 2 zikir yapılır. Yani 100 kere «يَا خَالِقُ!» “Yâ Hâlik!” zikri okunur, 100 kere de «سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ» “Sübbûhun Kuddûsün” tesbîhi zikredilir. (Mâü’l-Ayneyn, Na’tü’l-bidâyât, sh:168)

DOKSAN BEŞİNCİ İSM-İ ŞERİF «الْبَدِيعُ» İSM-İ ŞERİFİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâü’l-Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (Rahimehumüllâh)ın beyanları vechile; «الْبَدِيعُ» ism-i şerîfi “Zâtında, sıfatlarında ve fillerinde eşi ve benzeri olmayan, mimsalsiz bir şekilde (örnek görmeden) yaratan, îcâd eden ve işini güzel yapan” anlamındadır.

Allâh-u Te‘âlâ’nın hiçbir benzeri ve örneği yoktur. Bedî‘ olan Zat; varlıkları yoktan var edendir. Sanatının şaşırtıcı güzelliklerini, üstünlüklerini ve hikmetinin garipliklerini ortaya koyan Odur.

İbni Kesîr (Rahimehullâh) Bedî‘ ism-i şerîfi hakkında şöyle demiştir: “(Yarattıklarını) daha önce bir misali (benzeri) olmadan yaratan, ortaya çıkaran ve var edendir.”

Kurtubî (Rahimehullâh) ise bu ism-i şerîfin mânâsıyla alâkalı olarak şu açıklamayı yapmıştır: “Bedî‘ olan Zat; daha önce bir tarifi, şekli ve benzeri olmayan şeyleri yoktan var eden ve îcâd edendir.”

Halîmî (*Rahimehullâh*) da bu ism-i şerîf husûsunda şöyle demiştir: “Bedî’ olan Zat; daha önce hiçbir benzeri olmadan bir şeyi yaratandır. **Allâh-u Azze ve Celle** Kur’ân-ı Kerîm’de:

﴿بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾

‘(Allâh-u Te‘âlâ) **göklerin ve yerin eşsiz yaratıcısıdır**’ (*Bakara Sûresi:117 ve En‘âm Sûresi:101*) buyurarak bize, Kendisinin göklerin ve yerin eşsiz ve benzersiz yegâne yaratıcısı olduğunu beyan etmiştir. Âyet-i kerîmede geçen ‘Bedî’ kelimesi ‘Mübdi’ anlamındadır. ‘Mübdi’ ise ‘Daha önce olmayan bir şeyi yoktan var eden’ demektir.

Bütün varlıklar **Allâh-u Te‘âlâ**’nın ibdâ‘ına (yoktan var etme gücüne) işaret etmektedir. Bu nedenle **Allâh-u Te‘âlâ** Bedî’ ve Mübdi’ olarak isimlendirilmeyi hak etmektedir.”

İmâm-ı Gazâlî (*Rahimehullâh*) ise bu ism-i şerîfi şöyle açıklar: “Zâtında, sıfatlarında ve fiillerinde **Allâh-u Te‘âlâ**’ya benzeyen hiçbir varlık olmadığı gibi varlığının kaynağı Ona dayanan hiçbir şey de Kendisine benzemez. O **Allâh-u Te‘âlâ** mutlak Bedî’dir (misalsiz -örneksiz- yaratandır.)”

Bu ism-i şerîf Kur’ân-ı Kerîm’de iki kere zikredilmektedir ki bunlardan biri Bakara Sûresi’ndeki:

﴿بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾

“O, **göklerin ve yerin Bedî’idir** (eşsiz ve örneksiz yaratıcısıdır). O bir iş(in meydana gelmesin)e hükmettiği zaman, ona ancak: ‘Var ol’ buyurur, o da hemen meydana geliverir” (*Bakara Sûresi:117*) âyet-i kerîmesidir, diğeri de En‘âm Sûresi’ndeki:

﴿بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنَّىٰ يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ وَلَمْ تَكُنْ لَهُ صَاحِبَةً وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ﴾

“(Allâh-u Te‘âlâ herhangi bir âlet, madde, zaman ve mekân gibi şeylere ihtiyaç duymaksızın) **göklerin ve yerin eşsiz yaratıcısıdır. Kendisi için hiçbir eş mevcut** (olması mümkün) **değilken, Onun için bir çocuk nasıl olabilir?! Her şeyi O yaratmıştır ve O her şeyi** (hakkıyla bilen bir) **Alîm’dir**” (*En‘âm Sûresi:101*) âyet-i kerîmesidir.

İnsanoğlu değil kâinâta, kendi nefesine bile baktığında **Allâh-u Te‘âlâ**’nın yaratma sanatının ve kudretinin ne kadar hârikulâde olduğunu anlayacaktır. Zaten Rabbimiz bu hususta şöyle buyurmaktadır:

﴿خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُورَكُمْ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ﴾

“O, **gökleri ve yeri** (mükelleflere imtihan yurdu olması gibi üstün bir hikmet ve) **hak** (olan bir gaye) **ile yaratmıştır. Sizi şekillendirmiş ve** (diğer canlılar içerisinde) **sizin sûretlerinizi pek güzel yapmıştır.** (Bu yüzden kendi şeklinizi hiçbir canlının sûretiyle değışmek istemezsiniz.) **Varış da ancak Onadır.**” (*Teğâbün Sûresi:3*)

Kâinâttaki harika ve eşsiz yaratışı hakkında da şöyle buyurmuştur:

﴿وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ صُنَعَ اللَّهُ الَّذِي اتَّقَنَ كُلَّ شَيْءٍ إِنَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ﴾

“(Sûr’a ilk üfürülüşte) **dağları görürsün de, onları yerlerinde duran şeyler sanırsın, halbuki onlar** (rüzgârların hızla sürüklediği) **bulutların geçişi gibi geçip gitmektedir** (ama büyüklüklerinden ve yoğunluklarından dolayı süratlerini fark edemezsin). (İşte bütün bunlar, yarattığı) **her şeyi sağlam yapmış olan O Allâh’ın sanatı olarak** (gerçekleşecektir). **Şüphesiz ki O, yapmakta olduklarınızı** (n görünen ve görünmeyen her yönünü hakkıyla bilen bir) **Habîr’dir.**” (*Neml Sûresi:88*)

Sonuç olarak şu çok zâhir (ayan beyan meydanda) olan bir husustur ki **Allâh-u Te‘âlâ** yarattığı her şeyi eşsiz bir sûrette halketmiştir.

Bu ism-i şerîf hadîs-i şerîflerde de zikredilmiştir. Nitekim Enes (*Radyallâhu Anh*) şöyle anlatmıştır:

عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ أَنَّهُ كَانَ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ جَالِسًا وَرَجُلٌ يُصَلِّي، ثُمَّ دَعَا: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِأَنَّ لَكَ الْحَمْدُ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْمَنَّانُ، بَدِيعَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ! يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ!»، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَقَدْ دَعَا اللَّهُ بِاسْمِهِ الْعَظِيمِ الَّذِي إِذَا دُعِيَ بِهِ أَجَابَ، وَإِذَا سُئِلَ بِهِ أُعْطِيَ.»

“(Bir keresinde ben) Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) ile beraber otururken bir adam namaz kılıyordu. (Namazdan) sonra:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِأَنَّ لَكَ الْحَمْدُ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْمَنَّانُ، بَدِيعَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ! يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ!»

‘Ey **Allâh!** Ben Senden (şu isimlerin hürmetine) istiyorum ki; gerçekten bütün hamdler ancak Sana mahsustur, Senden başka hiçbir ilâh yoktur, Sen çok lütfkârsın, göklerin ve yerlerin eşsiz yaratıcısı. Ey celâl ve ikrâm sahibi! Ey Hayy! Ey Kayyûm!’ diye dua etti. Bunun üzerine **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*): ‘**Andolsun ki elbette o, Allâh’ın en büyük ismiyle Ondan dilekte bulundu ki, Kendisine o isimle dua edilince kabul eder, Kendisinden onunla bir şey istenince verir**’ buyurdu.” (*Ebû Dâvûd, Vitr:23, no:1497, 1/554*)

Her kim **Allâh-u Te‘âlâ**’nın Bedî‘ olduğunu idrak ederse, Onu ve eşsiz bir sanatla yarattığı bütün mahlûkatını çok sever.

Kulun Bu İsm-i Şerîfle Tealluku (mânâsını bilip, bu ism-i şerîfin sahibi olan **Allâh-u Te‘âlâ** ile alâka kesbetmesi); **Allâh-u Te‘âlâ**’nın hârikulâde olan yaratışına bakıp ondan ibret alarak Ona karşı lâyık-ı vechile tâzim etmesiyle olur.

Kulun Bu İsm-i Şerîfle Tehalluku (ahlâklanması); faziletli ve övülmüş olan eşsiz ameller işleyip insanı rezil edecek hallerden uzak durmasıyla olur.

Kulun Bu İsm-i Şerîfin Hakîkatiyle Tehakkuku (hemhal olması) ise; Bedî‘ olan Rabbini müşâhede ederek (görür gibi olma halini kazanarak) kalbin sükûnet ve karar bulması ile olur. (*Ahmed el-Bûnî, Şemsü’l-me‘ârif, matbû nüsha, 4/109-110, mahtut nüsha, sh:1138; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi’l-hüsnâ, sh:124-125; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü’l izzî’l-esnâ fi şerhi esmâillâhi’l-hüsnâ, sh:100; Mâu’l-Ayneyn, Fâtiku’r-ratik alâ Râtiki’l-fetk, sh: 344; Yûsuf en-Nebhânî, Se‘âdetü’l-dâreyn, sh:527-528; Hâmid Ahmed et-Tâhir, el-Câmi‘u li esmâillâhi’l-hüsnâ, sh:41-42; Ali Hicâzî, en-Nûru’l-esnâ fi şerhi esmâillâhi’l-hüsnâ, sh:232-233; İbnü Acîbe, Tefsîru’l-Fâtihati’l-kebîr, sh:328-329*)

«الْبَدِيعِ» İSM-İ ŞERİFİNİN BAZI HAVÂSSI

1) İsteklerin gerçekleşmesi ve zararların defi için 70.000 kere okunursa, **Allâh-u Te‘âlâ**’nın izniyle bunlar hâsıl olur.

2) Her farz namazdan sonra bu ism-i şerîfi 86 kere okuyan kişiye **Allâh-u Te‘âlâ**’nın nuru tecellî eder ve o kişi kendisine itaat olunan şerefli birisi haline gelir.

3) Her kim 1000 kere:

«يَا بَدِيعَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ!»

‘Ey göklerin ve yerin eşsiz yaratıcısı’ diye zikrederse, sıkıntı, hüzn ve kederleri zâil olur.

4) Bu ism-i şerîfi zikretmeye devam eden bir sanat erbâbı ise sanatında terakkî eder, ürettiği ürünler kabul görür. Ayrıca her hangi bir şey îcâd etmek isteyen kişi de bu hedefinde muvaffak (başarılı) olur.

5) Bu ism-i şerîfin zikriyle hemhâl olan kişiler, ilâhî ilimlere ve mârifetlere nâil olurlar.

6) Mesleğinde terakkî etmek ve bulunduğu makamdan azledilmemek için bu ism-i şerîf Müşterî (Jüpiter) saatinde; (pazar günü ikindi namazı vaktinde, pazartesi günü zeval vaktinde, salı günü akşam namazı vaktinde, çarşamba günü öğlen namazı vaktinde, perşembe günü sabah namazı vaktinde, cuma günü öğlen ile ikindi vakti arasında, cumartesi günü ise kuşluk vaktinde) 86 kere okunur.

7) Bu ism-i şerîfin bütün hâssalarından (özelliklerinden) müstefîd olmak, hâssaten kalp gözünün mânen açılması, meslek ve sanatta muvaffak olmak, umduğuna nâil olup korktuğundan emin olmak için bu ism-i şerîf 86 kere zikredildikten sonra şu duanın okunması çok faydalıdır:

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، اللَّهُمَّ أَنْتَ بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، وَمُبْدِعُ جَمِيعِ الْمَخْلُوقَاتِ عُلوِّيَّهَا وَسُفْلِيَّهَا خَلَقْتَهَا أَنْمُودَجًا بَغَيْرِ مِثَالٍ وَاخْتَرَعْتَهُمْ بِلَا مُعِينٍ وَلَا شَرِيكَ وَلَا دَلِيلٍ وَلَا عِمَادٍ، أَسْأَلُكَ اللَّهُمَّ بِقُوَّتِكَ عَلَى اخْتِرَاعِ أَنْوَاعِهَا وَاضْطِنَاعِهَا وَتَأْلِيفِ ذَوَاتِهَا وَبَيَانِ أَوْصَافِهَا وَتَصْوِيرِ صُورِهَا وَمَا أَوْجَدْتَ فِي أَكْنَافِهَا أَنْ تَكْشِفَ عَن قَلْبِي ظُلُمَاتِ الْكُتَائِفِ وَتُبْدِعَ فِي فُؤَادِي أَنْوَارَ الْمَعَارِفِ وَتُودِعَ فِي سِرِّي مِنْ أَسْرَارِكَ الْمُقَدَّسَةِ أَصْنَافَ اللَّطَائِفِ إِنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ بَدِيعُ الصُّنْعِ.»

“O Rahmân ve O Rahîm olan **Allâh**’ın ismiyle! Ey **Allâh**! Göklere ve yeri eşsiz yaratan, yukarıdaki ve aşağıdaki tüm mahlûkatı örneksiz yaratan ancak Sensin. Sen onları numûnesiz ve örneksiz olarak halkettin, yardımcısız, ortaksız, delilsiz ve direksiz olarak îcâd ettin.

Ey **Allâh**! Mahlûkatın türlerini yoktan var edip üstün bir sanat üzere îcâd, varlıkların kendilerini bir araya getirme, sıfatlarını açıklama, sûret (şekil)lerini tasvîr ve bütün yaratıklarının içerisinde îcâd ettiğin şeyleri eşsiz bir şekilde var etme kuvvetin hürmetine Senden dilerim ki kesîf varlıkların getirdiği karanlıkları kalbimden açıp gidersin, marifet nurlarını eşsiz bir şekilde gönlümde halkedesin ve kutsal nurlarından türlü türlü lütufları sır latîfeme tevdi edesin. Şüphesiz Sen, sanatları eşsiz olan **Allâh** ancak Sensin.”

8) Bu ism-i şerîf Erba‘în-i İdrîsiyye’de şu şekliyle mevcuttur:

«يَا مُبْدِعَ الْبَدَائِعِ لَمْ يَبْغِ فِي إِنْشَائِهَا عَوْنًا مِنْ خَلْقِهِ، يَا مُبْدِعُ!»

“Ey tüm eşsiz varlıkları, mahlûkatından hiçbir yardım istemeden yaratan! Yâ Mübdi‘ü!”

Bu ism-i şerîfin de belli başlı bazı havâssı şunlardır:

a) Sanat erbâbı olan bir kimse bu ism-i şerîfi her gün 40 kere okursa işinde ve mesleğinde çok maharet kazanır.

b) Fıkıh ilmi ile meşgul olan bir âlim bu ism-i şerîfi her gün 116 kere okursa fıkıh ilminde kendisine birçok kapı açılır.

c) Âlim olan bir kişi bu ism-i şerîfi her gün 232 kere okursa kendisine bilmediği birçok ilimler öğretilir.

d) Her kim bu ism-i şerîfi her gün 99 kere olmak üzere kırk gün boyunca okursa o kişinin kalbine ilim ve hikmet akıtılır.

e) Her kim bu ism-i şerîfi her gün 4444 kere olmak üzere doksan dokuz gün boyunca okursa **Allâh-u Te'âlâ** tarafından o kişiye ledün ilmi verilir.

f) Her kim hiç kimseye nasip olmayan ilimlere muttalî olmak isterse bu ism-i şerîfi her gün 10 kere olmak üzere (son gün cuma günü olacak şekilde) on gün boyunca okusun.

Cuma günü olduğunda En'âm, Yâsîn, Fetih ve Mülk sûrelerini, sonra da Tekâsür Sûresi'nden başlayarak Kur'ân-ı Kerîm'in sonuna (Nâs Sûresi'ne) kadar okusun. Bunu böyle yapan kişi gece yarısı olduğunda bu isteğini **Allâh-u Te'âlâ**'ya arz ederse birçok ilimlere vâkıf olur.

g) Her kim bu ism-i şerîfi her gün 100 kere okursa yüksek mertebelere ulaşır.

h) Her kim bu ism-i şerîfi her gün 99 kere okursa kendisine ilim, mârifet ve hikmet verilir. İnsanlar kendisinden istifade eder, ayrıca **Allâh-u Te'âlâ** ile arasındaki mânevî perdeler kalkar, kendisinde acayip şeyler müşâhede eder ve şânı yükselir. Ayrıca bunda kendisi için dînî ve dünyevî birçok faydalar vardır.

i) Her kim bir kuyu kazar da oradan çıkan suyun miktarı yetersiz ve az olursa, ayın dolunay olduğu ve yengeç (20 haziran-22 temmuz), akrep (22 ekim-21 kasım) ve balık (18 şubat-20 mart) burçlarından birine denk geldiği bir dönemde bu ism-i şerîfi kırmızı bir bez parçası üzerine bakırdan bir iğne ile misk, zâferan (safran) ve gül suyu karışımından yapılan bir mürekkeple yazsın, ardından üzerinde ism-i şerîf yazılı olan kırmızı bez parçası üzerine bu ism-i şerîfi 1000 kere okusun ve sonra:

﴿وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ عُيُونًا﴾

“**Yeri gözeler halinde fıskırtık**” (Kamer Sûresi:8'den) âyet-i kerîmesini okuyarak o bezi kuyuya atsın, böyle yaparsa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o kuyunun suyu çoğalır.

Not: Bu ism-i şerîfin havâssını terceme ettiğimiz risalelerden biri olan “**er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâi'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdiy-ye**” isimli eserin müellifi **Şeyh Muhammed et-Tûnusî** (Rahimehullâh) bu maddede şu mâlûmâtı serdetmiştir: “Ben evimde bir kuyu kazmıştım, fakat suyu çok azdı. Bundan dolayı çok canım sıkıldı ve kuyuyu toprakla kapatmaya karar verdim. Daha sonra bu fâide aklıma geldi ve aynı şekilde bu terkibi geceleyin ihlaslı bir şekilde uyguladım. Yatağa yattım ve uyudum, sonra geceleyin su sesiyle uyandım.

Çünkü kuyu dolmuş taşıyordu. Evin içi tamamen su ile doldu. Komşular ip kullanmadan kaplarını su ile doldurdular. İşte bu anlattıklarımın hepsi bu ism-i şerîfin bereketiyle oldu.”

i) Bu ism-i şerîf kemâlî isimlerdendir. Bu ism-i şerîfi zikredip faydalarına nâil olmak ismi Mûsâ olanlara çok uygun düşer. Zira **Mûsâ** (Aleyhisselâm) bu ism-i şerîfin bereketiyle zamanındaki insanların en kavîsi (güçlüsü) olmuştu.

(Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâi'l-erba'în, Yazma Nüsha, Ayasofya, no:377, verak:114; Ayasofya, no:3358, verak:146; Yazma Bağışlar, no:2773, verak:9; Beyazid Devlet, no:1256, verak:18; ibnü Hatîrid-dîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:249-250; Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye, sh:35-36; Fazlullâh Muhammed ibnü Eyyûb, Fetâve's-sûfiyye, verak:141; Habîb el-Attâs, el-Atiyyetü'l-heniyye, sh:39)

Bu ism-i şerîfin îzâhında zikredilen mâlûmâtın kaynakları aşağıda zikredilmiştir.

(Ahmed el-Bûnî, Şemsü'l-me'ârif, matbû nüsha, 4/109-110, mahtut nüsha, sh:1138; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâil-lâhi'l-hüsna, sh:124-125; Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât, sh:55; Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk, sh:344; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l-ızzî'l-esnâ, sh:100; en-Nebhânî, Se'âdetü'd-dâreyn, sh:527-528; Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 1/175-176; Ali Hicâzî, en-Nûru'l-esnâ, sh:232-233, 536; Tefsîru'l-Fâtihati'l-kebîr, sh:328-329; Eyyûb ibni Abdillâh, Havâssu esmâillâhi'l-hüsna, sh:88, 105, Süleymaniye Kütüphanesi, Reşid Efendi Kısmı, no:2038)

DOKSAN ALTINCI İSM-İ ŞERİF «الْبَاقِي» İSM-İ ŞERİFİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu'l-Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (Rahimehumüllâh)ın beyanları vechile; «الْبَاقِي» ism-i şerîfi “Varlığının sonu olmayan” anlamındadır.

Bâkî kelimesi lügatta “Bekā” mastarından müştak olan (türeyen) bir sıfat olup “Sebat ve devam etmek, kesintiye uğramadan istikbâle (geleceğe) doğru sürüp gitmek” anlamına gelir ki böylece bu ism-i şerîf **Allâh-u Te‘âlâ**’dan başka her şeyin gelip geçici olduğunu ifade eden “Fânî” kelimesinin zıttıdır. Dolayısıyla **Allâh-u Te‘âlâ** için bu sıfat “Ebedî, sonsuz, dâimî, kalıcı ve ölümsüz” manalarına gelmektedir. Nitekim Kur‘ân-ı Kerîm’de Rabbimiz bu hakîkati şu ilâhî fermânıyla ifade buyurmaktadır:

﴿كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ﴾

“Onun Zâtı dışında her şey helâk olucudur (zira Ondan başka, varlığı kendinden olan hiçbir şey bulunmayıp, her şeyin varlığı Ona dayandığından, her an her şey yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu için, Onun dışındakiler yok hükmündedir).” (Kasas Sûresi:88)

Allâh-u Te‘âlâ Kendi Zâtından dolayı varlığı (mevcûdiyeti) vâcib olan Zattır ve Onun varlığı hiçbir şekilde yok olmaya kâbil değildir. **Allâh-u Te‘âlâ**’nın varlığının ezelden beri mevcut olması Onun Kadîm sıfatını, ilelebed pâyîdâr olması ise Onun Bâkî olma vasfını ifade eder.

Bâkî ism-i şerîfinin mânâsı hakkında şunlar söylenmiştir:

- 1) **Allâh-u Te‘âlâ**’nın varlığı hiçbir yönden yokluğu kabul etmez.
- 2) Rabbimiz varlığının başlangıcı ve sonu olmayan tek varlıktır.
- 3) **Allâh-u Te‘âlâ** Kendi bekâsı ile Bâkî’dir, varlıklar ise ancak Onun, varlıklarını devam ettirmesi ile var olabilmektedir.
- 4) **Allâh-u Te‘âlâ**’nın Bâkî olması; sonunda ölüm olmayan bir hayata sahip olan ebedî varlık olması demektir.
- 5) Bütün varlıklar yok olacak; sadece Onun varlığı devam edecektir.

Bu ism-i şerîf Kur‘ân-ı Kerîm’de bu şekliyle zikredilmemiş ama **Allâh-u Te‘âlâ**’nın Bâkî olduğu ifade edilmiştir. Mesela bu hususta Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

﴿وَيَبْقَىٰ وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ﴾

“(Hiçbir şeye muhtaç olmayıp, her şeye tam anlamıyla lütufta bulunan) **O celâl ve ikrâm sahibi olan Rabbinin Zâtı ise sürekli kalacaktır.**” (Rahmân Sûresi:27)

Yine aynı hususa işâreten şöyle buyrulmuştur:

﴿وَاللَّهُ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ﴾

“**Allâh pek hayırlıdır ve çok devamlıdır.**” (Tâhâ Sûresi:73’dan)

Halîmî (Rahimehullâh) bu ism-i şerîf hakkında şöyle demiştir: “Bâkî olmak **Allâh-u Te‘âlâ**’nın Kadîm olmasının gereğidir. **Allâh-u Te‘âlâ** bir şeye ihtiyaç duymadan ve öncesi olmadığı halde var olan yegâne varlık olduğuna göre, varlığının son bulması ve yok olması da mümkün olamaz. Çünkü var olduktan sonra tekrar yok olan her varlık, varlığını sağlayan sebebin ortadan kalkmasıyla yok olmaktadır. Kadîm olan **Allâh-u Te‘âlâ**’nın varlığı herhangi bir sebebe bağlı olmadığına göre, Yüce Zâtının varlığının son bulması ve yok olması da düşünülemez.

Eğer **Allâh-u Te‘âlâ**’nın varlığını sağlayan bir sebep olsaydı, bu sebebin ortadan kalkmasıyla Onun varlığının da yok olması düşünülebilirdi. Fakat biz biliyoruz ki Onun varlığı herhangi bir sebebe dayanmamaktadır. Zira Onun Zâtî sıfatlarından biri de ‘Kıyam bi nefsihi’dir yani varlığı Kendindedir. İşte bu da onun yok olmayacağını göstermektedir.”

Bekâ: Ebedîlik yani sonu olmamak anlamındadır. Zaten her şeyden önce akıl, varlığı başkasına bağlı olmayıp kendinden olan bir varlığın yok olmasını muhal görür. Zira bir şeyin yok olması, varlığının kendinden olmadığını gösterir.

Kıyam bi-nefsihî: Varlığı Kendinden olup, var olma bakımından başka bir şeye ihtiyaç duymamak anlamındadır.

İmâm-ı Ğazâlî (*Rahimehullâh*) ise bu ism-i şerîfi şöyle açıklar: “Geçmiş ve gelecek bizim için geçerli olan kavramlardır. Bize göre geçmiş; belirli bir sürenin geçmiş olmasını, gelecek ise; henüz gelmemiş zamanı ifade eder. Yani hayat bizim için kesinleşmiş geçmiş zaman, şimdiki zaman ve gelmesi muhtemel olan gelecek zamandan ibarettir. Halbuki **Allâh-u Te‘âlâ** için zaman kavramı geçerli değildir. Rabbimiz zaman üstü bir varlıktır. Çünkü zamanı O yaratmıştır. Bu nedenle zaman, Onun Zâtından hiçbir şey değiştiremez. Zaman henüz yaratılmadan önce zaman diye bir şey yoktu. O halde **Allâh-u Te‘âlâ**’nın varlığı, zaman yaratıldıktan sonra da önceden olduğu gibi aynen devam etmektedir.”

Allâh-u Te‘âlâ’nın Bâkî olduğunu idrak eden kişinin gözünden, bu sıfata hâiz olmayan bütün mah-lûkat silinir ve sadece Ezelî ve Ebedî olan **Allâh-u Te‘âlâ** kalır.

Kulun bu ism-i şerîften nasibi **Allâh** için **Allâh** yolunda şehit olmayı istemektir. Zira ölümsüzlüğün ancak o şekilde tadılacağı hakkında Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

﴿وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ﴾

“(Habîbim!) **Sakin ha sen Allâh yolunda öldürülmüş olan kimseleri ölümler sanmayasın. Bilakis dirilerdir, Rableri katında rızıklandırılmaktadırlar.**” (*Âl-i İmrân Sûresi:167*)

Müşlüman Türk milletinin örfünde (geleneğinde) ve genelde mezar taşlarının başında yazılı olan «هُوَ الْبَاقِي» “Ölümsüz olan ancak Odur” ifadesi, insanların mutlaka öleceğini vurgulayıp ona göre hazırlıklı olmamız gerektiğine irşad etmesi yönünden çok güzel bir uygulamadır.

Kulun Bu İsm-i Şerîfle Tealluku (mânâsını bilip, bu ism-i şerîfin sahibi olan **Allâh-u Te‘âlâ** ile alâ-ka kesbetmesi); bütün işlerinde Bâkî olan **Allâh-u Te‘âlâ**’dan başka hiçbir Kimseye itibar ve itimat etmemesiyle olur.

Ayrıca vefatından sonra hayırla yâd edileceği amelleri işleyerek devamlı güzel hatıralarla anılma-sına gayret etmesi ile meydana gelir.

Zira **Ebû Hureyre** (*Radıyallâhu Anh*)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا مَاتَ الْإِنْسَانُ انْقَطَعَ عَمَلُهُ إِلَّا مِنْ ثَلَاثٍ؛ صَدَقَةٍ جَارِيَةٍ، وَعِلْمٍ يُنْتَفَعُ بِهِ، وَوَلَدٍ صَالِحٍ يَدْعُو لَهُ.»

“**İnsan öldüğü zaman, (yaptırdığı câmi, çeşme gibi) devam eden sadaka, (yazdığı kitap ve okut-tuğu talebe gibi) faydalanılan ilim ve kendisine dua eden sâlih bir çocuktan ibaret üç şey dışında (tüm) ameli tükenir** (ancak bunlardan dolayı sevap defteri açık kalır).” (*Tirmizî, Ahkâm:36, no:1376, 3/53*)

Kulun Bu İsm-i Şerîfle Tehalluku (ahlâklanması); **Allâh-u Te‘âlâ**’nın ibadetinden bir an ayrı kal-maması ve bu hususta berdevâm (sürekli) olmasıyla ve **Allâh-u Te‘âlâ**’ya mânen yakın olabilme uğrunda nefsiyle mücâhede etmesiyle olur.

Kulun Bu İsm-i Şerîfin Hakîkatiyle Tehakkuku (hemhal olması) ise; Bâkî olan **Allâh-u Te‘âlâ**'nın Zâtında fenâ ve bekâ (kendi varlığını tüketip Onun varlığıyla mânevî hayata kavuşma) mertebelerini elde etmesiyle olur. (Ahmed el-Bûnî, Şemsü'l-me‘ârif, matbû nüsha, 4/110-111, mahtut nüsha, sh:1140; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:126-127; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l-ızzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:101-102; Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:344; Yûsuf en-Nebhânî, Se‘âdetü'd-dâreyn, sh:528; Hâmid Ahmed et-Tâhir, el-Câmi‘u li esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:39-40; Ali Hicâzî, en-Nûru'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:233-234; İbnü Acîbe, Tefsîru'l-Fâtihati'l-kebîr, sh:330)

«الْبَاقِي» İSM-İ ŞERÎFİNİN BAZI HAVÂSSİ

- 1) Bu ism-i şerîfi 1000 kere zikreden kişinin sıkıntıları zâil olur.
- 2) Bu ism-i şerîfi her farz namazdan sonra 113 kere zikretmeye devam eden kimse hastalık çekmez, **Allâh-u Te‘âlâ** kendisine hayır ve mutluluk kapılarını açar ve çok yüksek mertebelere nâil olur.
- 3) Bu ism-i celîli her gün 113 kere zikreden kişinin ömrü uzun, sıhhat ve âfiyeti dâim olup belalardan sâlim (kurtulmuş) olur. Bu kişi emir ve idare sahiplerinden ise hayatta olduğu sürece mülkû elinden gitmez.
- 4) Herhangi bir amel-i sâlihîn peşinden 100 kere «يَا بَاقِي!» diye zikreden kişinin ameli **Allâh-u Te‘âlâ** katında makbul olur.
- 5) Matlubuna ulaşmak, makam ve mevki sahibi olmak ve mânevî hallerden nasipdâr olmak için bu ism-i şerîf Şems (Güneş) saatinde; (pazar günü sabah namazı vaktinde, pazartesi günü öğlen ile ikindi vakti arasında, salı günü kuşluk vaktinde, çarşamba günü ikindi namazı vaktinde, perşembe günü zeval vaktinde, cuma günü akşam namazı vaktinde ve cumartesi günü öğlen namazı vaktinde) 113 kere okunur.
- 6) Bu ism-i şerîfin bütün hâssalarından (özelliklerinden) müstefîd olmak, hâssaten belalardan uzak kalmak, isteklere kavuşmak, makam ve mevki sahibi olup makamda dâimî kalmak, hayırlı kapıları açmak ve yüce mertebelere nâil olmak için bu ism-i şerîf 113 kere zikredildikten sonra şu duanın okunması çok faydalıdır:

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، اللَّهُمَّ أَنْتَ الْبَاقِي فَلَا انْتِهَاءَ لِوُجُودِكَ، وَأَنْتَ الصَّمَدُ الْقَيُّومُ الْأَزَلِيُّ، وَأَنْتَ الْحَيُّ الْبَاقِي فِي الْأَزَلِ بَعْدَ زَوَالِ الْأَسْبَابِ وَالْعِلَلِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَيَاتِكَ الَّتِي لَا تَمُوتُ أَبَدًا وَبِبَقَائِكَ الَّذِي لَا يَنْقُضِي وَلَا يَفْنَى وَبِعِلْمِكَ الْمُحِيطِ بِكُلِّ شَيْءٍ وَبِقُدْرَتِكَ عَلَى حَيَاةِ كُلِّ حَيٍّ أَنْ تُحْيِيَ قَلْبِي بِرَفْعِ الْحِجَابِ لِأَتَنَعَّمَ بِحَيَاتِكَ أَبَدًا وَأَبْقَى عَلَى تِلْكَ الْحَيَاةِ مُبْتَهَجًا سَرْمَدًا يَا غَايَةَ الْمَقْصُودِ وَالْمَمَالِ! يَا مُنْتَهَى الْأَمَالِ! يَا ذَا الْبَقَاءِ! يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ! أَنْتَ اللَّهُ الْبَاقِي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ.»

“Rahmân ve Rahîm olan **Allâh**'ın ismiyle!

Ey **Allâh**! Bâkî ancak Sensin, Senin varlığın için nihayet yoktur. Samed, Kayyûm ve Ezelîsin (hiçbir şeye muhtaç değilsin, her şeyi yönetensin ve evveli olmayansın). Sen ezelde diri olan, sebep ve illetler kaybolduktan sonra da bâkî kalacak olansın.

Ey **Allâh**! Ben Senden ebediyen ölmeyecek olan hayatın ve hiç bitmeyecek ve tükenmeyecek olan bekâ sıfatın hürmetine isterim ve her şeyi kaplayan ilmin ile, her diriye hayat verme kudretin bahşına dilerim ki mânevî perdeleri(mi) kaldırarak kalbimi ihya edesin ki ben Senin hayatınla ebedî nimetleneyim ve sonsuza dek (sürecek ebedî âhirette) o mânevî hayatla mesrur kalayım.

Ey nihâi olarak kastedilen ve ancak Kendisine dönülecek olan Zat! Ey tüm ümitler son olarak Kendisine bağlanan Zat! Ey bekâ sahibi! Ey celâl ve ikrâm sahibi! Bâkî olan **Allâh** ancak Sensin. Senden başka hiçbir ilâh yokur.” (Ahmed el-Bûnî, Şemsü'l-me'ârif, matbû nüsha, 4/110-111, mahtut nüsha, sh:1140; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:126-127; Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât ve teysîrû'l-mühimmât bi zikri esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:56; Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:344; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l-izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:101-102; Yûsuf en-Nebhânî, Se'â-detü'd-dâreyn, sh:528; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 1/176; Ali Hicâzî, en-Nûru'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:233-234, 536; İbnü Acîbe, Tefsîru'l-Fâtihati'l-kebîr, sh:330; Eyyûb ibni Abdillâh, Havâssu esmâillâhi'l-hüsnâ, -Fezâilü's-şühûr ve'l-eyyâm kitabının devamında- sh:88, 105, Süleymaniye Kütüphanesi, Reşid Efendi Kısmı, no:2038)

SIKINTILARIN, DERTLERİN VE KEDERLERİN

AÇILMASI, RIZKIN KOLAYLAŞMASI, HAPİSTEKİNİN KURTULMASI, İSTEKEKLERİN ÂCİL YERİNE GELMESİ VE ZÂLİMLERİN GÖZLERİNDEN GİZLENMEK İÇİN OKUNACAK DUÂLAR

Ahmed Deyrebî Hazretleri “el-Mücerrebât” isimli eserinin on beşinci babında şöyle demiştir:

Allâh-u Te'âlâ'nın Latîf ism-i şerîfi, kadri yüce ve şânı meşhur bir ism-i şerîftir ki bereketi zâhir olmuş ve fazîleti şâmil olmuştur. Zira bu ism-i şerîf ile yapılan duaya icâbet süratlidir. Rızıkların celbi, isteklerin yerine gelmesi, sıkıntuların açılması, zâlimlerin hilelerinin def edilerek helak edilmeleri gibi birçok konuda bu ism-i şerîfin pek çok sırrı ve acâyip havâssı (ilginç özellikleri) vardır. Ulemâ ve evliyâdan bazıları kendi hâli ve makamı nisbetinde bu ism-i şerîf ile alâkalı zikirler hakkında konuşmuşlardır. Şimdi ben de sana bu hususta bazı virdler zikredeceğim:

1) Eğer sen bu ism-i şerîfi sıkıntuların, dertlerin ve kederlerin açılması, rızkın kolaylaşması ve isteğinin yerine gelmesi için zikretmek istiyorsan evvela “Yâ Latîf” ism-i şerîfini sabah namazından sonra (dünya kelamı konuşmadan) 129 kere zikret, ondan sonra şu duayı oku.

Bu istiğâse hiç şüphesiz ki dertli, kederli kimselere, hâkim ve benzeri yöneticilerden korkanlara inşâallâhu Te'âlâ çok fayda verir. Her kim geride zikrettiğimiz şartlara riayet ederek bu duayı okursa biiznillâhi Te'âlâ anında duası kabul edilir.

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ﴾ (7) (kere), اَللّٰهُمَّ يَا مُسَخِّرَ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَالْأَرْضَيْنِ وَمَنْ فِيهِنَّ وَمَنْ عَلَيْهِنَّ سَخَّرْ لِي كُلَّ شَيْءٍ مِنْ عِبَادِكَ مِمَّا فِي بَرِّكَ وَبَحْرِكَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ! حَتَّى لَا يَكُونَ فِي الْكَوْنِ شَيْءٌ مَّتَحَرِّكَ أَوْ سَاكِنٌ صَامِتٌ أَوْ نَاطِقٌ ظَاهِرٌ أَوْ بَاطِنٌ إِلَّا سَخَّرْتَهُ لِي وَيَكُونَ طَوْعَ أَمْرِي بِبَرَكَتِكَ اسْمِكَ اللَّطِيفِ الْمَكْنُونِ يَا اللَّهُ! يَا حَيُّ! يَا قَيُّوْمُ! إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ، إِلَهِي جُودُكَ دَلَّنِي عَلَيْكَ وَإِحْسَانُكَ قَرَّبَنِي إِلَيْكَ أَشْكُو إِلَيْكَ مَا لَا يَخْفَى عَلَيْكَ، وَأَسْأَلُكَ مَا لَا يَعْسُرُ عَلَيْكَ، إِذْ عَلِمْتُكَ بِحَالِي يُعْنِي عَنِ سُؤَالِي يَا مُفَرِّجًا عَنِ كُلِّ مَكْرُوبٍ كَرْبَهُ وَمُنَجِّيَهُ فَرَجَ عَنِّي كَرْبِي وَمَا أَنَا فِيهِ يَا مَنْ لَيْسَ بِغَائِبٍ! فَانْتَظِرْهُ وَلَا بِنَائِمٍ فَأَوْقِظْهُ وَلَا بِغَافِلٍ فَأَنْبِئْهُهُ وَلَا بِنَاسٍ فَأَذْكِرْهُ وَلَا بِعَاجِزٍ فَأَمْهِلْهُ يَا عَالِمًا بِالْجُمْلَةِ وَغَنِيًّا عَنِ التَّفْصِيلِ يَا سَامِعًا لِلْقَالَ وَالْقِيلِ كَفَى عِلْمُكَ عَنِ الْمَقَالِ وَانْقَطَعَ الرَّجَاءُ إِلَّا مِنْكَ يَا مُتَعَالٍ وَخَابَتِ الْأَمَالُ إِلَّا فِيكَ يَا ذَا الْجَلَالِ! وَاسْتَدَّتْ الطُّرُقُ إِلَّا إِلَيْكَ يَا

مَفْضَالُ! يَا اللَّهُ! يَا سَمِيعُ! يَا قَرِيبُ! يَا بَصِيرُ! يَا مُجِيبُ! اغْفِرْ لِي وَارْحَمْنِي بِرَحْمَتِكَ
يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ! وَيَسِّرْ لِي رِزْقِي وَسَخِّرْ لِي جَمِيعَ خَلْقِكَ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ،
وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ.»

“O Rahmân ve O Rahîm olan **Allâh**’ın ismiyle!

Allâh, kullarına Latîf’tir (çok lütfkârdır), (bu lütfun bir tezâhürü olarak, onların hak edip etmemelerine bakmaksızın) **dilediğini** (istediği şekilde) **rızıklandırır**. (Her şeye hakkıyla gücü yeten ve istediği hiçbir şey engellenemeyen) **Kaviyy de, Azîz de ancak O’dur**.

Ey yedi kat göklerin, yerlerin, onların içerisinde olanların ve üzerinde bulunanların müsehharı (istediğini istediğinin emrine âmâde kılıcı) olan **Allâh**! Ey âlemlerin Rabbi! Ey **Allâh**! Ey Hayy! Ey Kavyûm!

Karada ve denizde olan kullarından her şeyi bana o derece müsehhar (rızan üzere emrime âmâde) kıl ki bu âlemde hareket eden yahut sakin duran, konuşmayan yahut konuşan, görünen veya görünmeyen varlıkların herbirini böylece mutlaka bana müsehhar kılmış olasın ve herbiri o gizli olan ‘el-Latîf’ isminin bereketiyle benim emrime itaatkâr olursun.

O bir şeyi(n meydana gelmesini) istediği zaman Onun emri, (harften ve sestem münezze olarak) **ona ancak: ‘Var ol’ buyurmasıdır, böylece o da hemen meydana geliverir**.

Ey **Allâh**! Sana başvurma yolunu bana cömertliğin gösterdi. Senin huzuruna beni Senin iyiliğın yakınlaştırdı. Sana gizli kalmayan sıkıntılarımı ancak Sana şikâyet ediyor ve Senden, Sana zor gelmeyecek şeyler istiyorum.

Zaten Senin, benim durumumu bilmen, istememe de hâcet bırakmıyor. Ey her sıkıntılımanın derdini açan ve onu kurtaran Zat! İçinde bulunduğum sıkıntımı benden gider.

Ey O Zat ki benden uzakta değil ki onu bekleyeyim, uykuda değil ki onu uyandırırım, habersiz değil ki Onun dikkatini çekeyim, unutucu değil ki Ona hatırlatayım, güçsüz değil ki (gücünü toplaması için) Ona mühlet (süre) vereyim!

Ey herşeyi topluca bilen ve kendisine tafsilat verilmesine muhtaç olmayan! Ey bütün konuşulanları ve söylenenleri işiten! Senin bilmen bizim söylememize hâcet bırakmadı. Ey Yüce Zat! Senden gayri herkesten ümit kesildi. Ey Celâl sahibi! Senden gayrine bağlanan ümitler boşa çıktı. Ey fazl-u kerem sâhibi! Senden gayrine yönelen bütün kapılar kapandı.

Ey **Allâh**! Ey hakkıyla işiten! Ey ziyade yakın olan! Ey hakkıyla gören! Ey dualara icâbet eden! Ey acıyanların en merhametlisi! Rahmetinle beni bağışla ve bana acı, rızıkma ulaşmamı kolay eyle, bütün mahlûkatını bana müsehhar eyle, şüphesiz Sen hakkıyla her şeye gücü yetensin. **Allâh-u Te’âlâ** Efendimiz **Muhammed**’e, Ehl-i Beytine ve sahâbesine salât ve selam eylesin.” (Ahmed ed-Deyrebî, Fethu’l-Meliki’l-Mecîd, sh:37-38)

2) Her kim bir muradının olmasını istiyorsa “Yâ Latîf!” ism-i şerîfini dokuz bin kere zikretsin, ondan sonra:

﴿قُلْ مَنْ يُنَجِّيكُمْ مِنْ ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ تَدْعُونَهُ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً لَئِنْ أَنْجَانَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ قُلِ اللَّهُ يُنَجِّيكُمْ مِنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ﴾

âyet-i kerîmesini 270 kere tekrar etsin ve tilâvet esnasında kimseyle konuşmasın. Böyle yaparsa şüphesiz **Allâh-u Te’âlâ** hâcetini görür ve sıkıntısını açar. (Ahmed ed-Deyrebî, Fethu’l-Meliki’l-Mecîd, sh:38)

3) Latîf ism-i şerîfinin dört türlü tasrîfi (dört niyetle okunuşu) vardır ki bunlar da rızık celbi, muradların husûlü, hapistekinin kurtuluşu ve zâlimlerin gözlerinden gizlenmektir. Bunlarla amel etmek isteyen kişi elbiselerini ve oturacağı yeri temiz yapıp on altı bin altı yüz kırk bir (16.641) kere “Yâ Latîf!” ism-i şerîfini zikreder ve bu ismi her yüz yirmi dokuz (129) kere okuduktan sonra seçtiği konu ile ilgili âyet-i kerîmeyi bir kere kıraat eder. (Ahmed ed-Deyrebî, Fethu'l-Meliki'l-Mecîd, sh:39)

- Rızık celbi ile ilgili âyet-i kerîme ve duası şudur.

﴿اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ﴾، «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ أَنْ تَرْزُقَنِي رِزْقًا حَلَالًا وَاسِعًا طَيِّبًا مِنْ غَيْرِ تَعَبٍ وَلَا مَشَقَّةٍ وَلَا ضَيْرٍ وَلَا نَصَبٍ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ»

“**Allâh, kullarına** (iki cihanda yarayacak şeylerin tüm ayrıntılarını ve inceliklerini çok iyi bilen ve kendilerini bu maslahatlarına en kolay yoldan ulaştıran bir) **Latîf'tir**, (bu lütfun bir tezâhürü olarak, onların hak edip etmemelerine bakmaksızın) **dilediğini** (istediği şekilde) **rızıklandırır** (ama herkese istediğini değil de, Kendi hikmeti gereğiona uygun olan bir lütufta bulunur). (Her şeye hakkıyla gücü yeten ve istediği hiçbir şey engellenemeyen) **Kaviyy de, Azîz de ancak Odur.**” (Şûrâ Sûresi:19)

Ey **Allâh!** Ben Senden beni helal, temiz ve geniş bir rızık ile, zahmetsiz meşakkatsiz ve sıkıntısız bir şekilde yorulmadan rızıklandırmanı diliyorum. Şüphesiz ki Sen herşeye hakkıyla gücü yetensin.

- Hayırlı muradların husûlü ile ilgili âyet-i kerîme ve duası şudur:

﴿أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ﴾، «اللَّهُمَّ أَفْضِلْ حَاجَتِي، إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

“(Her şeyi) **yaratmış olan Zât** (gizliyi de, açık gibi) **bilmez mi?!** (Varlıkların en ince yönlerini hakkıyla bilen) **Latîf de**, (bütün varlıkların görünen-görünmeyen tüm hallerinden haberdâr olan) **Habîr de ancak Odur.**” (Mülk Sûresi:14)

Ey **Allâh!** Benim murâdımı (dileğimi) ihsan et, Şüphesiz ki Sen herşeye hakkıyla gücü yetensin.

- Hapistekinin kurtuluşu ile ilgili âyet-i kerîme şudur.

﴿إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِمَا يَشَاءُ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ﴾

“**Şüphesiz benim Rabbim** (kullarca gizli kapalı olan tüm konuları hakkıyla bilendir ve yaratıklara göre ne kadar zor gözükse de) **dilediği şeylere Latîf'dir** (ki, böylece isteklerini, hiçbir engelle karşılaşmaksızın irâdesi doğrultusunda gerçekleştirir ve irâdesini her şeye nüfûz ettirerek lütfunu tecelli ettirir). **Muhakkak ki O**, (yaratma ve yönetmeyle alâkalı tüm menfaatleri hakkıyla bilen) **Alîm de**, (her şeyi vakti vaktinde ve yerli yerinde yapan) **Hakîm de, ancak Odur.**” (Yûsuf Sûresi:100'den)

- Zâlimlerin gözlerine görünmeme ile ilgili âyet-i kerîme şudur.

﴿لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ﴾

“**Gözler Onu** (kuşatıcı şekilde görerek) **idrâk edemez. O ise tüm gözleri** (ilmiyle kuşatır şekilde) **idrâk eder.** (Gözlerin kavrayıcı şekilde görmesine mâni bir letâfete sahip olan) **Latîf de**, (bütün işlerin kapalı ve açık tüm yönlerinden hakkıyla haberdâr olan) **Habîr de ancak Odur.**” (En'âm Sûresi:103)

4) Latîf ism-i şerîfini aded-i kebîr (büyük sayı) üzere zikretmek isteyen kişi temiz bir mahalde temiz elbiseler giyinerek, bedeni de temiz vaziyette iki rekât hâcet namazı kılar, sonra kibleye dönük vaziyette oturarak “Yâ Latîf!” ism-i şerîfini 1000 kere okur, her 1000 kereden sonra aşağıda zikre-deceğimiz duayı bir okur, böylece büyük sayısı olan 16.641 sayısı tamamlanana kadar dua 16 kere okunmuş olur. Sayı tamamlandığında ise inşaallâhu Te'âlâ hâcet görülmüş olur. İsm-i şerîf her 1000 kere zikredildiğinde 1 kere okunacak dua şudur:

«اللَّهُمَّ أَنْتَ أَقْرَبُ مِنْ كُلِّ قَرِيبٍ وَأَكْرَمُ مِنْ كُلِّ كَرِيمٍ وَأَجْوَدُ مِنْ كُلِّ جَوَادٍ وَأَحْفَظُ مِنْ كُلِّ حَفِيزٍ وَالطُّفُّ مِنْ كُلِّ لَطِيفٍ، فَاسْأَلُكَ بِحَقِّ اسْمِكَ اللَّطِيفِ أَنْ تُسَخِّرَ لِي مِنْ خَلْقِكَ مَنْ يَقْضِي حَاجَتِي وَيُدْفَعُ عَنِّي خَضْمِي وَتُنَجِّنِي مِمَّنْ ظَلَمَنِي وَعَادَانِي بِحَقِّكَ يَا لَطِيفُ! يَا لَطِيفُ! الْطُّفُّ بِي عِنْدَ الشَّدَائِدِ وَنَجِّنِي مِنَ الْمَكَايِدِ كُلِّهَا، ﴿اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ﴾ (3 kere)

“Ey Allâh! Sen her yakından daha yakınsın, her ikram edenden daha ikram edicisin, her cömertten daha cömertsin, her koruyandan daha mu-hafaza edicisin ve her lütüfkârdan daha lütuf sahibisin.

Latîf ism-i şerîfin hürmetine Senden diliyorum ki; yarattıklarından her kim hâcetimi görecek, hasmımı benden def edecek, bana zulmeden ve düşmanlık edenden beni kurtaracaksa onu bana müsahhar kılasın. Yâ Latîf! Yâ Latîf! Zâtın hakkı için zor zamanlarda bana lütüfkâr ol ve beni bütün tuzaklardan kurtar.

Allâh kullarına Latîf'tir (çok lütüfkârdır), (bu lütfun bir tezâhürü olarak, onların hak edip etmemelerine bakmaksızın) dilediğini (istediği şekilde) rızıklandırır. (Her şeye hakkıyla gücü yeten ve istediği hiçbir şey engellenemeyen) Kaviyy de, Azîz de ancak Odur.” (Ahmed ed-Deyrebî, Fet-hu'l-Meliki'l-Mecîd, sh:38)

Ne Kadar Günahı Olsa da Kişiyi Cennete Girdirecek

Farklı Bir Kelime-i Şehâdet

عَنْ عُبَادَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ شَهِدَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ وَأَنَّ عِيسَى عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ وَكَلِمَتُهُ أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ، وَالْجَنَّةُ حَقٌّ، وَالنَّارُ حَقٌّ، أَدْخَلَهُ اللَّهُ الْجَنَّةَ عَلَى مَا كَانَ مِنَ الْعَمَلِ، وَزَادَ مِنْ أَبْوَابِ الْجَنَّةِ الثَّمَانِيَةِ أَيَّهَا شَاءَ.»

Ubâde (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte Rasûlullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “Her kim ‘Allâh’tan başka hiç bir ilâh yoktur, O tektir, hiçbir ortağı yoktur, muhakkak ki Muhammed (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) O’nun kulu ve Rasûlüdür, şüphesiz Îsâ (Aleyhisselâm) da Allâh’ın kulu ve Rasûlü olup Meryem’e bıraktığı kelimesi (Kün emriyle babasız olarak özel yarattığı bir kulu) ve On(un tarafın)dan (gönderilmiş olan Cebrâîl (Aleyhisselâm) vesîlesiyle üfürülerek babasız yaratılan husûsî) bir ruhtur, cennet hakır, cehennem de hakır’ diye şahitlikte bulunursa, hangi amel üzere olsa da (ne kadar günahı olsa da) Allâh-u Te‘âlâ onu cennete girdirir.” buyurmuştur.

Diğer bir rivayette ise: “Cennetin sekiz kapısından dilediğinden girer” şeklinde bir ilave vardır. (Buhârî, Enbiyâ: 48, no: 3252, 3/1267, Müslim, İmân: 10, no:28, 1/57; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:22738, 8/394)

Bu Kelime-i Şehâdetin Okunuşu

«أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ وَأَنَّ عِيسَى عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ وَكَلِمَتُهُ أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ، وَالْجَنَّةُ حَقٌّ، وَالنَّارُ حَقٌّ.»